

**BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„NICOLAE MILESCU SPĂȚARUL” VASLUI**

MILESCIANA

Revistă semestrială

**Nr. 10,
decembrie 2021**

Colegiul de redacție:

Director: Voicu Gelu Bichineț

Redactor-șef: Liliana Moga

Secretar general de redacție: Alina Tanasă

Redactori: Anca-Elena Chelaru, Antoneta Goraș, Mihaela Ochianu, Manuela-Oana Proca,
Mihaela-Elena Trifan, Dana-Monica Vîntu

Colaboratori: Constantin Chiper, Doina Danu, Silvia Hodaș, Angelica Manole, Dorina
Stoica, Paul Zahariuc

Coperta: Dana-Monica Vîntu

Foto activități: Loredana Savin

ISSN: 1841-4133

CUPRINS

Toamna se numără bobocii... chiar și în pandemie	4
Biblioteca de Vacanță 2021	5
O vară de vis(are).....	15
BiblioVacanța la Biblioteca Comunală Găgești	20
Alfabetizare financiară prin intermediul bibliotecilor publice	22
O frumoasă donație de carte pentru Biblioteca Comunală Tutova	26
Dezvoltarea colecțiilor prin donații la Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui.....	29
Apariții editoriale ale autorilor vasluieni în colecțiile Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui – 2020 și 2021.....	30
Istorie de poveste.....	36
George Călinescu și „Viața românească”	38
Valoarea unui plic.....	45
Vasluieni în războaiele patriei (II)	48
Imnul României	57
Căminul de Ucenici „Prof. Dr. Hurmuzescu” Vaslui (II)	61
Radu Bobică	67
Cornelius Drăgan.....	70
Gheorghe Vicol, poetul inocenței.....	75
Lumina ecourilor interioare	78
Medalioane Literare - Aniversări.....	82
Medalioane Literare - Comemorări.....	96
Dialog liric cu scriitoarea Dorina Stoica.....	101
După-amiezi culturale la Vaslui	111
Recital poetic al scriitorilor francezi Muriel Augry și Sylvestre Clancier	112
Dublă lansare de carte - Ana Săndulescu și Pavel Toma.....	116
Cultură – clipe de frumusețe și înălțare sufletească	117
Nocturna Bibliotecilor	121

EDITORIAL

Toamna se numără bobocii... chiar și în pandemie

La fel și activitățile din Programul „Biblioteca de vacanță” al Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui care a ajuns, anul acesta, la cea de-a XI-a ediție.

Chiar dacă școlile și-au închis porțile, unele chiar prematur trecând la varianta online, bibliotecile și-au făcut planuri de vacanță pentru copii și adolescenți (cu vârste cuprinse între 7 și 14 ani), oferindu-le activități educative și distractive venind, astfel, atât în sprijinul lor, cât și al părinților.

La Biblioteca Județeană Vaslui, aceștia, în funcție de preocupări și interese, au avut de ales dintr-o varietate de ateliere specifice mai multor domenii: muzică, franceză, engleză, spaniolă, italiană, pictură, creație (origami și quilling), creație literară și *String Art*; *Clubul curioșilor*, *Ora poveștilor*, *Ora veselă*, *Călătorind prin Europa*, *Jocuri de enigmistică*, *Cultură și civilizație rusă*, *Cinematecă... la bibliotecă*, *Un poet, o poezie*.

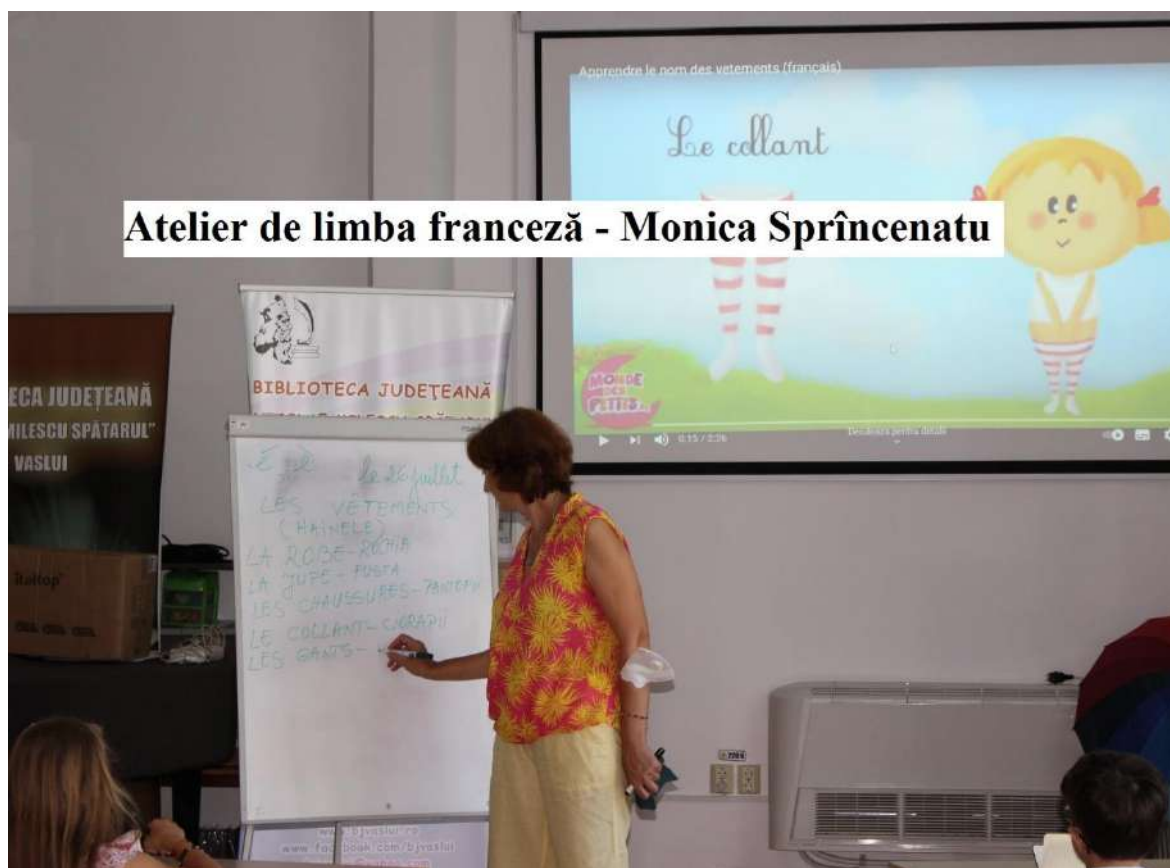
Cu respectarea normelor sanitare în vigoare, programul nostru s-a dovedit a fi încununat de succes, zeci de copii trecându-ne cu entuziasm pragul și oferind spre amintire o vară plină de culoare, veselie, încredere în propriile abilități și o cultură generală mai bogată, totul fiind posibil datorită celor care și-au unit „forțele” intelectuale și sufletești - profesori, bibliotecari, voluntari.

Și cum „Omul gospodar își face iarna car și vara sanie”, la fel și noi ne gândim de pe acum la o nouă vară de neuitat, plină de noi provocări și surprize.

Redacția

Biblioteca de Vacanță 2021

Cultură și civilizație rusă - Liliana Moga

Jocuri de enigmistică - Livioara Bucșa

Călătorind prin Europa - Mihaela Dumitraș

Călătorind prin Europa - Andrei Buhuș

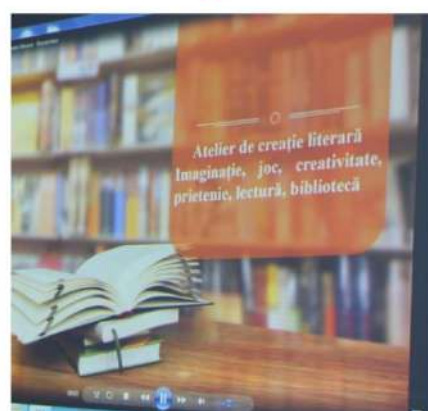
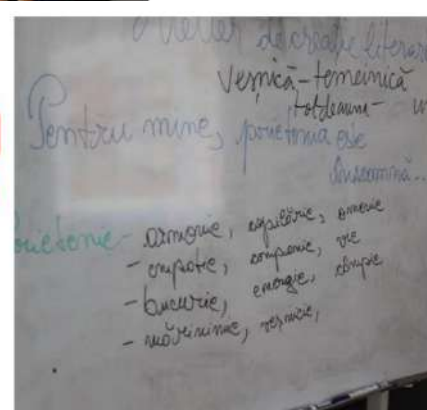

O vară de vis(are)

„Copiii nu te distrag de la munca mai importantă. Ei sunt cea mai importantă parte a muncii tale.” (C.S. Lewis) Acest sentiment l-am avut și noi în vara acestui an când, în timpul programului *Biblioteca de vacanță*, am coordonat *Atelierul de creație literară* în cadrul căruia aproximativ 15 elevi minunați, cu vârste cuprinse între 11 și 14 ani, și-au deschis sufletelele, și-au înfrânt timiditatea și și-au dat frâu liber imaginației. Scopul nostru a fost de a-i încuraja să creeze și să devină conștienți de talentul lor. Ceea ce s-a și întâmplat. Astfel că, lucrând atât împreună, cât și individual, în urma acestui atelier, ne-am îmbogățit cu crâmpoie din dorințele și emoțiile celor care ne-au trecut pragul, toate concretizate în catrene, poeme comune, minieseuri, descrieri ș.a. Spre marea noastră bucurie, am descoperit că, în interiorul unor ființe atât de gingașe și oarecum neîncrezătoare la început, se ascunde un talent care, șlefuit și încurajat, va deveni cândva cunoscut și apreciat.

Am găsit împreună rime, ne-am jucat cu slovele, ne-am pus întrebări, am găsit răspunsuri, am aflat lucruri noi și interesante despre scriitori locali, din țară și universali, am visat cu ochii deschiși și am scos la iveală cea mai frumoasă parte a noastră, cea a emoției și a creativității. Am avut în vedere temele esențiale ale... vieții: copilăria, familia, prietenia, natura și animalele.

Pentru că, datorită vouă, am pătruns din nou în universul inocenței și ne-am simțit mai sinceri, mai buni, poate mai buni decât știam noi că suntem..., vă mulțumim, dragi copii, și îi felicităm pe părinții voștri care vă educă și vă cresc atât de frumos!

O copilărie pierdută

de Plumb Teodora - Ștefana

1. Copilărie, unde te-ai dus?
De ce oare te-ai ascuns?
Rete tot te-am căutat,
Braș departe ai plecat!
2. Copilărie, fila mea de povesti
Te-ai rătăcit? Oare unde ești?
Cântec dulce, al inocenței izvor
Copilărie dragă, de timp mi-e dor!
3. Mereu aproape te-am dorit.
Fără să vreau, te-am părăsit!
Copilărie, floare de câș
Ce-ai locuit în mine ca un vis!
4. Trecut-au anii rând pe rând,
Nu te voi uita micicând!
Copilărie, ce frumoasă ai fost!
Te-aș chema, dar m-are rost.
5. Doar un lucru ămi doresc:
Jorâzi să copilăresc!
Viața-i scurtă, așa să fie
Rămas bun, copilărie!

Prieteni pentru totdeauna de Plumb Teodora

Prieteni am ales să-mi fie timpul,
L-am luat de mână, mi l-am dat drumul
Bărfiti pe zi ce trece, fie dușman, fie amic
De rău vorbiți, pe cei ce m-au făcut micic.

Ai apărut tu, izvor sacru, ce-ai dăruit
O dragoste imensă, iar răul ai măruit.
Curg ușor în suflet, plin de omănie
Și-m viața mea aduci un strop de armonie.

Clipel noastre, zvelte pășesc în lumină.
Dulce și suav dansează, ca o balerină.
Lim, pe vârful, se învânte grațios
Prieteni, micic pe lume mi e mai frumoasă!

O legătură strânsă, care se să fie?
E o comoră, o adevărată prietenie!
Când două inimă gândesc ca una,
Prieteni vom fi, pentru totdeauna!

Animăluțele

Poem nou

15.07.2021

Pentru mine, animăluțele sunt minunate
Și mai sunt și delicate.

Ne jucăm mult cu ele,

În opinia mea, animalele sunt ființele cele mai dragute.

Animăluțele dragute, mă îndeamnă să mă joc.

Ele mă fac să zămbesc.

Mult cu ele mă distrez

Fără ele, nu si lăscuie la masă

Astee ne îndeamnă mai mereu la bucurie

Ele sunt inteligente

Și mai sunt și exigente

Alături de animăluțe ne simțim mai buni

Și împreună să le iubim și îngrijim!

05.08.2021

Pentru mine, familia înseamnă---

- cel mai de preț dar al vieții
- o sursă nelimitată de iubire
- înțelegere, iubire, zămbete și îmbrățișări
- ~~asa~~ ACASĂ, locul unde pot să fiu eu înșămi
- Iubire, fericire, prietenie, cel mai frumos lucru al vieții.
- O floare deschisă spre libertate, un vis plin de emoții
- înțelegere, respect, iubire, respect și bucurie
- familie înseamnă armonie
- Pentru mine familia înseamnă o mulțime de persoane bune cu inimă și suflete mari și calde care sunt împreună la bine și la rău. Familia este ca o inimă de cristal pe care trebuie să o protejăm ca să nu se spargă.
- este cea mai mare avere a omului pe pământ.

Rălucăi...

Cum ar fi fost viața fără tine?
Probabil ar fi fost plină de suspine.
Două inimi s-au legat,
Și într-o stea s-au împreunat.

Știu că nu mă părăsești,
Că la mine te gândești,
Prin această poezie
Vreau să-ți mulțumesc eu ție
Că ești prietena mea,
Că lângă mine vei sta.

Botez Răina

Emma

Eu o pretuiesc pe prietena mea,
Mai mult decât orice aș vrea.
Ne înțelegem mai mereu,
Și nu ne lăsăm la greu.

Prietena mea este rădăcină,
Calmă și cu suflet mare,
Noi avem o prietenie,
Frumoasă și cu armonie.

Boncu Maria - Livia

Amalia este o prietenă minunată
Și foarte luminată.

Ave un suflet bun,

Și colorat ca o porcă de păun.

Însă de acum Anastasia

A mea prietenă e minunată
Ca o petală parfumată
Noi mereu ne respectăm
Și una de la alta învățăm

Moraru Amalia Bianca
Ioana

Lora mea

Natalia, N de la naturală, și de la atentă,
t de la timidă, și de la liniștită, i de la istentă
e frumoasă e înaltă iar legătura noastră
nu va dispărea. La vesnicie ia va fi eu
alături de ea ea de mine nu ne vom
departa ea la vesnicie ea fii prietena mea
ni eu o iei ori de câte ori ne vom certa ne
vom împăca.

Lorena Nitanu

**bibliotecar Anca-Elena CHELARU și bibliotecar Alina TANASĂ,
Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui**

BiblioVacanța la Biblioteca Comunală Găgești

Biblioteca Comunală Găgești a organizat în această vară cea de-a VI-a ediție a proiectului **Biblioteca de vacanță** care s-a adresat tuturor categoriilor de utilizatori ai bibliotecii (preșcolari, elevi, adulți și persoane de vârstă a treia).

Activitățile s-au desfășurat în perioada 1 iulie - 31 august 2021, în fiecare zi de marți, în intervalul orar 10³⁰-12⁰⁰.

Participanții au fost încântați de diversitatea activităților: *Căsuța cu povești, Lecturi distractive, Atelier creativ și recreativ, Expoziție tematică de carte, Recomandare de lectură, Lecții de dans și karaoke* etc.

Acest proiect a avut ca scop urmărirea, stimularea interesului pentru lectură individuală și colectivă, antrenarea în activități variate și bogate în conținut în vederea îmbogățirii vocabularului și a dobândirii tehnicilor de muncă intelectuală, având ca instrument cartea aflată în proximitatea, atenția și interesul utilizatorilor.

Micii utilizatori, și nu numai, au pășit în bibliotecă de fiecare dată cu entuziasm și nerăbdare. Timpul petrecut împreună a contribuit la pregătirea bagajului fiecărui copil, fiecărui adult interesat de dezvoltare emoțională și socială pentru marea călătorie către succes. Astfel, m-am străduit să ofer tuturor un mediu educațional prietenos, plin de joc și voie bună.

Programul de vacanță s-a bucurat de aprecieri generale datorită implicării bibliotecii în animarea vieții comunității.

**bibliotecar Antoneta GORAȘ,
Biblioteca Comunală Găgești**

**FINANCIAL LITERACY
THROUGH PUBLIC
LIBRARIES**

Alfabetizare financiară prin intermediul bibliotecilor publice

În Uniunea Europeană a începutului de mileniu III, bibliotecilor li s-a desemnat un rol semnificativ în creșterea accesului la educație, formare și incluziune socială pentru toți cetățenii ei. Bibliotecile moderne nu sunt numai depozite de carte, ci devin importante centre de informare care oferă utilizatorilor o varietate de servicii, lucrând în parteneriat cu ONG-uri, instituții publice și comerciale, școli etc.

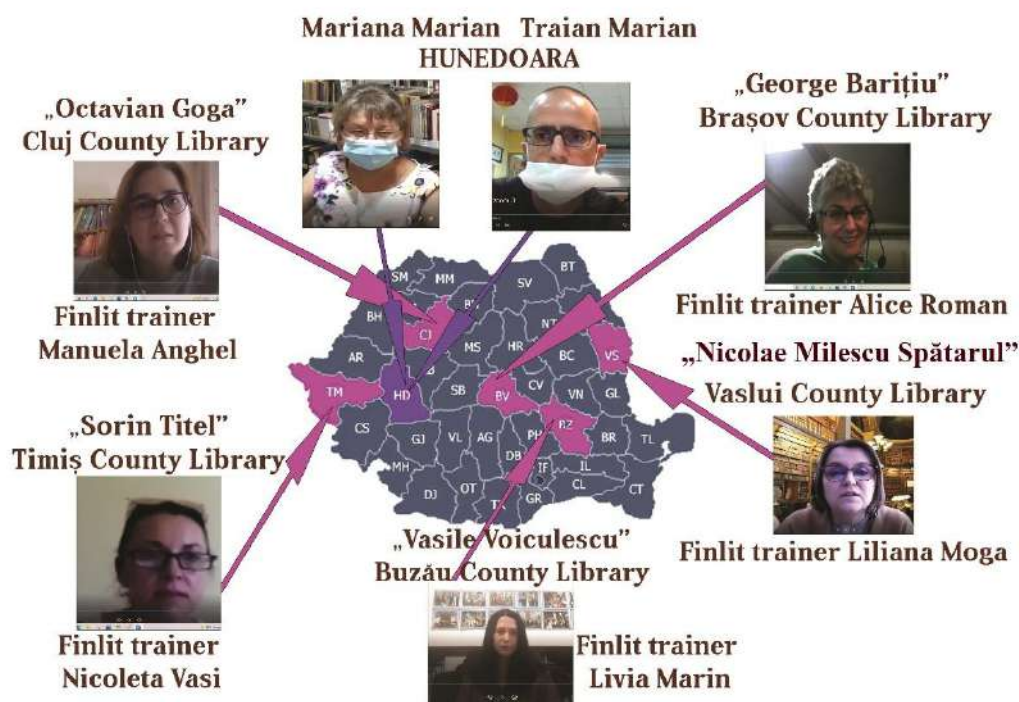
În această toamnă, la Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” a debutat cursul „Alfabetizare financiară prin intermediul bibliotecilor publice”: FINLIT- Financial Literacy through Public Libraries, elaborat în cadrul proiectului cu același nume.

Proiectul FINLIT are scopul de a crește nivelul de alfabetizare financiară în rândul adulților printr-o nouă abordare, folosind potențialul imens oferit de bibliotecile publice în calitate de educatori non-formali și instituții de învățare pe tot parcursul vieții. Acesta se încadrează în strategia europeană de cooperare pentru inovație și schimb de bune practici, respectiv realizarea de parteneriate strategice pentru educația adulților, susținute prin Programul Erasmus+.

Coordonatorii proiectului sunt patru organizații din patru țări din Europa Centrală și de Est – Polonia, Slovenia, Bulgaria și România. Doi dintre parteneri sunt biblioteci, iar ceilalți doi sunt fundații care lucrează cu rețele de biblioteci publice la nivel național: Fundația Pentru Dezvoltarea Societății Informaționale din Polonia, Fundația „Global Libraries” Bulgaria, Biblioteca Națională și Universitară a Sloveniei, iar partenerul din România este Biblioteca Județeană „Ovid Densusianu” Hunedoara-Deva.

Alături de Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui au mai fost cooptate ca biblioteci-pilot alte patru instituții din țară: Biblioteca Județeană „George Barițiu” Brașov, Biblioteca Județeană „Vasile Voiculescu” Buzău, Biblioteca Județeană „Octavian Goga” Cluj și Biblioteca Județeană „Sorin Titel” Timiș.

Obiectivul final al proiectului este de a pregăti bibliotecarii – grup-cheie de formatori pentru adulți în activitatea lor zilnică – pentru a putea oferi cunoștințe financiare de bază

utilizatorilor adulți. Acest grup de vârstă (50+) are nevoie de un sprijin suplimentar într-un context financiar mereu schimbător și complex, în care produsele și serviciile financiare devin tot mai numeroase și mai riscante. O atenție deosebită se acordă bibliotecarilor din micile orașe și din zonele rurale unde activitățile educative și formarea pe tot parcursul vieții cu privire la competențe-cheie sunt atât de necesare.

Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” a decis să colaboreze în acest proiect din dorința de a veni în sprijinul utilizatorilor săi și a bibliotecarilor locali din județul Vaslui cu informații și cunoștințe necesare în viața de zi cu zi. În afară de faptul că vedem mulți oameni împovărați de mari datorii din cauza unui comportament financiar imprudent și nechibzuit, Studiul *Financial literacy around the world* realizat de *Standard & Poor's* situează România pe ultimul loc în Europa, cu o rată de alfabetizare financiară în rândul adulților de numai 22%.

În vederea diseminării rezultatelor proiectului în cât mai multe biblioteci din România, Biblioteca Județeană a oferit tuturor bibliotecilor din județul Vaslui oportunitatea livrării de cursuri de educație financiară. În acest scop, bibliotecarii locali au fost invitați să participe la cursul de formator de educație financiară, pus la dispoziție prin intermediul site-ului FINLIT.

Principalele rezultate ale proiectului constau în două cursuri oferite bibliotecilor publice din România: *Curs pentru bibliotecari formatori în domeniul educației financiare* care se adresează tuturor bibliotecarilor hotărâți să organizeze cursuri de alfabetizare financiară pentru comunitățile pe care le deservesc bibliotecile lor.

Cursul cuprinde o parte care grupează noțiuni fundamentale de andragogie, respectiv principii, tehnici și metode de training în domeniul educației adulților, astfel încât bibliotecarii, chiar dacă nu au specializare de formator, să dobândească cunoștințele necesare învățării pentru adulți, cunoștințe care îi vor ajuta și în organizarea altor tipuri de curs sau de evenimente în bibliotecă.

Cea de-a doua parte se referă la noțiuni financiare de bază pe care este necesar să le înțeleagă un formator de educație financiară.

A treia parte este structurată sub formă de scenarii pentru fiecare modul de curs din care bibliotecarii se pot inspira pentru buna organizare și derulare a cursului.

De asemenea, bibliotecarii vor dobândi cunoștințele necesare autentificării pe platforma FINLIT, formării de grupuri de cursanți, acordării permisiunii de a studia pentru fiecare modul, urmării progresului și rezultatelor cursanților, acordării de diplome.

Cursul de educație financiară pentru utilizatorii adulți este adresat tuturor celor care doresc să-și gospodărească mai bine banii, să facă economii și să aibă o relație bună și avantajoasă cu instituțiile financiare. Grupul țintă definit în proiect este populația de vârstă 50+, dar este evident că aceste cursuri se adresează deopotrivă tuturor membrilor comunității care consideră că au nevoie de cunoștințe financiare utile.

Cursul este structurat în 12 module independente și, în funcție de gradul de dificultate, acestea au fost situate pe un nivel de bază și unul avansat.

Proiectul face parte dintr-o strategie pe termen lung cu privire la creșterea gradului de alfabetizare financiară a populației adulte din Bulgaria, Polonia, România și Slovenia. Prin dezvoltarea unui program de formare *open source* pentru formatorii pentru adulți și pentru utilizatorii adulți și folosindu-se potențialul enorm al rețelelor de biblioteci publice, implementarea cu succes a proiectului va avea un impact de durată nu numai în țările țintă, ci și la nivel regional și european.

Principalele rezultate ale proiectului sunt: o platformă inovatoare de învățare online în patru limbi europene; un program educațional de alfabetizare financiară destinat formatorilor pentru adulți; bibliotecari pregătiți să lucreze pe această platformă în fiecare țară; semnalarea în rândul bibliotecilor publice, instituțiilor financiare, băncilor, organizațiilor și asociațiilor pentru adulți, ONG-uri și alte instituții de învățământ cu privire la beneficiile și avantajele învățării prin utilizarea TIC.

În perioadele 27-29 septembrie 2021 și 4-6 octombrie 2021, la *Cursul de pregătire pentru trainerii de educație financiară*, organizat la Centrul de Formare al Bibliotecii

Județene „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui, au participat bibliotecarii: Liliana Antip (Biblioteca Comunală Oșești), Mihai Apostu (Biblioteca Comunală Dodești), Mihaela Cîrjonțu (Biblioteca Comunală Costești), Maricica Coșeru (Biblioteca Comunală Albești), Măriuca Cristina Doroftei (Biblioteca Comunală Văleni), Antoneta Goraș (Biblioteca Comunală Găgești), Mihaela Miron (Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui), Nicoleta Peptu (Biblioteca Comunală Ștefan cel Mare), Manuela Proca (Biblioteca Comunală Tutova), Loredana Savin (Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui), Simona Sulcină (Biblioteca Comunală Roșiești) și Dana Monica Vîntu (Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui).

În perioada 18-20 octombrie 2021, implementarea proiectului a continuat cu desfășurarea *Cursului de educație financiară* – nivelul de bază, iar în a doua parte a lunii noiembrie, cu nivelul avansat.

În urma participării la cursuri, bibliotecarii au obținut certificate de absolvire. Fiecare bibliotecar va susține cursuri de educație financiară în biblioteca unde își desfășoară activitatea, de acest nou serviciu beneficiind întreaga comunitate locală.

formator FINLIT Liliana MOGA,
șef Serviciu Informatizare, Informare bibliografică, Prelucrarea și completarea colecțiilor

O frumoasă donație de carte pentru Biblioteca Comunală Tutova

Fiecare zi e la fel și, totuși, altfel...
fiecare telefon primit ne poate apropia de
ceva sau ne poate îndepărta...

Fiecare lucru pe care îl realizăm și-ar
pierde din importanță dacă nu l-am împărtăși cu ceilalți, poate cu oameni apropiați nouă,
poate cu oameni cu care ne simțim pe aceeași lungime de undă, poate doar cu oameni care
ne împărtășesc visurile sau opiniile.

O zi normală, un apel normal, doar că... necunoscut, avea să ne aducă mai aproape
de cel care a fost Iancu Grama. La celălalt capăt al firului, doamna Eugenia Grama, sora
scriitorului, cu tristețe și cu resemnare în glas zicea că are câteva cărți de donat bibliotecii
noastre. A fost sfătuită să doneze din frumoasele opere bibliotecilor din zonele care au
însemnat ceva pentru autor. Noi am reprezentat unul dintre punctele de pe listă.

Am aflat că domnul Iancu Grama s-a născut pe „tărâmurile noastre” în ziua de 8
noiembrie 1933 în satul Vizureni, comuna Crivești, în prezent aparținând de comuna
noastră.

Fiul lui Constantin și al Eugeniei Grama, Iancu a urmat școala din satul natal, după
care a plecat la Bârlad, urmând Școala Normală „Ferdinand”, apoi la Iași, unde a absolvit
Facultatea de Geologie-Geografie în anul 1957.

A lucrat ca profesor de geografie în Fălciu și Bârlad, apoi s-a stabilit la Bacău.

A publicat primele versuri în ziarul „Vremea nouă” din Vaslui. Poetul Ioanid
Romanescu este cel care i-a remarcat pentru prima dată versurile, publicându-i o poezie în
revista „Convorbiri literare” cu pseudonimul Mihai Poenaru în 1974. Cu numele real,
Iancu Grama, debutează în revista „Cronica” în 1981.

Editorial, debutează în anul 1993 la Editura Plumb cu volumul *Solstițiu*, iar între anii
1994 și 2018 publică volumele: *Meridele*, *Tăcerea cu sufletul gol*, *Acul Cleopatrei*, *Molizii
din fața casei*, *Noctalia*, *Starea de așteptare*, *Lespedea din Devon*, *Distanțele care-și
înnoadă privirea*, *Bastonul Euclidei*, *Împreunarea înserărilor*, *Fraudele din Paradis*,
Divagații despre cele unsprezece așteptări, *Sfârșitul tăcerii*, *Umbre peste flăcări*,
Răscrucea din bivouac, *Femeia argotică din Durostor*, *Enumerări*, *Păvaza care nu se vede*
și *Prezumții*.

A colaborat la numeroase reviste culturale printre care: „Ateneu”, „Bucovina literară”, „Cafeneaua literară”, „Convorbiri literare”, „Cronica”, „Cronica veche”, „Hyperion”, „Oglinda literară”, „România literară”, „Vatra” și multe altele.

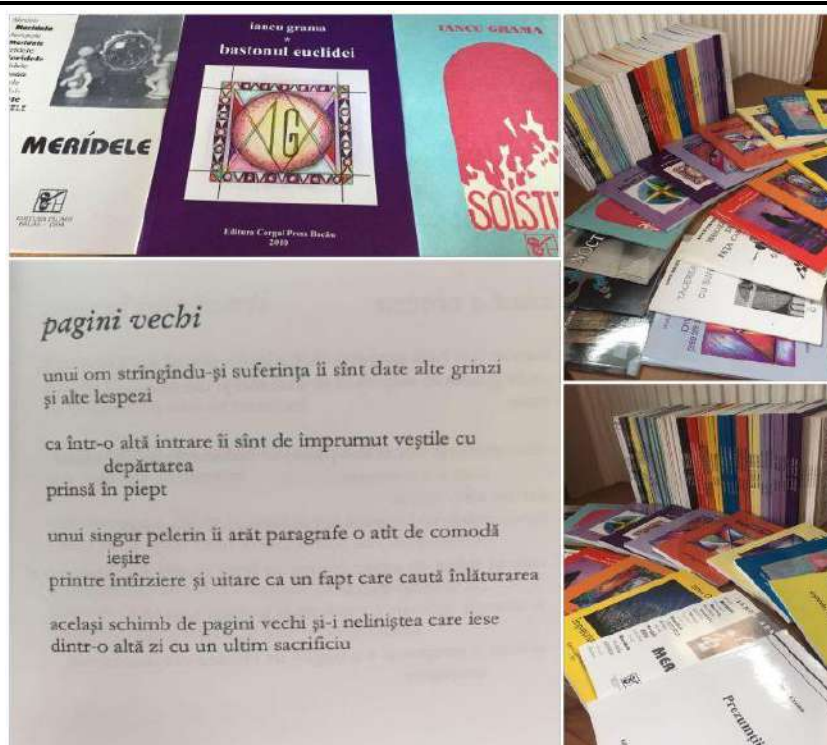
A luat diverse premii: premiul Uniunii Scriitorilor la Concursul literar „Zaharia Stancu” de la Salcia, județul Teleorman, în 1985; premiul revistei „Steaua” la Concursul „Poni Luceafărul” de la Botoșani în anul 1986; premiul I și premiul revistei „România literară” la Concursul „Lucian Blaga” de la Sebeș, județul Alba, în anul 1986; premiul pentru debut editorial al Asociației Scriitorilor din Iași pentru volumul *Solstițiu*; premiul ziarului „Deșteptarea” pentru volumul *Meridele* în 1994; premiul „Mihai Ursachi”- Filiala Iași a Uniunii Scriitorilor din România pentru *Bastonul Euclidei* în 2010; premiul al II-lea la Festivalul Național de Creație „Vrancea literară” pentru volumul *Fraudele din Paradis* în 2012 etc. A fost membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Iași.

Ioan Enache scrie despre poetul Iancu Grama un emoționant articol în revista „Credința Ortodoxă” în care menționează că una dintre „pasiunile sale mistuitoare” a fost familia, pentru care de-a lungul timpului a făcut sacrificii... sacrificii care „vor atârna foarte greu și foarte folositor în cântarul de Sus”¹.

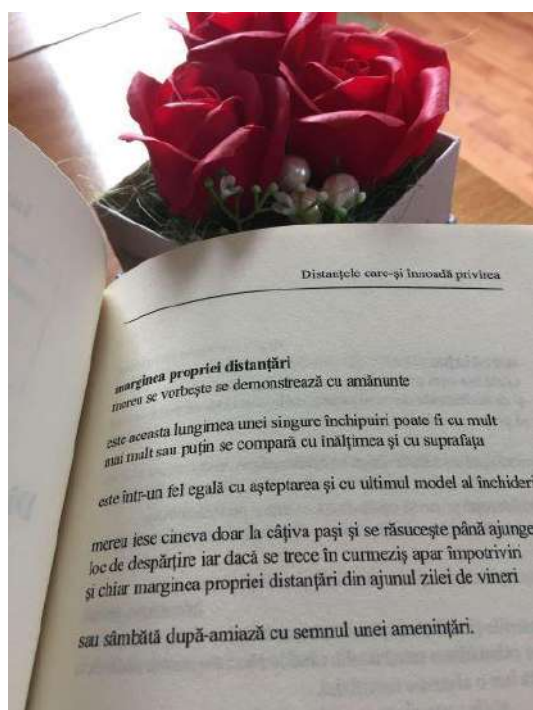
În același articol, soția autorului mărturisește că acesta și-ar fi dorit să mai trăiască, să scoată mai multe cărți, să fie activ în viața culturală. Dar lucrurile au fost orânduite altfel...

¹ Ioan Enache. *Pe fir de lumină, către Domnul*. În revista „Credința ortodoxă”, ianuarie 2021, p. 15.

A decedat de Bobotează, în dimineața zilei de 6 ianuarie 2021, „a pornit pe fir de lumină calea către Domnul și acum, probabil, se așază la scris în grădinile Raiului. De la lumina poeziei la Lumina lui Hristos!”² .

Dar viața acestui om nu s-a pierdut în neant... Deși prietenii, familia, cei ce l-au cunoscut îl vor păstra mereu în suflet, nouă ne vor rămâne frânturile din sufletul său pe care le-a așezat pe hârtie. Nu este puțin!

Biblioteca Comunală Tutova mulțumește călduros familiei celui care a fost Iancu Grama pentru donația de 86 de volume, volume pe care cititorii noștri le vor citi cu drag ani la rând!

**bibliotecar Manuela-Oana PROCA,
Biblioteca Comunală Tutova**

Bibliografie:

<http://uniuneascrititorilorfilialaiasi.ro/grama-iancu/>

<https://uniuneascrititorilor.ro/2021-01-09-in-memori-am-iancu-grama>

² Ioan Enache. *Pe fir de lumină, către Domnul*. În revista „Credința ortodoxă”, ianuarie 2021, p. 15.

Dezvoltarea colecțiilor prin donații la Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui

Dezvoltarea colecțiilor este una din cele mai importante activități de bibliotecă și se realizează atât prin achiziție de documente (cumpărare, donație, schimb interbibliotecar și depozit legal), cât și prin eliminarea documentelor uzate. Aceasta urmărește satisfacerea nevoilor de lectură ale cititorilor, de aceea o cerință importantă este cunoașterea temeinică a utilizatorilor bibliotecii și a nevoilor lor informaționale și documentare. Deoarece este o activitate permanentă, aceasta se realizează luând în considerare colecțiile existente, aparițiile editoriale, resursele bugetare și de personal etc.

Donățiile reprezintă o sursă importantă de completare curentă și retrospectivă a colecțiilor, dar, ca și în cazul cumpărării, este nevoie de recurgerea la criterii de selecție. În această privință, Biblioteca Județeană își rezervă dreptul de a selecta din documentele donate pe cele de care are nevoie și de a le distribui pe cele care nu îi sunt necesare altor biblioteci publice (municipale, orașenești și comunale).

Publicațiile care există deja în colecțiile bibliotecii sunt acceptate doar dacă sunt solicitate des de utilizatori, iar cele care sunt depășite moral sau degradate fizic nu vor fi acceptate. O excepție o constituie documentele care fac obiectul colecțiilor speciale precum manuscrise, carte bibliofilă, stampe, cartografie, acte istorice, fotografii vechi, albume, cărți poștale ilustrate, periodice românești vechi etc.

Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui primește donații de la persoane fizice (colecționari, autori, personalități locale) sau juridice (edituri, tipografii, asociații culturale, biblioteci, ambasade, școli, universități etc.) documente precum cărți, publicații seriale, manuscrise, hărți, materiale audio-video, fotografii sau alte categorii de documente, indiferent de suportul material conform Legii Bibliotecilor 334/ 2002, republicată/ Secțiunea F, capitolul 3, art.39.

Biblioteca Județeană mulțumește tuturor donatorilor care, în anul 2021, au facilitat includerea în colecțiile sale a aproximativ 2400 de cărți și publicații periodice.

**Apariții editoriale ale autorilor vasluieni
în colecțiile Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui –
2020 și 2021**

1. 50 de autori în căutarea unui Festival : antologie de literatură satirico-umoristică: (din colecțiile Bibliotecii Județene "Nicolae Milescu Spătarul" Vaslui). Biblioteca Județeană "Nicolae Milescu Spătarul" Vaslui; coord.: Liliana Moga; dir. editorial: Voicu Gelu Bichineț. București, Arvin Press, 2020;
2. AILIOAEI, Victor. *Studiu despre numere naturale răsturnate*. Vaslui, [s.n.], 2020;
3. AL DOAMNEI, Cătălin. *Făt-Frumos-Fără-De-Stea* : [versuri]. Iași, PIM, 2021;
4. ALUPOAEI, Gheorghe. *Semne grafice de recunoștință* : portrete de expresie. Vol. 6, Iași, PIM, 2020;
5. AMARANDEI, Cătălina Elena. *Strategii de activizare a elevilor cu cerințe educative speciale la orele de biologie*. Bârlad, Sfera, 2021;
6. AMARANDEI, Cătălina Elena. *Tulburări specifice de personalitate și comportament la copiii cu C.E.S. dintr-un mediu instituționalizat - învățământ special*. Bârlad, Sfera, 2020;
7. ANDREI, Petruș. *Hortensia Papadat-Bengescu* : (studiu monografic). Bârlad, Sfera, 2020;
8. ANDREI, Petruș. *Tinerețea fără bătrânețe a lui Mihai Eminescu și viața sa fără de moarte* : (studii-eseuri-poezii); ediție alcătuită de Livia Andrei. Bârlad, Sfera, 2020;
9. ANTON, Nicoleta; BALAN, Daniela-Luminița. *Deontologia profesională a secretarului din unitățile de învățământ preuniversitar*. Vaslui, [s.n.], 2021;
10. „Arta Rebus” : 2020. Cercul rebusist „Alb și negru” Bârlad; redactori Dorin Prodan, Ionel Șerban. Bârlad, Editura „Adi Center”, 2020-;
11. „Arta Rebus” : 2021. Cercul rebusist „Alb și negru” Bârlad; redactori Dorin Prodan, Ionel Șerban.- Bârlad, Editura „Adi Center”, 2020-;
12. „Arheu” : [2020]. Centrul „Mihai Eminescu” Bârlad; redactor-șef Geta Modiga. Bârlad, PIM, 2012-;
13. „Arheu” : [2021]. Centrul „Mihai Eminescu” Bârlad; redactor-șef Geta Modiga. Bârlad, PIM, 2012-;
14. „Baaadul literar” : revistă trimestrială de cultură : 2020. Bârlad, Sfera, 2007-
15. BACIU, Gheorghe. *Comuna Lipovăț* : periplu istoric. Iași, Panfilius, 2020;
16. BAHMAN, Mihaela Dumitrița; DUMITRIU-BROȘTIC, Elena. *Ghid metodic privind planificarea și proiectarea activităților pentru elevii cu cerințe educative speciale la disciplina Limba și literatura română* : pentru învățământul gimnazial. Bârlad, Sfera, 2020;
17. BAHRIM, CEZAR. *Comportarea unor specii și cultivare de plante floricole perene, în condițiile ecologice din NE României* : teză de doctorat. Conducător de doctorat, Prof. univ. dr. Lucia Draghia. Iași, [s.n.], 2020;
18. BOBICĂ, Radu. *Dicționar de termeni și concepte teologice* : compendiu. București, Coresi Publishing House, 2020;
19. BOBICĂ, Radu. *Lăutar de viță veche*. (Radu Bobică în dialog cu Cristian Năstase). București, Akakia, 2021;
20. BOGDĂNESCU, Simion. *Delir după Rahmaninov* : [versuri]. Iași, Timpul (Iași), 2020;

21. „Cadente peste timp” : revista cadrelor militare în rezervă și a veteranilor de război din județul Vaslui : 2020. Huși, PIM, 2013-;
22. BONDREA, Mirela. *Ameliorarea comportamentelor agresive la elevii cu deficiență mintală ușoară, prin intermediul antrenamentului asertiv*. Bârlad, Sfera, 2021;
23. BUJOREANU, Gabriela; BADAC, Doina; IBĂNESCU, Teodora-Magdalena. *Asamblarea și finisarea produselor de îmbrăcăminte fabricate în producția de serie* : auxiliar curricular pentru curriculum în dezvoltare locală, clasa a XI-a, învățământ profesional, profil: Tehnic: Domeniul: Industrie textilă și pielărie: Calificarea: Confectioner produse textile. Bârlad, Sfera, 2021;
24. BUJOREANU, Gabriela; BADAC, Doina; IBĂNESCU, Teodora-Magdalena. *Prelucrarea detaliilor produselor de îmbrăcăminte subțire fabricate în producția de serie* : auxiliar curricular pentru curriculum în dezvoltare locală, clasa a X-a, învățământ profesional, profil: Tehnic: Domeniul: Industrie textilă și pielărie: Calificarea: Confectioner produse textile. Bârlad, Sfera, 2021;
25. C.D. Zeletin - 85 : Omagiu „Călugărului Alb”. ed. alcătuită de Elena Popoiu, Simion Bogdănescu, Elena Monu, ... Bârlad, Sfera, 2020;
26. CHIPER, Constantin. *Omagiu eroilor și veteranilor de război prahoveni*; ediție îngrijită de Mihaela Radu. Ploiești, Karta-Graphic, 2020;
27. CLIT, Costin. *Documente privitoare la Mănăstirea Florești, Județul Vaslui*. Iași, PIM, 2020;
28. CLIT, Costin. *Pomelnicul Mănăstirii Neamț*. Iași, PIM, 2020;
29. CODREANU, Lina. *Pagini de cultură hușeană*. Iași, PIM, 2020;
30. COLOȘENCO, Serghei. *10 pictori*. Bârlad, Sfera, 2020;
31. COLOȘENCO, Serghei. *Eminescu 39... . 3 vol. (vol I, II – 2020, vol. III – 2021)*. Bârlad, Sfera, 2020;
32. COLOȘENCO, Serghei. *Eminescu la „Familia”*. Bârlad, Sfera, 2021;
33. COLOȘENCO, Serghei. *George Coșbuc, biobibliografie... în rebus*. Bârlad, Sfera, 2020;
34. COLOȘENCO, Serghei. *Scrisorile eminesciene în rebus*. Bârlad, Sfera, 2020;
35. *Consemnări vasluiene despre Luceafărul poeziei românești* : bibliografie selectivă. Proiect cultural realizat cu sprijinul Ministerului Culturii. Biblioteca Județeană "Nicolae Milescu Spătarul" Vaslui; consilier editorial: Voicu Gelu Bichineț. 60 p., Vaslui, [s.n.], 2021;
36. CREȚU, Daria. *Lagărul iubirii: Auschwitz, o altfel de poveste*. Bacău, Amika, 2020;
37. CREȚU, Romeo. *Un caz de (de)posedare*. Iași, PIM, 2020;
38. DRAGOMIRESCU, Daniel. *Universul material și spiritual al culturii Cucuteni*. Iași, PIM, 2020;
39. DUMITRIU, Florin. *Ghid metodic privind planificarea și proiectarea activităților la disciplina matematică*. Bârlad, Sfera, 2020;
40. DUMITRIU-BROȘTIC, Elena. *Limba și literatura română* : teme pentru pregătirea suplimentară a elevilor în vederea susținerii examenelor naționale: auxiliar curricular, clasa a VIII-a. Bârlad, Sfera, 2020;
41. „Elanul” : 2020. Asociația Culturală „Academia Rurală Elanul”. Giurcani, [s.n.], 1998-;
42. „Elanul” : 2021. Asociația Culturală „Academia Rurală Elanul”. Giurcani, [s.n.], 1998-;
43. FERLOVICI, Mircea Florin. *Jocul de handbal* : exerciții specifice ciclului gimnazial: auxiliar. Bârlad, Sfera, 2020;
44. „Elanul” : 2021. Asociația Culturală „Academia Rurală Elanul”. Giurcani, [s.n.], 1998-;

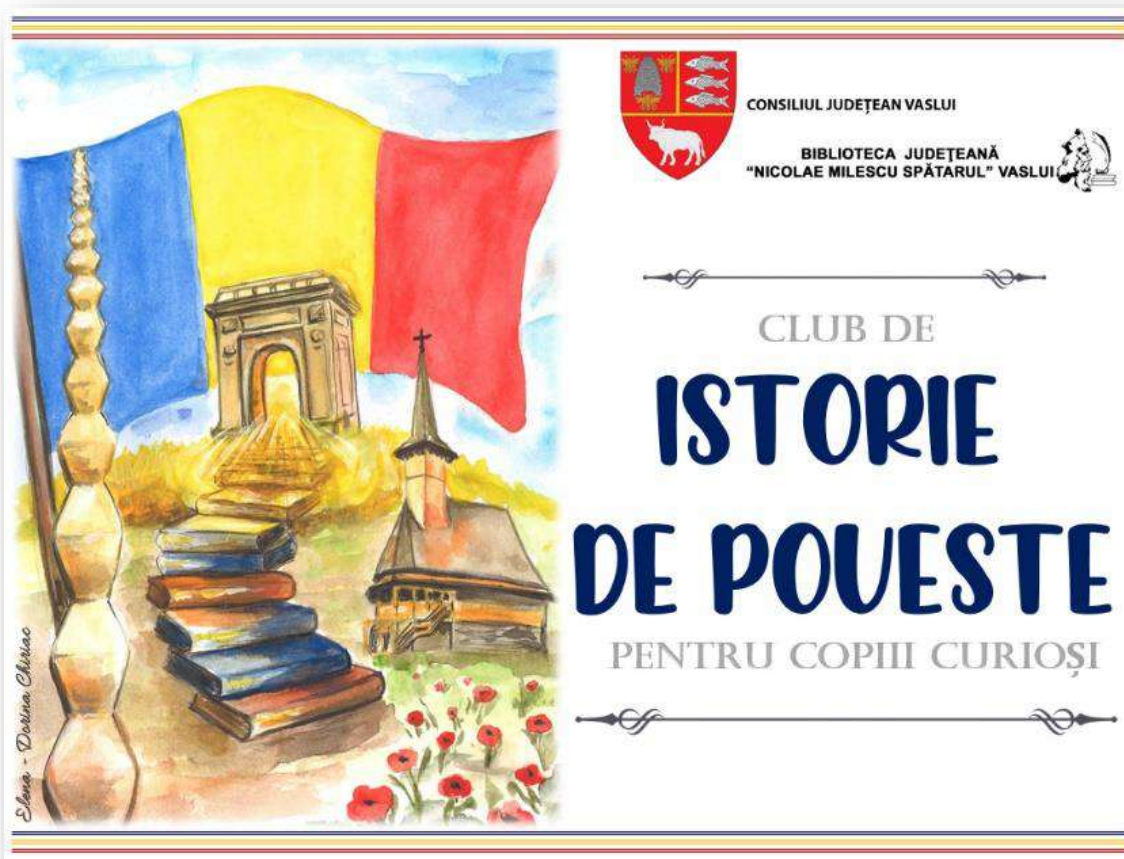
45. „Est” : revistă de cultură : [2020]. Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Vaslui; red. fondator Dan Ravaru. Vaslui, Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Vaslui, 2001-;
46. *Femei celebre ale României*. coord. vol.: prof. dr. Ramona Maria Mocanu, drd. Cristina Maria Cîmpianu. Consiliul Județean Vaslui. Muzeul Județean "Ștefan cel Mare" Vaslui. Iași, PIM, 2021;
47. FILIP, Irina. *Să vorbim și să scriem corect și frumos* : auxiliar. 2 vol. Ed. a 2-a. Bârlad, Sfera, 2021;
48. GĂLĂȚANU, Loredana; HRENIUC, Daniela; GÎȚIN, Crenguța-Georgiana. *Fotograful creativ* : suport de curs pentru activități extrașcolare. Bârlad, Sfera, 2021;
49. GĂLĂȚANU, Loredana; HRENIUC, Daniela; GÎȚIN, Crenguța-Georgiana. *Zâmbet după mască* : (suport de curs pentru activități extrașcolare). Bârlad, Sfera, 2021;
50. GĂLĂȚEANU, Iorgu. *Din adîncuri* [versuri]; postf. de Valeriu Stancu.- Iași : Cronedit, 2020;
51. GHERGHE, Gheorghe. *Biserica Vovidenia din Bârlad* : (o poveste aproape adevărată). Bârlad, Sfera, 2020;
52. GHERGHE, Gheorghe; APOSTU, Mihai. *Satele de la Obârșia Jigăliei : Dodești și Tămășeni*. Bârlad, Sfera, 2020;
53. *Ghid metodic „Școala online”*. coord.: prof. Grigore Doinița, prof. Bularda Sanda, prof. Luculeasa Mihaela. Bârlad, Sfera, 2020;
54. GÎLEA, Maricica. *Poezii pentru cei mici* : auxiliar didactic pentru proiectele tematice. Bârlad, Sfera, 2020;
55. GÎNDU, Liviu. *Îndrumător de geografie pentru liceu* : a IX-a - a X-a / Liviu Gîndu. Bârlad, Sfera, 2020;
56. GÎNDU, Liviu. *Îndrumător de geografie pentru liceu* : a XI-a - a XII-a. Bârlad, Sfera, 2020;
57. GÎNDU, Liviu; GÎNDU, Nicoleta Elena. *Zone protejate din județul Vaslui* : auxiliar curricular. Bârlad, Sfera, 2020;
58. GRIGORAȘ, Vasilica. *Simple adorații* : impresii de călătorii, haibun-uri. Iași, PIM, 2020;
59. GRIGORAȘ, Vasilica. *Stropi de toamnă verde* : [versuri]. Iași, PIM, 2020;
60. GRIGORAȘ, Vasilica. *Zâmbete în silabe* : senryu. Iași, PIM, 2020;
61. GRIGORE, Doinița; DUMITRIU, Florin. *Banca micului matematician* : considerații metodice privind organizarea concursurilor școlare la disciplina matematică. Bârlad, Sfera, 2020;
62. GRUIA, Carmen. *Caiet de vacanță* : clasa I. Ed. a 2-a. Bârlad, Sfera, 2020;
63. HODAȘ, Silvia; HODAȘ, Ioan. *Cugetări inedite de zâmbete însoțite* : citate, povestiri și umor. Iași, PIM, 2020;
64. HULUȚĂ, Aurora. *Antreprenoriatul, o șansă pentru tinerii absolvenți* : ghid metodic. Bârlad, Sfera, 2020;
65. HULUȚĂ, Aurora. *Bune practici în realizarea proiectelor de parteneriat european în domeniul educației* : ghid metodic. Bârlad, Sfera, 2020;
66. HUȘANU, Constantin. *Biografii pungeștene de ieri și de azi* : monografie sentimentală. Ed. a 3-a, rev. și întregită. Iași, PIM, 2020;
67. *Ioan Vinău : memoria spiritului*. Muzeul Județean „Ștefan cel Mare” Vaslui; pref. de Grigore Ilisei; coord. album: prof. dr. Ramona Maria Mocanu. Vaslui, Muzeul Județean „Ștefan cel Mare” Vaslui, 2021;
68. IBĂNESCU, Teodora-Magdalena. *Calitatea proceselor în întreprinderile de confecții mici și mijlocii*. Ed. a 2-a. Bârlad, Sfera, 2021;
69. IBĂNESCU, Teodora-Magdalena. *Procese tehnologice de fabricație a unor produse vestimentare*. Bârlad, Sfera, 2021;

70. IBĂNESCU, Teodora-Magdalena; BUJOREANU, Gabriela. *Valorificarea materialelor recuperabile din textile-pielărie* : suport curs, clasa a XII-a, Liceu tehnologic: Domeniul: Industrie textilă și pielărie: Specializarea: Tehnician designer vestimentar, tehnician în industria textilă. Bârlad, Sfera, 2021;
71. „Informatorul Moldovei” : 2020. An. I (2006), Nr. 1. Vaslui, S.C. ADIGEP 37 S.R.L., 2006-;
72. IRAVA, George. *Țărani de Țară* : selecție tematică. Bârlad, Sfera, 2020;
73. ISTRATE, Loredana. *Agresivitatea la adolescenți*. Bârlad, Sfera, 2021;
74. ISTRATE, Loredana. *Influența factorilor intrapersonali asupra comportamentului de bullying la elevii cu C.E.S.* Bârlad, Sfera, 2020;
75. *Îndrumător* - ghid de bune practici pentru predarea-învățarea-evaluarea online. coord.: prof. Grigore Doinița, prof. Bularda Sanda, prof. Luculeasa Mihaela; Bârlad, Sfera, 2020;
76. *Învățământul preprimar - pași spre succesul școlar*. Gherghescu Jenica, Maftai Vasilica, Gherghescu Lucian Neculai, Galan Claudia Elena. Bârlad, Sfera, 2020;
77. *La pas pe meleaguri vasluiene*. Proiect cultural realizat cu sprijinul Ministerului Culturii. Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui; dir. editorial: Voicu Gelu Bichineț. 62 p., Vaslui : [s.n.], 2021;
78. LEFTER, Ion Iancu. *Odihnă-n nadir* : [versuri]; ediție îngrijită de Elvira Lefter. Iași, PIM, 2020;
79. LEFTER, Ion Iancu. *Trenul de noapte* : [versuri]; ediție îngrijită de Elvira Lefter. Iași, Timpul (Iași), 2020;
80. „Liter-Club” : revistă de cultură: [2020]; director Lina Codreanu. [s.l.], [s.n.], 2016-;
81. „Liter-Club” : revistă de cultură: [2021]; director Lina Codreanu. [s.l.], [s.n.], 2016-;
82. „Lohanul” : revistă cultural-științifică : [2020]. Huși, [s.n.], 2007-;
83. „Lohanul” : revistă cultural-științifică : [2021]. Huși, [s.n.], 2007-;
84. MAMALAUCA, Mariana. *Educația patriotică prin proiecte educaționale*. Bârlad, Sfera, 2020;
85. MAMALAUCA, Mariana. *In memoriam Alexandru Ioan Cuza*. Bârlad, Sfera, 2020;
86. MARIN, Dumitru V. *Bătălia pentru Vaslui: 222... printre noi (!)* : memorialistică jurnalieră. Iași, PIM, 2020;
87. MARIN, Dumitru V. *Călimănești-Vaslui... un sat ca multe altele; Un martor din epocă, Neculai Popa* : sat, biserică, oameni, întâmplări, documente și mărturii. Iași, PIM, 2021;
88. MARIN, Dumitru V. *Dimensiuni culturale globale prin TVV-30 și M.C.R.-7* : Vaslui pe harta culturală a lumii. Iași, PIM, 2021;
89. MARIN, Dumitru V. *Festival semicentenar: 50 pentru 50(!) F.N.U.C.T. : o carte pentru cultură, suflet și istorie*. Memorialistică jurnalieră. Iași, PIM, 2020;
90. MARIN, Dumitru V. *Jurnalistică și cultură națională la Vaslui - Marin 80* : participări aniversative. Iași, PIM, 2021;
91. MARIN, Dumitru V. *Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului : Marin, Măcnea, Dima, Pricop, Tudosie : un cvintet de mare și aleasă valoare social-culturală: 1970-2020*. Iași, PIM, 2020;
92. MARIN, Dumitru V. *Opera magna*. 5 vol. Iași, PIM, 2020: *Opera magna*. Vol. 1, (Folcloristică), Tudor Pamfile și Revista Ion Creangă, Pamfile-Marin: Destine istorice, Considerații privind cântecul popular... (1975), Eseuri și articole, 614 p., 2020; *Opera magna*. Vol. 2, Zăpada pe flori de cireș : roman, Alte scrieri, Reportajul ca gen de comunicare: Praga, Montreal, Londra, Paris, Moscova, Vaslui, 517 p., 2020; *Opera magna*. Vol. 3, (Contribuții de lider cultural), Articole de fond din M.C.R., Editoriale din ziar, 509 p., 2020; *Opera magna*. Vol. 4, De la Ceaușescu

- la... Iohannis, *Istorie în oglindă afectivă*, Interviu-uri-unicate, reportaje și mărturii istorice, 521 p., 2021; *Opera magna*. Vol. 5, (Cartea Nr. 51), 707 p., 2021;
93. MĂCNEA VETRIȘANU, Ioan. *Un trecător prin cerul spart* : [versuri]. [s.l.], [s.n.], 2021;
 94. „Meridianul” : ziar de informație, opinie și publicitate : [2020]. Vaslui, Cvintet Terra, 2000-;
 95. „Meridianul cultural românesc” : 2020. Iași, PIM, 2015-
 96. „Meridianul cultural românesc” : 2021. Iași, PIM, 2015-
 97. MERLAN, Vicu. *Dacia esoterică* : simboluri, legende și tradiții. 2 vol. București, Ganesha, 2020;
 98. MIHAI, Gheorghe. *Trecute vremi* : romanul vieții lui Moș Ghiță și alte povestiri. Bârlad, Sfera, 2020;
 99. „Milesciana” : revistă de promovare a culturii vasluiene: [nr. 7, 8 - 2020]. Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui; director editorial Voicu Gelu Bichineț; redactori Liliana Moga, Alina Tanasă. Vaslui, Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui, 2004-;
 100. „Milesciana” : revistă de promovare a culturii vasluiene: [nr. 9 - 2021]. Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui; director editorial Voicu Gelu Bichineț; redactori Liliana Moga, Alina Tanasă. Vaslui, Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui, 2004-;
 101. „Mlădițe literare” : Concurs județean de creație literară: 2020. Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui; Inspectoratul Școlar Județean Vaslui; consilier editorial: Trifan Mihaela Elena. Vaslui, [s. n.], 2019-;
 102. „Mlădițe literare” : Concurs județean de creație literară: 2021. Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui; Inspectoratul Școlar Județean Vaslui; consilier editorial: Trifan Mihaela Elena. Vaslui, [s. n.], 2019-;
 103. MOCANU, Adriana. *Educația plastică pentru copiii cu cerințe educative speciale*. Bârlad, Sfera, 2020;
 104. MUNTEANU, Anișoara; MIRCEA, Ramona-Alexandra; POPESCU, Zoica. *Auxiliar didactic* : Proiecte de activitate integrată: învățământ preșcolar. Bârlad, Sfera, 2020;
 105. OATU, Daniela. *Jumătate amurg* [versuri]. Iași, 24:Ore, 2020;
 106. ONUȚĂ, Costică. *Pictură naivă* [album]. București, Grafica Print & Pack, 2020;
 107. *Particularități metodologice de însușire a normelor de ortografie și de punctuație*. Neculai-Lucian Gheorghescu, Jenica Gherghescu, Vasilica Maftai, Claudia Galan. Bârlad, Sfera, 2020;
 108. PETRU, Ioan. *Cronica preoților dolorenii* : jertfelnicie, statornicie și continuitate : (1700-2020); tipărită cu binecuv. Preasfințitului Părinte Dr. Ignatie, ... Bârlad, Sfera, 2020;
 109. PETRU, Ioan. *File de monografie : Fălciu* : istorie și actualitate. Ed. a 2-a. Bârlad, Sfera, 2020;
 110. PETRU, Ioan. *Preoți din Episcopia Hușilor, apărători de credință și neam, persecutați de regimul comunist : (1940-1989)*; tipărită cu binecuv. Preasfințitului Părinte Dr. Ignatie, ... Bârlad, Sfera, 2020;
 111. „Pe urmele... <<cireșarilor>>” : 2021. Școala Gimnazială nr. 1 Ibănești; redactori: prof. Cătălina Mihăilescu, prof. Roxana-Florina Munteanu. Vaslui, [s.n.], 2015-;
 112. PLEȘU, Denisa. *Particularități ale prozei lui I.L. Caragiale*. Bârlad, Sfera, 2020;
 113. PLEȘU, Denisa. *Universul operelor dramatice ale lui I.L. Caragiale*. Bârlad, Sfera, 2020;
 114. „Poveștile Sport Actual” : [2021]. Vaslui, [s.n.], 2021-;
 115. PRACSIU, Teodor. *Arpegii umoristice*. Bârlad, Sfera, 2020;
 116. „Prutul” : revistă de cultură: [2020]. Huși, [s.n.], 2001-;

117. „Regine și regi” : revistă de atitudine și opinie privind șahul în școli, cluburi și palate ale copiilor: 2020. Palatul Copiilor Vaslui; redactor-șef Constantin C. Grosu. Vaslui, Media Sind, 2016-;
118. ROTARU-PAPADIMITRIOU, Anna-Nora. *Pe târâmurii neumblate* : poeme. Caracal, Editura Hoffman, 2020;
119. ROTARU-PAPADIMITRIOU, Anna-Nora. *Spre zarea celor care nu cuvântă* : poeme. Caracal, Editura Hoffman, 2020;
120. *Spiritul Tănase la Vaslui* : jurnal de festival : (1970-2020). coord.: Lucian Valeriu Lefter. Suceava, Lidana, 2020;
121. STAMATIN, Horațiu. *Inimă pe partea dreaptă*. București, Integral, 2020;
122. STAMATIN, Horațiu. *Niobe*. Vol. 2, (Articole, eseuri, studii), Iași, PIM, 2020;
123. *Știu să vorbesc! Știu să gândesc!*. Neculai-Lucian Gherghescu, Jenica Gherghescu, Vasilica Maftai, Claudia Galan. Bârlad, Sfera, 2020;
124. TAMAȘ, Gianina; PODOLEANU, Gina. *Povești frumoase* : vreau să colorez. Bârlad, Sfera, 2020;
125. TODICĂ, Ben. *Cu brațele aripi*. Iași, PIM, 2020;
126. TOMA, Nina. *Ecou de suflet pe cruce*; pref.: Valeriu Stancu. Iași, Cronedit, 2020;
127. TOMA, Pavel. *Radu Gyr* : resurecția poetului. Iași, Alfa (Iași), 2020;
128. UNGUREANU, Oana-Mihaela. *Barocul în opera lui George Călinescu*. Bârlad, Sfera, 2020;
129. VERMAN, Cristina Gabriela. *Forme de muncă creativă folosite în vederea dezvoltării, nuanțării și activizării vocabularului elevilor în lecțiile de limba și literatura română în ciclul primar*. Ed. a 2-a. Bârlad, Sfera, 2020;
130. „Viața noastră” : 2020. Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad; redactori: Gruia Novac, Serghei Coloșenco, Petruș Andrei. Bârlad, [s.n.], 2004-;
131. „Viața noastră” : 2021. Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" Bârlad; redactori: Gruia Novac, Serghei Coloșenco, Petruș Andrei. Bârlad, [s.n.], 2004-;
132. VICOL, Gheorghe. *Anotimpurile țării mele* : antologie de poezii pentru copii; selecție realizată de prof. Carmen-Cristina Diaconu. Iași, Opera Magna, 2020;
133. VICOL, Gheorghe. *În joc cu iezii* : poezii pentru copii. Adjud, Armonii Culturale, 2020;
134. „Vremea nouă” : 2020. Vaslui, [s.n.], 1968-
135. „Vremea nouă” : 2021. Vaslui : [s.n.], 1968-
136. „Vutcani” : revistă oficială a comunei Vutcani: [2020]. Muzeul Sătesc Vutcani. Vutcani, [s.n.], 2004-;
137. „Vutcani” : revistă oficială a comunei Vutcani: [2021]. Muzeul Sătesc Vutcani. Vutcani, [s.n.], 2004-.

Liliana MOGA,
șef Serviciu Informatizare, Informare bibliografică,
Prelucrarea și completarea colecțiilor

Istorie de poveste

V-ați întrebat vreodată cum se scrie istoria? Cine sunt cei care o cercetează pentru a afla cum s-au petrecut faptele în trecut? De unde putem afla cum au trăit și ce au realizat înaintașii noștri?

Clubul de istorie, organizat la Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui, coordonat de Doina Danu, profesor de istorie, în colaborare cu Gina Lăcrămioara Păun și Florentina Ghețu, bibliotecare la Sala de Împrumut pentru adulți, se adresează tuturor elevilor cu vârste cuprinse între 10 și 14 ani, utilizatori ai bibliotecii județene, este gratuit și se desfășoară pe tot parcursul anului școlar, cu o frecvență săptămânală, în zilele de vineri, ora 14:00. Obiectivul clubului este de a transpune în povești teme inedite din istorie sau dezbateră unor subiecte actuale și interesante din punctul de vedere al elevilor, care fac sau nu obiectul de studiu al programei școlare.

Din cauza restricțiilor impuse de pandemia de coronavirus (COVID-19), în anul școlar 2020-2021, clubul și-a început activitatea pe 7 mai 2021. Participanții au fost cei

care au ales subiectul de discuție al fiecărei întâlniri săptămânale. Jocuri, planșe de colorat, rebusuri, pliante și fluturași informativi, povestiri

istorice, imagini foto personale, transmisiuni live prin platforma ZOOM etc. reprezintă instrumentele pe care le-am folosit pentru a transmite informațiile

Dar nu numai ei au câștigat. Consider că și noi, cei care ne-am „ocupat” de club, am câștigat inima acestor copii, aceiași de la început până la final. „*Puțini, dar buni și frecvență de 100%*”, am spus noi, deci trebuie să continuăm, asigurați fiind și de prezența doamnei profesor Doina Danu la edițiile viitoare ale clubului de istorie. „*Acest club de istorie a fost o adevărată provocare pentru mine! Am încercat să transform numeroasele*

evenimente într-o povestioară, accesibilă vouă, dragii mei elevi de clasă primară. De ce Istorie? Pentru că vorbim de evoluția lumii. De ce Poveste? Pentru că interpretăm aceste evenimente ca o poveste!” (Prof. Doina DANU)

Activitatea clubului de istorie a fost „scrisă” în mediul virtual de către bibliotecar

Loredana Savin și poate fi vizualizată accesând Pagina de Facebook a bibliotecii: <https://www.facebook.com/bjvaslui>.

bibliotecar Dana - Monica VÎNTU,
Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui

George Călinescu și „Viața românească”

Sala de lectură și periodice a Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui adăpostește un număr impresionant de reviste care, de-a lungul timpului, au fost repere în societate și au adus valoare vieții culturale și literare. Este și cazul revistei „Viața românească” apărută la Iași, acum 115 ani, în martie 1906, sub conducerea lui Garabet Ibrăileanu, Constantin Stere și Paul Bujor. În paginile sale, au publicat articole, cronici și creații literare cele mai însemnate nume ale literaturii române și nu numai, începând cu fondatorii și continuând cu Ion Luca Caragiale, Octavian Goga, Alexandru Vlahuță, Barbu Ștefănescu Delavrancea, Nicolae Gane, George Coșbuc, Ștefan Octavian Iosif, Ioan Alexandru Brătescu-Voinești, Gala Galaction, Dimitrie Anghel, Tudor Arghezi, Ion Barbu, Adrian Maniu, A.D. Xenopol, Vasile Pârvan, Grigore Antipa, C.I. Parhon, Ion Simionescu, Calistrat Hogaș, Mihail Sadoveanu, George Topîrceanu, Alexandru A. Philippide, Ionel Teodoreanu, Jean Bart, Marin Preda, Nichita Stănescu, Ana Blandiana ș.a.

A apărut cu mici întreruperi cauzate de momente istorice care nu au putut permite publicarea acesteia. Astfel, perioadele în care revista a văzut lumina tiparului au fost: martie 1906 – iunie 1916, martie 1920 – septembrie 1940, decembrie 1944 – vara lui 1946, iar din iunie 1948 și pînă în zilele noastre revista nu a avut nicio perioadă de pauză. În prezent este editată de Uniunea Scriitorilor din România, iar redactor-șef este Nicolae Prelipceanu.

Este una dintre cele mai cunoscute reviste cu profil literar și științific din arealul publicistic românesc, având ca ideologie poporanismul, iar la conducerea acesteia au fost nume precum Garabet Ibrăileanu, sufletul acestei reviste, Mihail Ralea, Constantin Stere, Paul Bujor, George Călinescu, dr. Ioan Cantacuzino, D. I. Suchianu, Demostene Botez, Radu Boureanu, Ioanichie Olteanu, Alexandru Balaci ș.a.

În rândurile ce urmează voi prezenta momente importante din viața revistei în perioada ianuarie 1933 – februarie 1934, când la conducerea acesteia s-a aflat criticul și istoricul literar George Călinescu. Când a preluat conducerea publicației, avea deja 13 ani de presă. Acesta a debutat la 6 decembrie 1920 în ziarul „Dimineața” cu o dare de seamă nesemnată asupra unei conferințe susținute de C. Rădulescu-Motru la Fundația Universitară „Carol I” din București. Din 1920 și pînă în momentul în care a preluat conducerea revistei „Viața românească”, a publicat articole și cronici în revistele „Roma”,

„Viața literară”, „Universul literar”, „Sburătorul”, „Gândirea” și „Adevărul literar și artistic”.

George Călinescu avea o idee înaltă despre ziaristică: „A scrie un articol bun e deseori mai greu decât un studiu erudit, iar răspunderea este cu atât mai directă și sfera de cititori mai largă.”

Despre activitatea lui George Călinescu ca publicist, Dumitru Micu sublinia: „Departe de a considera publicistica un exercițiu minor, autorul *Istoriei literaturii române* a profesat-o viața întreagă cu pasiune ardentă. N-a disprețuit niciunul din genurile publicistice. A scris articol de fond, cronică, articol de problemă cursiv, medalion, comentariu, reportaj, poșta redacției, anunțuri s.a., a vegheat lângă rotative desăvârșirea procesului tehnic al trecerii paginii manuscrise în coloana de publicație periodică. Publicistica a fost, putem spune, marea și constanta sa pasiune.”

Legătura lui Călinescu cu „Viața românească” există încă de pe vremea când a început să scrie monografia dedicată lui Mihai Eminescu. Și spun asta deoarece succesul acestui volum i-a dat încredere lui Garabet Ibrăileanu să-i încredințeze codirectoratul revistei.

În aprilie 1932 apare la Editura Cultura Națională monografia *Viața lui Mihai Eminescu*, marcând debutul editorial al lui Călinescu, iar în octombrie 1932, M. Sevastos a primit recenzia lui G. Ibrăileanu la monografie: „Acum a venit și timpul criticii literare și, dacă nu ne înșelăm, d. Călinescu e acela care marchează mai cu putere această dată în cultura noastră.” Era una dintre concluzii și nu cea mai puțin însemnată. În urma acestei recenzii, C. Balmuș i-a trimis o scrisoare lui Călinescu: „Domnul Ibrăileanu ar dori să te cunoască personal și i-ar face o mare plăcere o raită a ta prin Iași”. Dar întâlnirea nu a avut loc din cauza lui Călinescu care nu putea uita răceala lui Ibrăileanu din anii 1926-1927.

Trebuie să amintim că primele tatonări pentru intrarea în redacția „Vieții românești” au avut loc în acei doi ani, când Călinescu îi dedicase lui Mihail Ralea în toamna lui 1927 un mic studiu în ziarul „Politica” și un amplu eseu în „Gândirea” în 1928. Dar au fost tatonări fără o reacție din partea conducerii revistei de la acea vreme.

Un an mai târziu, la 31 decembrie 1929, C. Balmuș l-a invitat pe Călinescu la Iași deoarece M. Ralea și Ionel Teodoreanu voiau să-l cunoască. Orgoliosul Călinescu nu a dat curs acelei invitații, dar în aprilie 1931 provoacă el o întâlnire cu M. Ralea, când își dă acordul în principiu de colaborare, dar era nevoie și de acordul lui Garabet Ibrăileanu.

După întâlnirea din aprilie 1931, colaborarea cu revista a fost anunțată în paginile revistei „Vremea” la 10 mai 1931 în urma unei scrisori trimise către Camil Baltazar în care Călinescu îl ruga să anunțe „fără note războinice” intrarea în „Viața Românească”. Anunțul

era simplu: „Domnul G. Călinescu, colaboratorul nostru, a intrat în redacția <<Vieții românești>>. Domnia-sa va ține o cronică literară, va face și *Miscellanea* revistei și va colabora în același timp și la <<Adevărul literar>>”.

Un debut oficial are loc astfel în anul 1931, dar în numărul dublu 7-8 (iulie-august), la rubrica *Miscellanea* cu trei note: *Câți îngeri sunt în cer*, *Nufărul negru sau micul chip îngeresc* și *Tandaler predicator*. Trei note „antigândiriste”. Era știut faptul că „Viața românească” era într-o dispută ideatică cu „Gândirea”, revistă la care Călinescu fusese colaborator. Critica nu se adresa doar revistei „Gândirea”, ci și lui Nechifor Crainic. Disputa nu era nouă, ci a apărut prin anul 1930, după ce Călinescu a renunțat la colaborarea cu revista „Gândirea”, condusă în acel moment de teologul Nichifor Crainic, deoarece privea cu rezervă așa-zisa literatură ortodoxă.

Cele trei note nu sunt primele de acest gen, ci o continuare a criticii aduse acestuia într-un articol publicat în revista „Vremea” din aprilie 1930 și intitulat *Literatura ortodoxă*. Tot în acel an a publicat în paginile revistei și articole pe care le regăsim apoi în monografia *Viața lui Mihai Eminescu: Eminescu, școlar la Cernăuți, Raluca Eminovici și copiii ș.a.*

Dar să revenim la anul 1932, când M. Sevastos a primit recenzie lui G. Ibrăileanu la *Viața lui Mihai Eminescu*. Tratatulele păreau că nu evoluează când, deodată, la sfârșitul anului 1932, începutul lui 1933, Mihail Ralea sosește cu o veste uluitoare: G. Ibrăileanu îl propune pe G. Călinescu codirector al revistei alături de M. Ralea.

„Viața românească” simboliza o instituție, prestigiul ei era imens, iar accesul în paginile sale, strict limitat. Primind conducerea, cu drepturi depline în organizarea sectorului literar, G. Călinescu trăia mulțumirea împlinirii nesperate a unui ideal, acela de a conduce și modela o revistă după propriile idei.

Într-o scrisoare adresată lui Garabet Ibrăileanu, George Călinescu îi mulțumea acestuia pentru propunere, însă mulțumirea nu avea vreo stare afectivă aparte, era răspunsul unui om conștient de valoarea lui și care accepta oferta ca pe un fapt cu totul normal, ba mai mult, ca ceva ce i se cuvenea.

„În urma binevoitoarei dumneavoastră recomandări, mi s-a dat însărcinarea să mă ocup de <<Viața românească>>. După cum veți vedea, mi-am luat această misiune în serios. Am alcătuit împreună cu d-nii Ralea și Sevastos un program de lucru. Domnul Ralea are să vi-l comunice negreșit în curând. Deocamdată numărul pe ianuarie (1933) trebuie să se prezinte pe scheletul reparat și să dea un conspect al tuturor generațiilor <<Vieții românești>>. După planul nostru, care are la bază ierarhia sub specia valorii și a timpului, numărul viitor trebuie să înceapă cu un articol critic sau cel puțin cu recapitulări

în legătură cu existența <<Vieții românești>>, semnate de dumneavoastră. Fără asta, eu mărturisesc, numărul mi s-ar părea ratat”. (George Călinescu)

Numărul 1 din anul 1933 este deschis de Garabet Ibrăileanu cu articolul *27 de ani*, în cadrul căruia acesta menționa: „<<Viața Românească>> trece de azi sub conducerea unei generații mai tinere. Tinerii sunt mai în seamă să-și dea seama ce este și ce nu este posibil.”

În numărul 3 al aceluiași an, George Călinescu se vede nevoit să continue ideea lui Ibrăileanu și să sublinieze din nou schimbarea de generații la revistă prin articolul *Întinerirea Vieții românești*: „O revistă nu poate întineri decât în măsura în care ar putea întineri omul însuș. Întinerirea poate însemna cel mult adoptarea altui crez, mai adecvat momentului. Atunci însă întinerirea este de fapt o înnoire complectă. O revistă întinerită astfel e o revistă nouă care a păstrat un titlu vechiu. Se pare că așa se întâmplă și cu *Viața Românească*, dacă va fi să întinerească aievea. Temelia ei cea veche s-a sfărâmat. Începe o construcție nouă, cu un suflet nou. Începe o revistă nouă care a adoptat doar titlul bătrânei reviste ieșene... Este poate cazul să se aplice cunoscutul adagiu adaptat împrejurărilor: <<Viața românească>> a murit. Trăiască *Viața Românească*.”

Dacă urmărim atent revista realizată în perioada ianuarie 1933 – februarie 1934, se poate observa ușor pasiunea pusă de G. Călinescu în redactarea publicației. Era primul prilej care i se oferea, după două încercări eșuate, de a lua conducerea unei reviste, dar nu a oricăreia, ci tocmai a <<Vieții românești>>. Acesta a condus sectorul literar, iar în această perioadă a reușit să-i imprime o fizionomie nouă și proprie.

Astfel, coperta se modifică din „Viața românească: revistă literară și științifică” în „Viața românească: revista de literatură, artă și ideologie”, pe mijlocul copertei, la loc de seamă, sunt evidențiate numele colaboratorilor de prestigiu, iar în partea de jos erau aranjate separat fiecare rubrică permanentă: *Antologie*, *Miscellanea*, *Cronica literară*, *Cronica politică*, *Cronica externă*, *Cronica economică*, *Cultura*, *Cronica teatrală*, *Cronica cinematografică*, *Revista revistelor*, *Cronica sportivă*, *Cronica vieții* ș.a.

Un program propriu-zis nu avea revista, dar în repetate rânduri George Călinescu a căutat să-i imprime, îndeosebi părții ei literar-artistică, o nuanță personală. Iar acest lucru era exprimat foarte clar încă din primul număr la *Redacționale*: „*Viața românească* primește și va primi fără îndoială, multe încercări literare de la debutanți. Se va citi întotdeauna cu interes și, atunci când va avea suficiente temeiuri să creadă că trimițătorul este un scriitor, va publica. Să nu se uite că <<Viața românească>> este o revistă de ultimă instanță critică și ca atare are obligația să nu facă ea însăși experiențe inutile.” (George Călinescu)

Aceste schimbări au stârnit în presa vremii interes, chiar Liviu Rebreanu, redactor la „România literară”, vedea în aceasta o publicație proaspătă.

George Călinescu debutează în calitate de codirector în nr. 1 din 1933 în *Cronica literară* și *Cronica politică*.

În *Cronica literară*, va scrie despre romanul *În preajma revoluției* al lui C. Stere, despre *Uvar* al lui Sadoveanu, despre *Răscoala* lui Liviu Rebreanu, despre *Caetul verde* al lui Ion Pillat, dar și despre *Iarmarocul Metehnelor* al lui Dragoș Protopopescu. În *Cronica politică*, îl va pomeni pe Iuliu Maniu.

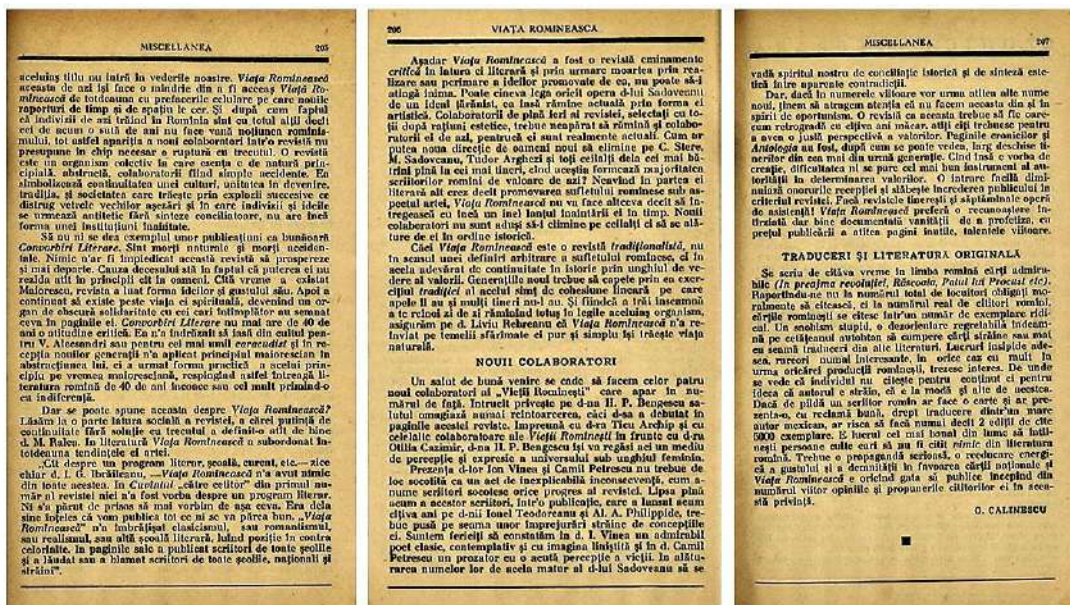
Citind astăzi colecția „Vieții românești” din acea perioadă și comparând-o cu anii anteriori sau ulteriori, observăm că nu critica domină, așa cum ne-am fi așteptat. Noutatea adusă de Călinescu, alături de Mihail Ralea, este stăruința de a pune în concordanță conținutul revistei cu titlul ei, de a face din aceasta o expresie a vieții intelectuale din România.

Ca acest lucru să reușească, George Călinescu face loc în coloanele revistei colaboratorilor tradiționali, evidențiindu-i pe prima pagină pentru a le sublinia importanța, se deschide poeziilor și prozatorilor, necunoscuți publicului larg, ci știuți doar în sfera restrânsă a cunoscătorilor. Astfel, numelor întâlnite cu mai multă sau mai puțină regularitate în anii anteriori, Mihail Sadoveanu, Hortensia Papadat-Bengescu, Ion Pillat, Octavian Goga, Tudor Vianu, I. Agârbiceanu, Paul Zarifopol, li se adaugă Vasile Voiculescu, Ilarie Voronca, Ion Vinea, Camil Petrescu ș.a.

Remarcabilă este și rubrica *Album*, existentă între numerele 1 - 4 din 1933, unde erau reproduse citate agramate din scrierile acelor care dovedeau fie o insuficientă cunoaștere a limbii, fie ignoranță. Deseori, acesta redactează *Revista Revistelor*, dar fără a se semna, *Cronica plastică* uneori. Cu mare regularitate redactează rubrica *Miscellanea*, unde la început semnează cu G. Călinescu, iar apoi cu Nicanor & co. Îi plăcea rubrica deoarece îi permitea să reacționeze imediat în cele mai variate probleme.

Contrar așteptărilor, mai puțin semnificativă este rubrica *Cronica literară*, pe care acesta a ținut-o permanent. Era o oglindă a mișcării literare din România, iar în această cronică erau recenzate cu obiectivitate toate operele literare apărute în cuprinsul unei luni, cele depuse la redacția „Vieții românești”.

Din motive personale, dar și impuse din exterior, George Călinescu se vede nevoit să renunțe la codirectorat. Dar însemnătatea „Vieții românești” nu poate scăpa. Fără stadiul acestei activități redacționale, nu am fi asistat la o definitivare a liniilor fundamentale ale personalității călinesciene.

Ion Bălu menționa despre acea perioadă: „Înlăturând de pe paginile <<Vieții românești>> zgura timpului, simțim astăzi caldă cenușa focului neistovit de atunci; din loc în loc, câte un cărbune arde mocnit; altul, adesea, simțind aerul, izbucnește într-o flacără la fel de vie ca odinioară, scăldând pentru o clipă în lumină profilul turnat în bronz al personalității călinesciene.”

„Ascultând pe George Călinescu, nu puteai să nu fii uimit de spectacolul oferit de procesul de gândire al acestui om, care înțelegea să descopere totul pe cont propriu, să vină cu un punct de vedere original în orice chestiune, să se exprime în planul ideilor cu puterea de sugestie pe care o relevă metafora în poezie. Era profesorul la ale cărui cursuri ți se întâmpla să urmărești lucrurile cu sentimentul aventurii... Deși lăsa impresia că trăiește în afara relațiilor sociale, neducându-se în vizită la nimeni și nerăspunzând niciodată la telefon, urmarea plin de curiozitate spectacolul vieții de societate, înțelegea să fie la curent cu tot ce se întâmplă în lume.” (Dinu Pillat)

Bibliografie:

BĂLU, Ion. *G. Călinescu: 1899 – 1965 : biobibliografie*. București, Editura Științifică și Enciclopedică 1975;

BĂLU, Ion. *Opera lui G. Călinescu*. București, Litera, 2001;

BĂLU, Ion. *Viața lui G. Călinescu*. Ediția a II-a. București, Editura LIBRA, 1994;

MECU, Nicolae (coord). *G. Călinescu. Opere*. Vol. 1-2. București, Editura Fundației Naționale pentru Știință și Artă;

MICU, Dumitru. *G. Călinescu: Între Apollo și Dionysos*. București, Editura Minerva, 1979;

PILLAT, Dinu. „Amintirea omului”. În: *G. Călinescu în conștiința literară a contemporanilor*. București, Editura Albatros, 1999, pp. 351 – 359.

Mihaela-Elena TRIFAN,
șef Serviciu Programe și proiecte culturale,
metodic, conservare și restaurare documente,
Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui

Valoarea unui plic...

POȘTA este un operator național prin intermediul căruia se pot livra, la o destinație internă sau internațională, diverse documente (de obicei închise în *plicuri*), colete și sume de bani. Poșta asigură primirea, transportul și distribuirea corespunzătoare ale acestora. De cele mai multe ori, sistemul poștal are și alte funcții în afară de a facilita corespondența. Unele companii poștale își extind autoritatea și asupra sistemului telefonic sau telegrafic. În unele țări, sistemul poștal permite și efectuarea diverselor operațiuni bancare.

În fiecare an, la 9 octombrie, este sărbătorită Ziua Mondială a Poștei, dedicată activității de curierat a poștașilor. Scopul marcării acestei zile este de a conștientiza rolul sectorului poștal în viața oamenilor și a societăților de afaceri, contribuția sa la dezvoltarea socială și economică a țărilor.

De la înființare (1862) și până în momentul de față, Poșta Română demonstrează că a fost și este, după cum o spune și sloganul, „parte din viața românilor”. Acest lucru înseamnă responsabilitate și promptitudine față de rolul social și economic jucat de Poșta Română în societate, valori care nu au fost niciodată abandonate și care ghidează pe mai departe întreaga activitate.

În anul 2021, Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui s-a alăturat evenimentelor prilejuite de Ziua Mondială a Poștei. Instituția a marcat această zi printr-o activitate la care au participat angajați ai Poștei Vaslui, alături de Irinel Marcu, directorul Oficiului Județean de Poștă Vaslui, utilizatori ai serviciilor de bibliotecă, bibliotecari.

Activitatea, desfășurată în holul principal al bibliotecii, a constat

în organizarea unei expoziții aniversare, vedeta expusă fiind *plicul*. Au fost expuse 250 de plicuri, vechi de peste 20 de ani, cu sau fără timbre, care evocă diferite evenimente/sărbători naționale și internaționale, clădiri și

instituții importante, personalități marcante etc. „Prin expoziția

noastră încercăm să aducem în atenție evoluția și diversitatea plicurilor din diferite perioade ale Poștei Române și frumusețea comunicării prin scris. Am ajuns astăzi într-un moment în care prescurtările și emoticoanele pot ține locul unei întregi fraze. Nu știu dacă în ultimii ani ați mai scris o scrisoare, o felicitare și nici nu-mi aduc aminte ca foarte mulți dintre cei pasionați de lectură să caute în colecțiile noastre corespondență, o categorie aparte, care te face să simți omul. Lucrătorii Poștei Române reprezintă o categorie aparte.

Niște oameni care nu țin cont de frig, de ger. Niște oameni care umblă cu tolba din poartă în poartă. Niște oameni care poate au de zece ori mai multe

probleme decât alții, dar înțeleg importanța muncii lor și bat din ușă în ușă,

încercând să țină vie relația dintre oameni. Ce poate fi mai frumos decât asta?”, a spus Voicu Gelu Bichineț, directorul Bibliotecii Județene. De asemenea, acesta a semnalat existența volumului *O cronică a poștei județului Vaslui*, semnat de Nicuță Marcu,

fostul director al OJP Vaslui. Prezentarea exhaustivă a istoriei plicului de către Livioara Bucșa, bibliotecar la Sala de Împrumut la domiciliu pentru copii, a adus un plus de valoare expoziției noastre. Irinel Marcu, care a răspuns prompt inițiativei noastre, a transmis următoarele: „Vă mulțumesc pentru modul în care vă desfășurați activitatea, pentru modul în care vă îndepliniți atribuțiunile de serviciu în aceste vremuri dificile, în

care cu toții ne confruntăm cu virusul nemilos Covid. Dumneavoastră, dragi colegi, dovediți încă o dată că poștașii sunt importanți în comunitățile unde își desfășoară activitatea prin acțiunile și sprijinul pe care îl oferim cetățenilor – persoanelor în vârstă, celor izolați. Dumneavoastră mențineți imaginea bună a Poștei

Române. Transmit tuturor poștașilor cele mai calde gânduri, sincere urări de bine și să vă concentrați pe ce este mai important pentru dumneavoastră și familie: sănătatea. La mulți ani, poștași!”. Cât despre volumul la care s-a făcut referire anterior, *O cronică a poștei județului Vaslui*, conform celor spuse de domnul Marcu, acesta se va bucura de o lansare în *Casa Cărților* în prezența unor personalități marcante care, din motive obiective, nu au putut fi prezente anul acesta la activitățile prilejuite de Ziua Mondială a Poștei. Nouă, organizatorilor din cadrul bibliotecii, ne-au fost oferite plicuri pe care Oficiul Județean de Poștă Vaslui le are la vânzare pentru a fi expuse într-o viitoare expoziție.

Subsemnata, bibliotecar la aceeași sală, am prezentat pe scurt istoricul plicurilor la noi în instituție. Plicurile există în arhiva Sălii de Împrumut la domiciliu pentru copii de pe vremea când, pentru a obține permisul de intrare care garanta accesul la serviciile de bibliotecă, era nevoie, pe lângă documente de identificare, de un plic - pentru corespondență. Utilizatorul era înștiințat că a depășit termenul de restituire a documentelor împrumutate. O comoară cu parfum de vechi. Ne-am amintit de emoția deschiderii unui plic pentru a citi gânduri bune... de

felicitările de altădată. În anul 2020, le-am propus utilizatorilor bibliotecii să uite de mesajele transmise prin intermediul internetului și i-am provocat să confecționeze felicitări cu tema *Sărbătorile de iarnă la români*, pe care le-au adus la bibliotecă. O acțiune cu felicitări și plicuri despre care am vorbit pe larg în numărul trecut al revistei. Pentru sfârșitul anului 2021 propunem utilizatorilor desfășurarea unui concurs de felicitări/ cărți poștale care se va desfășura în parteneriat cu Poșta Română deoarece, în această perioadă marcată de pandemie, deși trebuie să păstrăm distanța, putem fi atât de aproape unii de ceilalți!

Evenimentul a fost promovat pe Pagina de Facebook a bibliotecii, <https://www.facebook.com/bjvaslui>. De asemenea, reprezentanți ai mass-mediei locale au furnizat comunității informații cu privire la organizarea Zilei Mondiale a Poștei la Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui. Nu aș putea să închei fără a mulțumi tuturor celor care s-au implicat în organizare, cât și celor care au participat la o activitate organizată întru sărbătorirea vrednicilor lucrătorilor ai poștei.

Bibliografie:

9 octombrie – Ziua mondială a poștei (ONU). În: *Documentare* : [online]. [Citat 9 octombrie 2021]. Disponibilă pe Internet la adresa: <https://www.agerpres.ro/documentare/2021/10/09/9-octombrie-ziua-mondiala-a-postei-onu--793422>;

Poșta Română. În: *Scop, misiune, valori* : [online]. [Citat 9 octombrie 2021]. Disponibilă pe Internet la adresa: <https://www.posta-romana.ro/a650/despre-noi/scop-misiune-valori.html>.

**bibliotecar Dana – Monica VÎNTU,
Sala de Împrumut la domiciliu pentru Copii**

Vasluieni în războaiele patriei (II)

Nicolae Iorga spunea că „Un popor care nu își cunoaște istoria și eroii e ca un copil care nu își cunoaște părinții”.

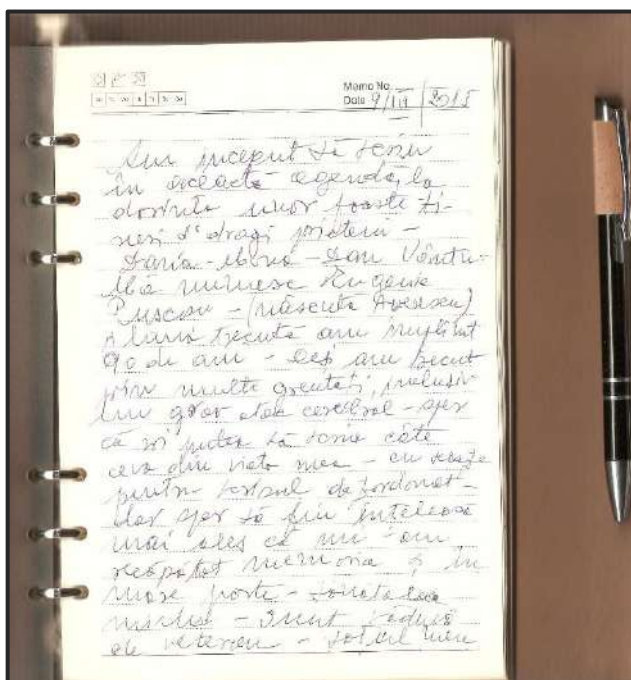
După cum afirmam și în numărul trecut al publicației „Milesciana”, am dorit ca articolul nostru să fie o trecere în revistă a celor care au participat activ la războaiele patriei. Și, cu permisiunea dumneavoastră, puțin mai mult...

Cu unii soarta a fost mai cruntă, ei prăpădindu-se devreme, nereușind, astfel, să le vorbească urmașilor despre propriile fapte de eroism de pe front, despre viața lor.

Totuși, povestea lor nu rămâne nespusă.

Despre sublocotenentul Constantin Pușcașu nu știe foarte multă lume. Nici noi nu am fi aflat, dar am fost norocoase și am cunoscut-o pe văduva acestuia, Eugenia Pușcașu.

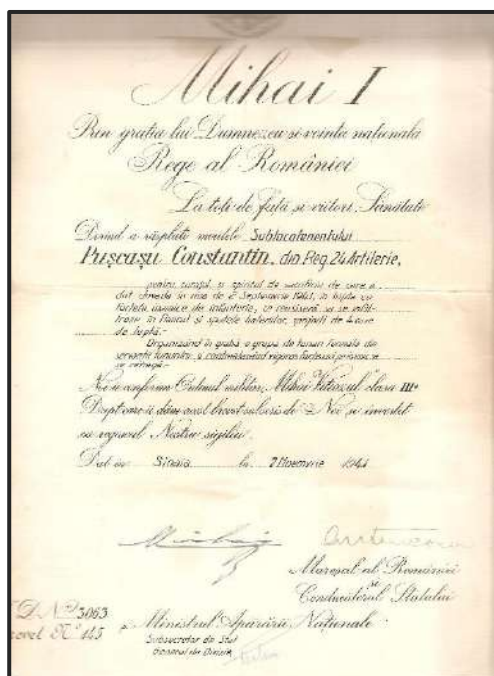
Încă de la început, ținem să menționăm că acest articol apare în contextul în care, în timpul vieții,

doamna Pușcașu și-a exprimat mereu regretul că nu a reușit să cinstească îndeajuns memoria soțului domniei sale. Pe baza documentelor originale puse la dispoziția noastră de către distinsa doamnă, prin prelucrarea puținelor file de jurnal, a discuțiilor purtate, a înregistrărilor și fotografiilor pe care le deținem, încercăm să creionăm portretul unui militar român pe care istoria nu îl menționează decât în Monitoarele Oficiale, pentru

distincțiile primite pentru lupta pe front. I se cuvine să îi aflăm povestea - pe de o parte pentru meritele sale militare, iar pe de altă parte - pentru tot ceea ce a reprezentat el pentru familia sa, în special pentru soție.

Eugenia Pușcașu, născută Averescu, a văzut lumina zilei în Băcești (Raionul Negrești), în 28 decembrie 1924. După cum ne-a relatat, a avut o copilărie și mai apoi o adolescență de neuitat, „lângă părinți iubitori, calmi, care știau cum să ne mustreze dacă greșeam”. Vom vedea că pe cât de fericită declara că a fost în acea perioadă, ne permitem să spunem că pe atât de greu a fost încercată de soartă mai târziu.

Constantin Pușcașu s-a născut la 14 aprilie 1919, la Dagâța (Raionul Negrești). Nu ar fi vrut să aibă o carieră militară, dar a fost îndemnat de tatăl său să urmeze cursurile Școlii de Artilerie, devenind ofițer, pentru ca mai târziu să se afirme ca brav ostaș al Regimentului nr. 24 Artilerie Iași în luptele din cel de-Al Doilea Război Mondial. „A fost cel mai tânăr ofițer din totalul ofițerilor care au intrat în luptă pe Prut pentru Basarabia”. A primit **Ordinul militar „Mihai Viteazul” clasa a III-a³** pe când avea 22 de ani de la însuși Regele Mihai care l-a chemat de pe front la Sinaia, „dorind a răsplăti meritele sublocotenentului Pușcașu Constantin”, „pentru

curajul și spiritul de sacrificiu de care a dat dovadă în ziua de 2 septembrie 1941 în lupta cu forțele inamice de infanterie, ce reușiseră să se infiltreze în flancul și spatele bateriilor, sprijiniți de 4 care de luptă.- Organizând în grabă o grupă de tunari formată din servanții tunurilor și contraatacând viguros forțează pe inamic să se retragă.-” Doamna afirma că „a făcut parte din Garda Palatului” și că a fost invitat la Palatul Regal din București, la **Masa Cavalerilor**

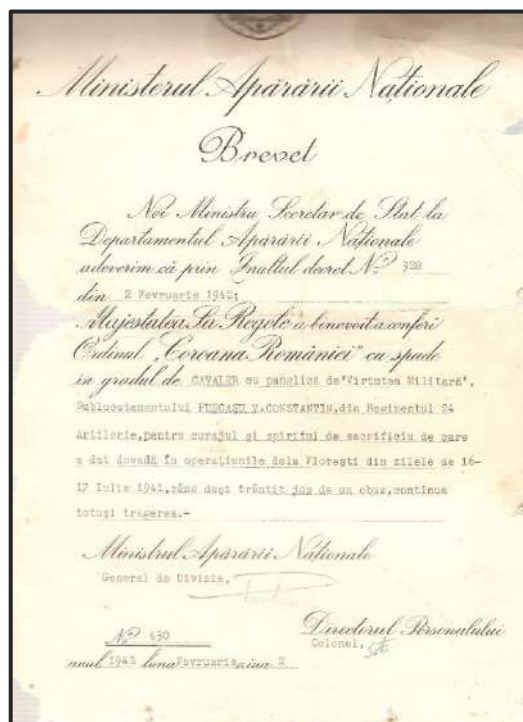

³ Decretul Regal nr. 3.063 din 7 noiembrie 1941 pentru decorațiuni de războiu, publicat în *Monitorul Oficial*, anul CIX, nr. 273 din 17 noiembrie 1941, partea I-a, pp. 7.156-7.157.

Ordinului „Mihai Viteazul”, bucurându-se de o nouă întâlnire cu Regele Mihai, despre care domnul Pușcașu îi spunea doamnei că era modest - mai întâi purta discuții oficiale cu personalitățile vremii, cu cei mai în vârstă, pentru ca apoi să stea la masă cu tinerii ofițeri.

Doamna Pușcașu și-a amintit că, la un moment dat, a fost sunată de tatăl ei (contabil șef la bancă) să îi spună că băiatul domnului Pușcașu, Constantin, a fost decorat de Majestatea Sa cu o distincție înaltă, pentru acte de vitejie, fapt relatat și în presa vremii, și „se plimba prin tot târgul cu ziarele și le arăta tuturor”.

O a doua distincție, conferită în 2 februarie 1942 „*pentru curajul și spiritul de sacrificiu de care a dat dovadă în operațiunile dela Florești din zilele de 16-17 iulie 1941, când deși trântit jos de un obuz, continua totuși tragerea*”, a fost **Ordinul „Coroana României” cu spade în gradul de CAVALER cu panglică de „Virtutea Militară”**.

Pe când sublocotenentul Pușcașu lupta pe front și era decorat pentru merite deosebite, domnișoara Averescu era o elevă care se gândea ce facultate să urmeze după terminarea studiilor liceale. „Cântam la vioară, pian și acordeon. Am fost și eu cooptată în rândul elevilor mai mari și studenților din târgul nostru și în fiecare vacanță eram așteptați de toți târgoveții. Dădeam serbări cu muzică, poezii, teatru – îmi amintesc că prima poezie recitată de mine a fost o fabulă de Vasile Militaru și care se numea *Șase pui și-o biată mamă*.”

Pe când sublocotenentul Pușcașu lupta pe front și era decorat pentru merite deosebite, domnișoara Averescu era o elevă care se gândea ce

„Datorită unui cumnat al unei colege care era procuror la Iași”, doamna ne-a relatat că a avut norocul să pășească pragul „*Pensionului Catolic Notre Dame de Paris*”⁴, vis-à-vis de Teatrul Național din Iași. Am fost angajate, eu și încă două colege și prietene ca pedagoge... Pentru noi, cele trei fete, a fost o perioadă fericită, eram foarte răsfățate – monitorizate de maica Cécile - sora lui Cezar Petrescu – care trecuse la catolicism. ... A început războiul și ne pregăteam să plecăm în refugiu. Viitorul meu soț – Costică Pușcașu – a intrat în luptă chiar la început.” Șederea la pension, unde se vorbea doar în limba franceză, a fost o experiență foarte plăcută, după cum spunea dumneaei, iar faptul că și-a perfecționat limba a ajutat-o mai târziu, când s-a angajat controlor principal devize - Direcția plăți externe la o bancă în București.

Odată, întorcându-se acasă, cu trenul de la Iași, în vacanța de Crăciun, „în vagonul de clasa I unde eram și eu, a urcat un domn care m-a tulburat. Era domnul Pușcașu, tatăl lui Costică, dar era așa de slab și schimbat că mi-au trebuit câteva minute să îmi dau seama cine este. Acasă am aflat că domnul Pușcașu (notar la noi în târg), făcuse un grav infarct la vestea că fiul său (Costică) era dat dispărut. N-a rezistat durerii și, după Crăciun, a murit. Regimentul 24 Artilerie, din care făcea parte și Costică Pușcașu, fusese încercuit la Cotul Donului. Costică Pușcașu a reușit cu ce rămăsese din bateria lui – un tun tras de cai și câțiva oameni – să iasă din încercuire și să-și găsească regimentul. Îmi spunea că erau așa de înghețați, încât a trebuit să taie hainele de pe ei și să-i trimită imediat în țară pentru îngrijiri. Costică Pușcașu făcuse un grav accident pulmonar și, pentru refacere, Casa Regală l-a trimis la Fazaneria Regală dela Timișoara. După 2 luni a venit acasă și atunci l-am văzut și eu, era foarte slab, mergea sprijinit într-un baston. După ce și-a revenit a plecat iar pe front. A luat parte la bătălia pentru Odesa, unde românii au repurtat victorii. Am fotografii cu întoarcerea Regimentului la Iași, când toată lumea le arunca flori și-i aplauda.”

⁴ Este vorba despre Institutul Notre Dame de Sion, actuala sală de concerte a Filarmonicii Moldova Iași.

Între timp, mama sublocotenentului Pușcașu, Maria, s-a mutat la București, la fiica ei, „sora lui Costică, căsătorită cu colonelul Emil Velciu, magistrat militar. ... Era o mare amatoare de poker și la București își făcuse un cerc de doamne cu care juca.” Într-o zi, mergând în vizită la una dintre aceste doamne, traversează strada fără să se asigure și este accidentată mortal de o mașină. Constantin Pușcașu a fost anunțat de tragedie și „învoit să vină în țară. A adus-o pe mama sa cu un camion militar și a fost înmormântată lângă soțul ei. Părinții mei și alți prieteni și cunoscuți ai familiei Pușcașu îi invitau pe cei doi băieți Costică și Vasile – care era aviator – îi invitau la masă și toată lumea căuta să-i ajute, să nu fie singuri.”

După spusele dumneaei, „Constantin Pușcașu era considerat o partidă”, celebru și chipeș. Toate fetele îl îndrăgeau.

Eugenia Averescu era o domnișoară frumoasă, cu educație aleasă. La câteva luni de la moartea Mariei Pușcașu, „Costică m-a cerut de soție. Știa că îmi place să călăresc și într-o zi ne-am trezit la poarta

casei noastre cu ordonanța lui Costică, care-mi aducea cadou o iapă cu șeaua nouă și mi-a spus că dl căpitan mi-a trimis acest cadou. Am fost foarte încântată, mai ales că iapa era dresată, foarte blândă. Mi-am făcut un costum de călărie, cisme aveam – așa că am început lecțiile și-am devenit o călăreață destul de bună. Mă duceam la bunici, la prieteni din localități apropiate călare.”

Au împărtășit amândoi pasiunea pentru echitație, după cum putem observa din imaginea alăturată, care îl înfățișează pe militarul Pușcașu, probabil, în timpul unui antrenament.

La 12 august 1946, „am făcut o nuntă cum nu se mai văzuse la Băcești. Nașii au fost colonelul Dumitrescu și soția, o fată frumoasă de la noi din târg. Au venit toți ofițerii din Regimentul 5 Ostași de la Roman.” După căsătorie, tânăra familie s-a stabilit la Roman, „într-o casă – vilă foarte frumoasă, pe bulevardul Carol”.

În anul 1947, s-a născut Elena – Anca, singurul copil al familiei. În fiecare sfârșit de săptămână cei doi mergeau la

părinții doamnei, la Băcești. Într-o duminică dimineață au plecat cu trenul de ora 6:00. În vagonul de tren de clasa I, fără curent electric, mai era o singură persoană, „un militar, îmbrăcat cu o manta lungă, până aproape de glezne, fără epoleți. Am observat că soțul meu devine neliniștit și l-am întrebat în șoaptă ce se întâmplă. Mi-a spus la ureche foarte emoționat: <<Cred că domnul din fața noastră este generalul Dăscălescu>>. Știam despre cine este vorba, fiindcă generalul era o legendă. Și deodată îl văd pe soțul meu în picioare, în ținută militară, cu mâna salutând: <<Să trăiți, domnule general! Sunt căpitanul Pușcașu Constantin, pe

front în Regimentul 24 Artilerie Iași, iar acum sunt la Regimentul 5 Artilerie Roman>>. Generalul a fost și el emoționat: <<Te știi, Pușcașule, cu decorațiile tale ne-ai făcut cinste>>. A dat mâna cu soțul meu, care m-a recomandat ca fiind soția lui. Generalul și-a scos mantaua soldățească și era în uniformă de general. Au vorbit apoi despre front, război cu atâta plăcere și emoție – când mie mi-au dat lacrimile, generalul a observat și foarte curtenitor și-a cerut scuze. I-am spus că și eu sunt dintr-o familie de români adevărați – Averescu. La Băcești, noi am coborât din tren, generalul pleca la Iași. Mi-a sărutat mâna și și-a luat rămas bun

de la soțul meu. Am ajuns acasă foarte emoționați, dar și foarte încântați de această întâmplare fericită.”

Odată cu venirea comuniștilor la putere, sublocotenentului Pușcașu i-au fost retrase distincțiile, pentru că dumnealui „a primit aceste merite în lupta împotriva rușilor”. Doamna Pușcașu afirma că, din acel moment, a început o perioadă nu prea plăcută pentru ei, dar niciodată nu s-au plâns și, cu mentalitate de învingători, au încercat să „le ducă pe toate” cu demnitate.

Au mers la Băcești, unde aveau pământ, și militarul decorat s-a transformat într-un harnic muncitor: „soțul meu era un foarte bun gospodar... în timpul lucrărilor agricole ne ocupam de 10 ha. de pământ”. Domnul Pușcașu ajunsese să fie fermier, în sfârșit, meserie pe care și-ar fi dorit-o dacă nu ar fi fost ofițer. Mergea la muncă pe câmp alături de zilieri, iar doamna Pușcașu stătea acasă și gătea pentru cei care le lucrau pământul.

„Aveam aici angajată o familie – soț și soție care se ocupau de cai, două vaci, porci și

multe păsări. Soția angajatului nostru era o fată țigăncușă, pe care la 10 ani o luase s-o crească mama lui Costică. La 18-19 ani și-a găsit un soț din satul ei – Ion Moțoc. Acest om era de-o inteligență și bun-simț extraordinare – mi-a citit toate cărțile din biblioteca noastră și când nu știa câte ceva, venea la mine și mă ruga să-l dumiresc ce-i aceea filozofie și alte noțiuni pe care nu avea de unde să le știe. I-am cununat acasă la noi fiindcă la biserică nu prea aveam voie. I-am lăsat să-și aducă neamurile, să-și facă ce mâncare doresc.” S-au descurcat așa o vreme, pentru ca mai apoi, odată cu procesul de colectivizare, să li se confiște pământurile. Constantin Pușcașu s-a angajat pe mai multe șantiere de construcții, fiind apreciat pentru că era „deștept, era bun matematician - la Școala de

Artilerie nu intra oricine”. Sublocotenentul Pușcașu avea, mai apoi, să fie căutat de Securitate și grație unui director de șantier („un fost șofer care acum avea funcție și care îl stima mult pe Costică”), a ajuns, dintr-o adresă secretă în alta, la București, unde a fost

urmat și de doamna Pușcașu și unde s-au stabilit, într-un final, împreună cu rodul iubirii celor doi, Elena – Anca. „Anca era o fată foarte frumoasă... în facultate i se spunea Brigitte Bardot”.

Constantin Pușcașu s-a stins la București, în 20 decembrie 1977, în urma unui infarct, ne-a spus cu regret doamna Pușcașu. A fost înmormântat cu decorațiile prinse în piept, exact cum și-a dorit dumnealui. Anca, arhitect de meserie, și doamna Pușcașu rămân în București până în anul 2000.

Din cauza unor probleme familiale, în încercarea de a depăși anumite traume de ordin personal și pentru binele unicei fiice, Eugenia și Anca hotărăsc să se mute la Vaslui, în 2003.

Se pare că schimbarea domiciliului nu a fost de bun augur.

Anca se prăpădește în septembrie 2007, de asemenea în urma unui infarct, provocându-i doamnei o tristețe pe care

numai o mamă care își pierde copilul o poate înțelege. Deși avea o vârstă înaintată, s-a

ocupat singură de cele necesare înmormântării, trimițând-o pe Anca la București pentru ca aceasta să își doarmă somnul de veci alături de tatăl ei. Cât a mai trăit, doamna Pușcașu s-a asigurat că mormântul celor doi este bine îngrijit, în acest sens plătind o femeie din București.

După acest episod nefericit, doamna Pușcașu a rămas în

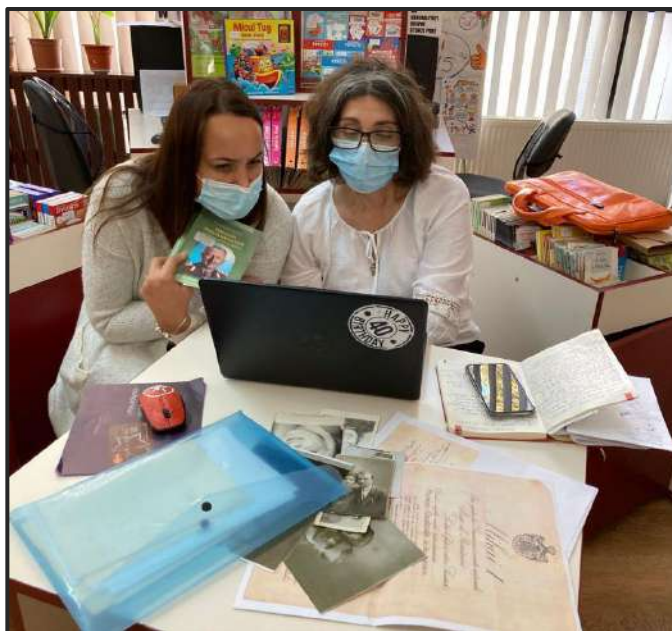

Vaslui până la sfârșitul vieții, exprimându-și dorința de a fi înmormântată pe aceste meleaguri. I-a făcut o deosebită plăcere să vorbească despre amintirile sale ori de câte ori

avea ocazia să le împărtășească. A trăit aproape 92 de ani și a murit la o zi mare - 10 mai, ea declarându-se „regalistă înfocată”. Veșnică lor pomenire: Eugenia, Elena – Anca și Constantin!

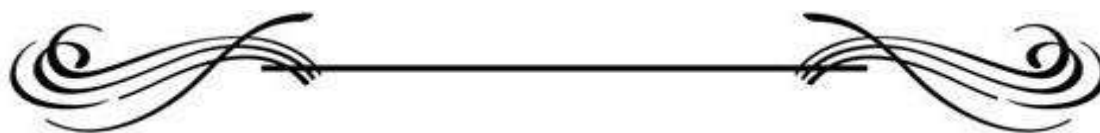
Prezentul articol a fost prezentat pe larg la activitatea *Istoriei cu eroi nemuritori*, desfășurată cu prilejul *Nocturnei Bibliotecilor – ediția 2021, Biblioteca – spațiu coeziv al comunității*.

Noi, semnatarele acestui articol, suntem foarte bucuroase că reușim să împlinim dorința doamnei Pușcașu de a „vorbi” despre soțul dumneaei, a cărui fotografie înrămată a păstrat-o agățată pe perete, asemenea unei icoane. După cum spuneam la început, doar doamnei Pușcașu datorăm existența acestor rânduri. Îi mulțumim pentru ceea ce ne-a dezvăluit despre viața și povestea

lor. Am încercat să scoatem în evidență caracterul frumos conturat al unor oameni născuți și formați în perioada interbelică, cu valori morale care ne-ar putea îmbogăți cu adevărat. Îndrăznim să credem că nu am dezamăgit-o și că acolo unde este se declară mulțumită de de felul în care am readus la viață povestea lor. Dedicăm acest articol amândurora.

prof. Doina DANU,
bibliotecar Dana – Monica VÎNTU

Imnul României

Ideea realizării unui imn național în Principatele Române a apărut începând din anul 1840. Se dorea intonarea imnului național la festivitățile oficiale, la care participau domnitorii Țărilor Române: Muntenia și Moldova.

Această idee a fost adusă și susținută în țară de către tinerii români care, în acel timp, studiau în țările din apusul Europei, mai ales în Franța. Ei au cunoscut direct împrejurările în care a avut loc la Paris Revoluția din 1789 și uriașul rol pe care l-a jucat în pregătirea și desfășurarea Revoluției franceze excepționalul cântec *Marsilieza*. Acest cântec a devenit Imnul Franței, cu prilejul proclamării Republicii Franceze, și se cântă și astăzi, după 232 de ani de la istoricul eveniment care a învins în centrul Europei și a animat și celelalte state europene.

După alegerea domnului Alexandru Ioan Cuza în Principatele Române, ideea unui imn național a constituit o majoră preocupare a oficialităților vremii. Marele domn era primit cu una sau două din cele 4-6 lucrări muzicale, cu caracter de imn sau marș:

- *Marșul Unirii* - muzica Alexandru Flechtenmacher;
- *Marșul lui Cuza Vodă; Hora Unirii*;
- *Imnul Unirii* - Eduard Wachman;
- *Cuza marche* - Elena Boteanu, muzician născut la Ploiești, cu studii la Viena, doamna de onoare a Elenei Cuza;
- *Imnul român* - Francisc Gaudela, primul director al Conservatorului din Iași, scris în 1861;
- *Marșul triumfal* - Eduard Hubsch, scris în 1861. Domnul era primit cu onor și steag.

După cucerirea Independenței de stat a României (1877-1878), în anul 1881, România a fost proclamată regat. Primii regi ai României au fost Domnitorul Carol I și Principesa Elisabeta, care s-au încoronat la data de 10 mai 1884.

Imnul regal a devenit o necesitate, dar niciun compozitor român nu a izbutit, în acel scurt timp, să scrie o reprezentativă lucrare muzicală. În aceste condiții, s-a recurs la intonarea imnului străin *Doamne sfinte, întărește pe al nostru rege*, tradus după *Gott erhalte*, cu muzica celebrului compozitor austriac J. Haydn, interpretat de formația de muzică militară și un cor mixt, condus de dirijorul Eduard Wachman.

După încoronarea Regelui Carol I, oficialitățile vremii au inițiat un concurs pentru realizarea Imnului Regal. La acest concurs au participat creatori profesioniști, fiind selecționate două importante compoziții muzicale: *Imnul Regal* semnat de E. Hubsch, ce avea la bază linia melodică a *Marșului triumfal* și versurile semnate de renumitul poet Vasile Alecsandri. Versurile aduceau în prim plan trei idei principale: pace cu vecinii, un rege legat de soarta neamului nostru și vrednic de a-l apăra, ocrotirea puterii supreme asupra patriei și coroanei. A doua lucrare se intitula *Imnul Regal* - muzica Gavriil Musicescu și aceleași versuri realizate de Vasile Alecsandri.

Cele două lucrări s-au cântat alternativ, câțiva ani, la orice festivitate, în primul rând partitura instrumentală și apoi cea pentru muzică corală. Ulterior, compozitorul Gavriil Musicescu a renunțat și și-a retras lucrarea, rămânând oficial numai lucrarea compozitorului și dirijorului E. Hubsch, care s-a cântat până la 30 decembrie 1947, când a abdicat Regele Mihai I. Țara noastră a devenit Republica Populară Română.

După 30 decembrie 1947, în Republica Populară România s-a cântat un nou Imn Național, după cum urmează:

- *Zdrobite cătușe* - muzica Matei Socor, versuri Aurel Baranga: 1948-1953;
- *Te slăvim, Românie* - muzica Matei Socor, versuri Eugen Frunză și Dan Deșliu: 1953-1968;
- *Tricolorul* - muzica Ciprian Porumbescu, text adaptat (1968-1989).
- *Deșteaptă-te, române* - Imnul Revoluției de la 1848 și apoi Imnul României după Revoluția din decembrie 1989.

Textul vestitului cântec revoluționar pașoptist *Deșteaptă-te, române* aparține poetului Andrei Mureșanu și a fost publicat în nr. 25 al Revistei „Foaie pentru minte, inimă și literatură” la 21 iunie 1848, la Brașov, pe aceeași pagină cu textul „Proclamației de la Izlaz” din 11 iunie 1848 și la numai patru numere după ce a văzut lumina tiparului excepționala poezie *Deșteptarea României*, nr. 21 din 24 mai 1848, cu titlul *Un răsunet* (a nu se confunda cu poezia *Deșteptarea României* de renumitul poet Vasile Alecsandri). Așa cum afirma soția poetului Andrei Mureșanu, Suzana Mureșanu, în amintirile sale, versurile cântecului *Deșteaptă-te, române* au fost scrise de către soțul său după înapoierea de la Marea Adunare populară de la Blaj.

În baza numeroaselor studii privind istoria și evoluția acestui excepțional cântec pașoptist - pe drept cuvânt numit „Imn al Revoluției de la 1848”, studii semnate de Nicolae Iorga și Nicolae Bălcescu (istorie), Titu Maiorescu și George Barițiu (istoria literaturii), Gavriil Musicescu, Iacob Mureșianu, Ion Popescu-Pasărea, Ilarion Cocișiu, Grigore Breazul, Gheorghe Ciobanu, Octavian Lazăr Cosma, Viorel Cosma, Vasile D. Nicolescu,

Romeo Ghircoiașu, Vasile Vasile (muzicologie), reiese: Cântecul-Imn *Deșteaptă-te, române* s-a născut în focul pregătirii Revoluției de la 1848. El a devenit, după cum afirma scriitorul Iosif Vulcan, „Evanghelia națională a vremii” sau „Marsilieza poporului român”.

Obârșia melodiei se află în vechile tradiții ale creației muzicale românești, de unde a pătruns în notația psaltică, în creațiile muzicale de la începutul secolului al XIX-lea. Compozitorul și dascălul de psaltire Anton Pann (1796-1854) îmbina melodia cunoscutei române *Din sânul maicii mele*, cântec de lume cu un pronunțat caracter patriotic publicat pentru prima dată în „Curierul Românesc” din 2-4 august 1832, cu textul poeziei *Adio la Târgoviște* de poetul Grigore Alexandrescu.

Protopsaltul și inovatorul Gheorghe Ucenescu (1830-1886), cel mai renumit elev al lui Anton Pann, în perioada 1844-1850 și 1853-1886, cantor la străvechea biserică din Șcheii Brașovului, a contribuit direct la răspândirea melodiei în Transilvania și la cuplarea ei în noul text al poeziei lui Andrei Mureșanu, în acea incandescentă atmosferă a revoluției de la 1848, în spațiul transilvan.

Din studiile întreprinse, poetul Andrei Mureșanu cunoștea atât melodia, cât și textul, „astfel explicându-se repetarea matricii versurilor, cât și unele preluări de imagini, îndeosebi a celor romantice, a umbrelor istorice” (Vasile Vasile). Cu noul text al lui Andrei Mureșanu, cântecul *Deșteaptă-te, române* a fost cântat, probabil, mai întâi de iluștrii conducători ai revoluției de la 1848: Nicolae Bălcescu, Cezar Bolliac, Gheorghe Magheru și I.C. Brătianu la Brașov.

Interzis de autoritățile maghiare ale vremii, această superbă melodie, împreună cu noul ei text, semnat de poetul Andrei Mureșanu și intitulat *Un răsunet*, a trecut din nou în Țara Românească, sporind entuziasmul populației din Râmnicu Vâlcea „cu ocazia aprobării Constituției și sfințirea steagurilor naționale”. Evenimentul a avut loc la 29 iulie 1848, în Parcul Zăvoi din Râmnicu Vâlcea, de față fiind și profesorul Anton Pann, care împreună cu câțiva cântăreți, de aceeași profesie, a interpretat, la puțin timp după lansarea la Brașov, cântecul revoluționar *Deșteaptă-te, române*.

Unul dintre bunii colaboratori și prieteni ai profesorului de muzică Anton Pann, Î.P.S. Iosif Naniescu, mitropolit al Moldovei în perioada 1875-1902, a dus această vibrantă melodie în Moldova și a oferit-o reputatului compozitor și profesor Gavriil Musicescu, fondatorul corului mitropolitan din Iași. Înaltul ierarh avea partitura acestui cântec din 1839 de la profesorul Anton Pann când se afla în București în calitate de diacon trimis de P.S. Chesarie, episcop al Buzăului. El a primit manuscrisul chiar de la Anton Pann, pe care l-a păstrat în colecția sa.

Compozitorul, profesorul și dirijorul Gavriil Musicescu a introdus cântecul *Deșteaptă-te, române* în repertoriul corului mitropolitan din Iași, cu care a efectuat turnee în anii 1889 și 1900 în Ardeal, Banat și Țara Românească, peste tot fiind elogiât și apreciat. Compozitorul i-a dat o formă imnică și a introdus acest cântec în vestita culegere *12 melodii naționale*, culegere premiată la expoziția universală din Paris, în anul 1889.

În paralel, în Transilvania, compozitorul Iacob Mureșianu publica o variantă instrumentală a cântecului, menținând ritmul ternar. Ultimele intervenții pentru a defini, în modul cel mai inspirat, profilul imnic al discursului muzical, aparțin compozitorului D. G. Kiriac în Țara Românească și Ion Vidu la Lugoj în Banat. Se poate afirma astfel, cu precizie, că la definitivarea din punct de vedere muzical – melodic, ritmic și armonic a Imnului *Deșteaptă-te, române* au contribuit compozitori de excepție din toate provinciile istorice românești.

În decursul istoriei noastre, cântecul-imn *Deșteaptă-te, române* a fost cântat pretutindeni în țară, la toate marile evenimente istorice: Unirea Principatelor Române, Războiul de Independență din anii 1877-1878, în 1906, la concertul extraordinar de la Arenele Romane din București, cu ocazia sărbătoririi a 40 de ani de domnie a regelui Carol I, în Primul și cel de-al Doilea Război Mondial, la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, de la 1 decembrie 1918, la 28 noiembrie 1917 și la 27 martie 1918, împreună cu *Hora Unirii* în Sfatul Țării de la Chișinău, pentru pregătirea întregirii românești, la 28 noiembrie 1918 la Cernăuți, cu ocazia unirii Bucovinei cu România, la numeroase serbări ale Societății „Astra” și ale instituțiilor de învățământ școlar din toate zonele țării și altele.

Cântecul *Deșteaptă-te, române* a fost inclus în toate culegerile de cântece, pentru două, trei și patru voci, tipărite îndeosebi în veacul trecut și cântat și în multe localități unde trăiau românii din afara actualelor granițe ale României.

Imnul- cântec *Deșteaptă-te, române* s-a interpretat, cu o incontestabilă forță, de către muncitorii brașoveni la revolta din 15 noiembrie 1987, precum și în Zilele Revoluției din decembrie 1989, când a devenit oficial Imnul Național al României. În primăvara anului 1998, cu prilejul sărbătoririi a 150 de ani de la prima audiție publică a imnului *Deșteaptă-te, române* (29 iulie 1848 în Parcul Zăvoi din orașul Râmnicu Vâlcea), la propunerea unui grup de oameni de știință și cultură, Senatul României a hotărât ca Ziua de 29 iulie să fie dedicată sărbătoririi Imnului Național al României – simbol al unității și independenței naționale a poporului român.

Col. (rtr.) Constantin CHIPER

Căminul de Ucenici „Prof. Dr. Hurmuzescu” Vaslui (II)

Recepție parțială

Oficiul Învățământului Muncitoresc și al Organizării Științifice a Muncii, subordonat Direcției Muncii din cadrul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, îl anunța la data de 28 martie 1937⁵ pe directorul proaspetei instituții vasluiene despre un eveniment așteptat de mult timp, dar care se derula pas cu pas spre un deznodământ: „*Vi se face cunoscut că pe 29 martie a.c., orele 9 dimineața, va avea loc la cămin recepția provizorie (subl.PZ) a lucrărilor de mobilier metalic și a paturilor de fier, executate pentru acel cămin*”. Onorata Comisie de recepție era compusă din venerabili: „*Directorul căminului, inspectorul muncii din regiune, șeful Oficiului de asigurare, un delegat al Comitetului căminului (de preferință un tehnician), delegatul O.C.L. și arhitectul diriginte al lucrării*”. Firește, Vasile Vartolomeu (între două școli primare rurale inspectate) trebuia să-și facă timp și pentru propriul loc de muncă, așa că a trecut, imediat, la anunțarea celor din Comitet pentru a-și alege delegatul cel mai nimerit în această ocazie.

După recepționarea, chiar și preliminară, a acestor lucrări, directorul vasluian avusese ceva de furcă cu patronii pieselor din fier trimise pe calea ferată, de la Brașov la destinație.

Pe 14 aprilie 1937⁶, îi trimitea responsabilului firmei, Adolf Hettman, adresa nr.15 cu următoarele observații: „*(...) Am executat transportul paturilor ce ați livrat Căminului, pe contul nostru, și la recepția provizorie, D-l Coloman Crăciun, reprezentantul Dv, ne’a asigurat că se va trimite suma imediat*”. Dar iată la ce sumă se referise directorul al cărui buzunar se „ușurase” binișor după efectuarea transportului: „*Cum dela data recepției au trecut 16 zile fără a fi primit nimic, vă rugăm a trimite cheltuielile de transport, care au fost în sumă de 565 lei⁷, fără a socoti munca ce am depus pentru supravegherea lucrului în gară și pentru care nu eram cu nimic obligați*”. Acesta fusese, desigur, un exemplu de neseriozitate în afaceri. La asemenea doleanță (legitimă), Vartolomeu anexase o copie după documentul emis de către firma A. Hettman *Fabrică specială de țesături metalice*,

⁵ SJAN Vaslui fond *Căminul de ucenici Vaslui*; d.2/1937; f.17

⁶ SJAN Vaslui fond *Căminul de ucenici Vaslui*; d.2/1937; f.18

⁷ Suma aceasta ar fi permis întreținerea unui ucenic, timp de aproximativ 38 de zile, dacă ne raportăm la cota de 15 lei/zi/ucenic pe care trebuia să o achite părintele, tutorele legal sau patronul (n.PZ)

împletituri de sârmă, construcții de fier, sârmă ghimpată, mobilă de fier și bronz, la data de 15 martie 1937⁸ din care reieșea clar obligația neamțului de a achita toate spezele de transport și manipulare loco a paturilor din fier și a somierelor aferente, toate în număr de 70 de perechi. Tot la capitolul „plăți” se încadraseră și adresa 98.546/26 martie 1937⁹, prin care Serviciul Casieriei din Secția Contabilitate pendinte de Casa Centrală a Asigurărilor Sociale din București, bulevardul Carol I, nr.17, îl anunțase pe mecanicul Alexandru Rusu că urma să primească suma de 6.000 de lei, ce reprezenta „...ajutorul acordat pentru serviciile aduse ca mecanic, supraveghind instalațiile sanitare și de încălzire centrală la Căminul de ucenici Vaslui”. Expeditorul nu a precizat, din păcate, pe cât timp a fost plătit mecanicul Rusu pentru a putea face unele calcule mercantile personale.

De ce căminul trebuia să poarte numele lui Dragomir Hurmuzescu?

Explicația acordării acestui prestigios nume instituției din Vaslui, am găsit-o în adresa nr. 03409/7 aprilie 1937¹⁰, trimisă ca și un fel de recomandare conducerii asigurate de către Vasile Vartolomeu: *„Întrucât dela primele ei începuturi activitatea Ministerului Muncii în domeniul ocrotirii, pregătirii și perfecționării muncii a avut din partea Domnului Profesor Dragomir Hurmuzescu cel mai larg concurs, Ministerul a decis ca acel cămin să poarte numele D-sale. Aducându-vă aceasta la cunoștință, vă rugăm ca atât dv. cât și Eforia căminului, când va lua ființă (subl.PZ), în întreaga corespondență și actele oficiale ale acelei instituțiuni, să fie trecută titulatura <<Căminul de Ucenici Profesor Dragomir Hurmuzescu>>. De asemenea, această titulatură veți înscri-o și pe firma căminului”*. Probabil, adjectivul „doctor” va apărea ceva mai târziu.

Pânză pentru lenjerie

Stadiul de dotare a căminului se apropia de final de vreme ce, la data de 5 mai 1937¹¹, cu adresa 14.956, Serviciul Învățământului Muncitoresc și al Organizării Științifice a Muncii îl informase pe Vartolomeu asupra livrării unor furnituri absolut indispensabile bunului mers al activității instituției pe care o coordona: *„Vă facem cunoscut că pentru înzestrarea aceluia cămin cu lenjeria necesară, veți primi prin poștă următoarele cantități de pânză, socotite pentru o capacitate de 80 de ucenici și 10 – personal de serviciu, în total 90 de persoane și a câte 2 schimburi de fiecare: 450 metri de pânză lată de 2 metri pentru 180 de cearceafuri de pătură a 2,50 metri lungime; 432 de metri de pânză lată de 1,60 metri pentru 180 de cearceafuri de pat a 2,40 metri lungime; 108 metri de pânză lată*

⁸ SJAN Vaslui fond *Căminul de ucenici Vaslui*; d.2/1937; f.19

⁹ *Ibidem*; f.23

¹⁰ SJAN Vaslui fond *Căminul de ucenici Vaslui*; d.2/1937; f.26

¹¹ *Ibidem*; f.46

*de 1,50 metri pentru 180 de fețe de pernă a 0,60 metri lungime; 270 de metri de pânză lată de 0,55 metri pentru 180 de prosoape a 1,00 metri lungime". De confecționarea inventarului mobil de mai sus, trebuia să se îngrijească cei din conducerea căminului, prin metoda „...bunei învoieli”, dar cu respectarea „...caietului de sarcini întocmit în acest scop” pe care grijuliul minister îl atașase la expedierea pânzeturilor. Pentru a se evita orice mijloc de corupție, deci și de însușire a unor foloase necuvenite, se dăduseră următoarele instrucțiuni: „*Veți invita în scris minimum trei persoane calificate în această branșă, și prin afișare într'un timp de cel puțin 10 zile înaintea datei când urmează a se depune ofertele. Ofertele vor fi sigilate și depuse în ziua, locul și ora fixate, iar deschiderea ofertelor se va face în prezența ofertantului și a unei comisii compuse din: Inspectorul muncii din localitate; un membru care va prezida Comisiunea; directorul căminului și o persoană din personalul căminului*”. După specificarea altor și altor precauțiuni, urma să fie declarat câștigător cel cu oferta de preț cea mai mică și toată această tevdatură, numai pentru câteva cearceafuri, fețe de perină și prosoape...*

Iată și câteva crâmpeie extrase din Caietul de sarcini, cu pretențiile de rigoare: „*No.1 Pentru un cearșaf de pătură: pânza lată de 2 m se va da 2,50 m, se va face un tiv împrejur lat de 5 cm pe care se vor bate la mașină 24 de butoniere cu ață specială. No.2. Pentru cearșaf de pat: pânză lată de 1,60 m se va da 2,40 m, se va face la ambele capete câte un tiv de 1 cm, marginile rămânând netivite, se vor trage la mașină cu ață – lanț nr.44 sau 50. No.3 Pentru o față de perină: pânză lată de 1,50 m se va da 0,55 cm. La gura perinei se va face un tiv de 2 cm pe care se vor coase 4 barete. Pentru legat baretele se vor face din șiret de olandă¹², lung de 25 cm. Fața de perină gata va avea 72 cm lungime și 52 cm lățime. Se dau 3 cm pentru cusături și 2 cm pentru cât intră la apă*”.

Veselă

Clădirea Căminului de ucenici din Vaslui avea rol multiplu: spațiu de învățatură, de dormit, dar și de servit masa celor 80 de viitori „chiriași” ai săi, așa că se impunea și procurarea veselei.

Ministerul de resort, care patrona unitatea, a trimis tot în luna mai a anului 1937¹³ și un consistent *Caiet de sarcini de condițiunile tehnice ce trebuie să îndeplinească obiectele de gospodărie și menaj din tablă de fier emailată*. O cană cu capacitatea de 3/8 de litri trebuia să aibă o grosime de 0,40 mm, iar cea mai mare, de 12 litri-0,60 de mm. Un ceainic de 5 litri – 0,50 mm. O cratiță sau o oală de 2 ½ litri trebuia să aibă tabla (fără email,

¹² Olandă: Țesătură deasă și fină, făcută din fire de in de bună calitate, folosită la confecționarea lenjeriei de pat, de corp etc.; DEXONLINE)

¹³ SJAN Vaslui fond Căminul de ucenici Vaslui; d.2/1937; f.77

probabil) de 0,90 mm grosime, iar una de 50 de litri – 1 mm. O farfurie, atât adâncă (felul I), cât și întinsă (felul II), cu diametrul de 22 cm, musai trebuia să aibă 0,40 mm „carne” de fier iar un oval, cu diametrul de 56 cm – 0,60 mm. Mai erau prevăzute standarde fixe și pentru: găleți cu capac pentru lavoare; ibrice pentru lavoare; linguri pentru distribuit alimente (de 11 cm în diametru și de 40 cm); lighene din fier emailat; oale de noapte; pahare conice de apă; pâlnii (de diferite diametre); ploști în formă de lopată sau rotunde; sufertașe cu capacitatea de $\frac{3}{4}$ litri; tăvi pentru servit; urinare (atât pentru bărbați, cât și pentru femei); vase din fier emailat pentru transportarea mâncării și altele. Ultra-pretențioșii de la Ministerul Muncii ceruseră chiar și existența unui laborator special pentru testarea rezistenței fierului emailat din compoziția cânilor, pisoarelor, oalelor de noapte și ale celorlate bunuri, ducând absurdul până la limitele lui superioare, fapt ce l-a făcut pe Vartolomeu să răspundă acestora cu adresa nr.56/31 iulie 1937¹⁴, după ce se plânsese iarăși de neseriozitatea furnizorului, de data aceasta de veselă metalică, „Electro-Menaj”, care „...a expediat comanda fără a plăti transportul pe C.F. și nici transportul dela gară la cămin, care au fost făcute pe contul nostru, până la primirea sumei pe care am cerut’o firmei”. Cât despre „laborator”, iată răspunsul „servit” ștabilor de la București de către Vartolomeu: „Totodată, avem onoare a vă aduce la cunoștință că în localitate nu există laborator autorizat de Ministerul de Finanțe, pentru a se constata rezistența materialelor trimise (subl.ns.), astfel că, transportul probelor pentru analiză la Laboratorul din București necesită fonduri pe care căminul nu le are, urmând a se trimite tot pe contul directorului (subl.ns.)”. Nu era mai simplu să se fi delegat, încă de la început, un „târâie-coate-pe-birou” de-al onor ministerului?! Pe deasupra, sărmanul Vasile Vartolomeu s-o fi săturat de directoratul acesta păgubos și din alte motive: „Așa fiind, vă rugăm a dispune să se trimită o sumă pentru aceste cheltuieli, să se mai fixeze și suma pentru cheltuielile de cancelarie care s’au făcut tot pe cont propriu (subl.ns.); să se trimită ștampilele necesare instituției, pentru a corespunde prompt cerințelor serviciului și a furnizorilor”.

Viitorul cămin pentru ucenici avea destinație clară așa că este greu de înțeles de ce era nevoie de ploști și oale de noapte. Necesarul de „urinare” se explică doar prin faptul că din personalul de întreținere ce urma a fi angajat, făceau parte și femei ce puteau fi atât bucătărese, cât și spălătorese. Apropo de angajări, fără a fi fost făcută publică vreo listă, deja oamenii începuseră să depună cereri, așa cum s-a întâmplat în ziua de 27 mai 1937¹⁵,

¹⁴ SJAN Vaslui fond Căminul de ucenici Vaslui; d.2/1937; f.87

¹⁵ SJAN Vaslui fond Căminul de ucenici Vaslui; d.2/1937; f.45

când Vasile Vartolomeu răspunsese unei adrese trimise de către Prefectura Vaslui: „Am onoare a vă restitui cererea locuitorului Petru Ciucă din comuna Șerbotești, prin care solicită postul de paznic la acest cămin, încunoștiințându'vă că până în prezent nu avem nici un buget și ca urmare, nici posturi”.

Contracte din timp

Timpul, ca de când lumea, nu stă în loc nici măcar preț de o secundă așa că, grijulii, funcționarii din cadrul Ministerului Muncii îl pistonau pe Vartolomeu pentru găsirea unor soluții concrete de aprovizionare cu alimente și alte cele pentru sezonul de iarnă, în pofida faptului că nu se deschisese nici măcar campania de recrutare a viitorilor „musafiri”.

Pe 9 aprilie 1937¹⁶, Serviciul din cadrul Ministerului Muncii, răspunzător de buna funcționare a acestor cămine, trimitea la Vaslui adresa nr. 05346, cu un conținut ce ținea de diverse recomandări: „În vederea deschiderii Căminului de ucenici de sub direcțiunea dv., anexat vă trimitem Ordinele noastre circulare No. (...) precum și un model pentru întocmirea contractului de aprovizionare a căminului cu alimente și materiale și vă rugăm a vă orienta asupra lor ca atunci când veți primi ordinul nostru, să începeți aprovizionarea aceluia cămin. Între timp, ne veți cere lămuriri, dacă din instrucțiunile trimise cu ordinele de mai sus, în copie, veți avea oarecare nedumeriri în privința aprovizionării căminului și a purtării gestiunii”.

Lucru, oarecum, pozitiv era felul de achiziționare a mărfurilor: „...tratarea prin bună învoială” și alt mod nici nu putea fi găsit dacă ne gândim că zarzavaturile și legumele, măcar, se cumpărau de la micii producători numiți și atunci, și acum „precupeți”, chiriași ai câte unei tarabe de la piață care, singuri, n-ar fi putut aproviziona o cantină cu cel puțin 80-90 de porții/zilnic. Dar chiar și aceste „tratări directe” trebuiau să se facă tot în prezența unei comisii compuse din: „*Directorul Căminului; un reprezentant al Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale dela autoritatea din localitate (Inspectorul Muncii, Directorul Casei de Asigurări Sociale sau Șeful Oficiului de Asigurări Sociale; un membru al Comitetului Căminului, dacă la cămin există econom, iar în caz contrar, doi membri din comitet*”. Acești trei sau patru bărbați, trebuiau să țină mare sfat și negociere cu precupețul „X” pentru cumpărarea a 20 de legături de pătrunjel sau a câtorva kilograme de morcovi ori cartofi, de exemplu, chiar dacă lista mărfurilor „tratate” mai cuprindea și: „1) Pâine; 2) Carne și untură; 3) Lapte, derivate din lapte și ouă; 4) Zarzavaturi; 5) Articole de băcănie¹⁷; 6) Materiale pentru curățenie”. La fel de

¹⁶ *Ibidem*; f.29

¹⁷ Băcănie: Prăvălie în care se vând diferite produse alimentare (DEXONLINE)

stufoasă și birocratică trebuia să fie și „tratarea” afacerilor cu micii comercianți, impunându-se niște pași anevoioși și chiar plictisitori: „*Veți îngriji ca procesul-verbal de adjudecare să cuprindă întreaga procedură a tratării, menționându'se: 1) Data ținerii tratării; 2) Numele ofertanților cu prețurile oferite; 3) Numele celui cu oferta inițială cea mai avantajoasă; 4) Numele ofertanților cari au supralicitat verbal cu noi prețuri oferite; 5) Numele ofertantului cari la supralicitație a oferit prețurile cele mai avantajoase; 6) Numele celui asupra căruia s'a făcut adjudecarea; 7) Declarația ofertanților (inclusiv a adjudecătorului) că își ia obligația să facă aprovizionarea în condițiunile specificate în invitațiile prin care au fost chemați la tratare*”. Instrucțiunile ministerului mai cuprindeau și alte chestiuni care astăzi ni s-ar părea niște fleacuri emenate din mințile unora care trăgeau mâța de coadă prin sferele înalte ale Puterii. (va urma)

Paul ZAHARIUC, Vaslui

Radu BOBICĂ

- născut la 22 septembrie 1984 în Vaslui;
- colaborator la pagina de literatură www.liternet.ro;
- cărți publicate: *Rădăcini* (2013), *Lungul drum spre casă* (2015), *Jocuri din fața blocului* (2016), *Convorbiri cu și despre Dan Răvaru* (2017), *Rădăcini* (2018), *Dicționar de concepte și concept teologice* (2020), *Lăutar de vișă veche* (2021);
- câștigător al Marelui Premiu la Concursul Internațional de Proză și Poezie „Strada Mare” Bacău, Ediția de vară, 2012.

Țâncul pământului

Mămaia stătea singură pe prispă. Se gândea la ale ei. Avea momente în care nu puteai să o trezești din visare. Vorbea cu tătaia. Murise de trei ani, dar parcă îl aștepta, voia să-l vadă la prânz, în fiecare zi. Cine știe, poate ea chiar îl vedea, îi vorbea și el îi povestea cum este pe lumea cealaltă. Nu m-ar fi mirat. Știa mămaia o mulțime de lucruri despre viață și parcă știa o viață despre moarte.

Pe când trăia tătaia, la prânz, fie vară sau iarnă, mămaia obișnuia să asculte Țâncul pământului. Cred că el îi spunea secretele lumii. Vara se așeza pe prispa de lut, întindea o mână sub cap și se lungea pe prispa caldă, în bătaia dulce a soarelui. Pentru toți lumea se oprea. Nimeni nu scotea o vorbă. Vitele se opreau și ele, toate păsările tăceau. Nu auzeam nimic, nu știam nimic de ele, dacă au ce le trebuie, dacă există. Nimic. Odată cu capul pus de mămaia pe prispa casei, totul înceta să mai existe. Uneori adia ușor vântul, ca o cântare. Fața senină a mamei, îmbrățișată de razele dulci ale soarelui, se vedea zâmbind. Liniștită. Odată cu ea, toți ascultam Țâncul pământului, dar numai ea cu adevărat știa să-l simtă, să-i vorbească, să îl mângâie, să se lase purtată de vraja lui.

La fiecare prânz ascultam Țâncul pământului.

În fiecare după-amiază se sfătuia cu Țâncul. Punea la cale planuri, analiza și găsea soluții, căpăta un soi de înțelepciune specifică ei. Lua seva pentru a merge mai departe, devenea mai frumoasă, din ce în ce mai frumoasă. Sufletul ei curat avea nevoie de Țânc, iar el avea nevoie de ea pentru a exista. Pentru a avea și el cu cine vorbea. După fiecare întâlnire cu el, mămaia știa precis ce are de făcut. Cu o exactitate demnă, verticală, ageră

și vioaie, mămaia își continua de fiecare dată treaba prin curte, la câmp, după ce vorbea cu Țâncul. Lumea murea și învia în fiecare zi la prânz.

Când venea la oraș, mămaia nu vorbea cu Țâncul. Stătea ca pe ace, mereu cu gândul la „ce o fi acolo”. Nu putea vorbi cu el, de parcă pietrele orașului îi îngreunau comunicarea. Pentru ea, lumea cea mare, departe de sat, era prea mică, o strângea, se sufoca. Nu avea cine să o ghideze, dar era la fel de frumoasă, de înțeleaptă și de pură. Lua deciziile corecte cu o rapiditate uimitoare, rezolva totul cu o simplă vorbă și se mișca sprintenă pentru a termina cât mai repede ce avea de făcut și pentru a se întoarce acasă. O aștepta Țâncul. Îi era dor de el, îi era dor de pământul pe care îl diviniza și îl respecta. Suferea, fără să fie văzută, după bătătura ei din colțul uitat de lume, dar binecuvântat de Dumnezeu.

După moartea tătucăi, o vreme Țâncul pământului nu s-a arătat. Mămaia îl căuta și-l striga pe ogoare. Brusc, Țâncul avea un nume. Nedeslușit de noi, dar înțeles de mămaia care îl striga tăcută și cu lacrimi uscate pe față. Credeam că a crescut Țâncul, că îmbătrânise, că nu mai era țânc. Noi credeam, însă nu știam.

- Mămaie, nu mai ascuți Țâncul pământului? Ce mai zice?

- Nu mai zice nimic, mamă, ce să mai zică? Ce mai pricep eu ce mai zice... ofta și cobora glasul. Se stinge în vorbă. Era la fel de frumoasă și mirosea a flori de câmp. M-am lăsat mângâiat, iar mâna ei de cocă moale mirosea a pâine caldă.

O lăsam să-și revină. Seara, când Țâncul dormea, noi îl căutam. Încercam să-l trezim ca să vorbim cu el, să-l rugăm să vină iar, să nu o părăsească și el. Îl căutam prin curți, prin livezi, pe deal la nisipărie, toată râpa era scormonită. Îl voiam pentru ea și nu înțelegeam de ce s-a îndepărtat de mămaia. Eram năuci, nu știam dacă îl strigam pe el, nu știam numele lui. Căutam ceva ce nu înțelegeam. Doar ea îl cunoștea. Nu l-a găsit mămaia care îi știa numele, nu l-am găsit nici noi. Nu era nicăieri. Mămaia era la fel de frumoasă, înțeleaptă și dulce, doar că tăcea mai mult.

Căzuse frunza de pe vie. Era răcoare afară, iar noi dădeam la vite și tocmeam gardul. În sat lătrau câinii, iar vacile noastre, care erau acasă fiindcă în ziua aceea nu le dădusem la cireadă, erau agitate. Stăteau să fete, trebuiau duse la apă și ne spuneau asta. Cocoșul anunța vizite, cânta pe pragul de la bucătăria de vară, iar câteva găini fugeau de găștile gălăgioase pe după stogurile de fân. Brusc toată lumea a căzut. Nu lin ca frunza din pom, a căzut ca un dangăt de clopot și s-a oprit. Amuțise lumea și ne-am uitat în jur. Liniște. Nu era mămaia să vadă, să simtă liniștea. Nu o vedeam. Ușor, să nu rupem tăcerea, am căutat-o.

Era acolo ca o himeră. Frumoasă ca o zână din povești. Radia, zâmbea. Lumina o scălda și se juca împreună cu vântul pe fața ei. Ne uitam muți la ființa din fața noastră. Era

liniște și liniște a rămas până ce zâna din povești a apărut în ogradă așa cum o știam. Gata să știe răspunsul la orice întrebare, gata să ajungă oriunde într-o clipită, gata de muncă. Cu viața noastră în viața ei. Avea mâna la cap și fața întoarsă spre lume. Vorbea cu el, cu Țâncul pământului. O ajuta, o sfătuia, îi dădea puterea zilei și înțelepciunea lumii. Pe lutul prispei rămas fierbinte de cu vară, mămaia asculta ca o regină a lumii Țâncul pământului.

Mămaia stătea singură pe prispă. Frumoasă. Se gândea la ale lumii. Soarele îi mângâia lin fața. Nu clipea, nu schița nici un gest. Măinile ei se mângâiau una pe alta, iar lumea... lumea se opri în loc. Doar pentru ea...

(din volumul *Rădăcini*, 2013)

Mi-e dor de satul meu
De altădată.
Să văd pe mama
Cum mă așteaptă în poartă.
Mi-e dor de vântul cald
Din primăvară,
De beciul plin
Cu bunătați de toamnă.
Mi-e dor de mine
Să alerg pe deal,
De fânul moale
Așezat în car.
Mi-e dor de colinda
Cântată iarna-n geam,
De hudița pe care găștele pășteam.
Mi-e dor să înconjur biserica de Paști,
Să simt o caldă mângâiere
A bătrânilor răzeși.
Mi-e dor de lumea mea de altădată,
De satul meu,
De pâinea coaptă în vatră.

(din volumul *Lungul drum spre casă*, 2015)

Cornelius DRĂGAN

- născut la 1 septembrie 1981 în Vaslui;
- colaborator la ziare și reviste locale și naționale („Convorbiri literare”, „Hyperion”, „Timpul”, „Baaadul literar”, „Sintagme literare” etc.);
- laureat la numeroase concursuri literare;
- Premiul Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iași, în 2017 pentru volumul *Mușcătura fluturelui japonez* (2016).

subterfugiu însăși

chipul de pasăre

tu ești fata din centrul

A.D.N.-ului meu

mă orbești

rana adâncă

indică dragoste

te voi pierde

pasăre, tu

ești menită să zbori

nu pot decât

să uit că exist

viața-i grea

berea curge la *Phoenix* –

prilej de vorbă

numai unu-i Costică

Șchiopu’cu durere-n

suflet și miros

de garsonieră vopsită

eu stau pe gard
privesc nestingherit
frânturi din oraș

nu mai sunt copil

nu-mi pasă de *dragostea*
pe care n-o am
am prins-o în fluturi singuratici
coronițe amăruie am făcut
din cicoare
scrijelesc scaunul gol
sunetul scos
devine un scâncet
pe care îl suprim aproape
instant
prin râs isteric

nu știam că

adâncirea doare
până când
punctul devine
plămân al durerii
iubito
știai că până și
zborul are
neputințele sale?

am 33 de ani

cele mai multe femei
sunt de plastic
mă silesc să nu adorm
taică-miu prorocește
sfârșitul unui regim

plouă mărunț
cerul pare uneori parșiv
am condamnări
definitive pe trup –
operații pe coapse
cicatrici
dovezi clare
că încă
nu m-am pierdut
în atâta pustietate

terra nova

întins
în strânsoarea umbrei
acolo unde nu umblă decât
tăcerea
ude respirați și marea
ea sieși
fără saț
întins
cu umerii calzi
încropit în sânge
acolo stau eu

în codrii negri

îmi sălășluiește inima
uneori mă doboară
melancolia
mă aud cum o chem
pe mama
mama era o femeie frumoasă
tatăl meu avea ochiul format
o iubea cu palmele goale
mama îl dojenea

în codrii negri
cântecele lor deveneau imnuri
de păsări rare
câteodată stăteam și le ascultam
dulcele vers
nu mă săturam
eram singur
nu aveam frați
mă aveam doar pe mine
iar imnurile lor
mă făceau să devin trup
din codrul
atât
atât de întunecat

vinișoare pe mâini

credința dezdăcinată că
poate nu vom mai fi
țin post
atât de dur
cast
când spun că mă jertfesc
pentru tine
nu mint
ochii prinși în cearcăne
încearcă să leviteze
spre inima ta
rece

crupa calului negru

rememorări
fac pact cu sinele
nu voi mai iubi
dezvăț vrăjitorie
lumânări arse

pe pământul aproape albastru
creionez chipul tău
cu degetul frânt

prea multă căutare

prea mult zgomot
recunosc
acum iubirea
nu vreau să mai alerg
pe holurile școlii –
trezesc amintiri

tata era mic

mă ustura gândul la el
tata era mic
și eu puteam să-l iau așa
ca pe un inel
să-l pun la loc curat
să-l pun pe un deget
pe care nu l-am mai pus niciodată
uneori când îmi aduc aminte
de acele vremi
simt cum mustața lui aspră
mă trezește la realitate
Flavia îl iubea foarte
acum plâng
în plândul meu
nu se aude nimeni
pentru că eu
nu știu să plâng
sigur
după un timp voi muri
pentru că nu știu să-mi eliberez
plânsul

Gheorghe VICOL, poetul inocenței

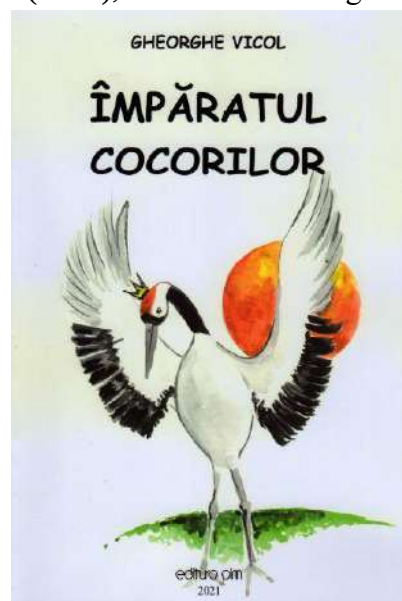
Născut în luna lui Cireșar a anului 1949, pe meleaguri vutcănene, Gheorghe Vicol se numără printre oamenii de valoare originari din aceste locuri. Stabilit în Vatra Dornei, județul Suceava, este un prolific poet și publicist, cunoscut mai ales prin prisma literaturii pentru copii. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iași, din 2015.

Nu întâmplător a mers cel mai des pe calea versului plin de inocență, alegerea fiind inspirată, cu siguranță, de anii petrecuți în mijocul copiilor, croindu-le primii pași în viață ca învățător.

Debutază literar cu poezii pentru copii în revista „Clopotei” (1993), iar editorial, în 1995, cu *Ghicitori*. Continuă să publice un număr generos de lucrări dintre care menționăm: *Motanul* - fabule (1996), *Toamna juca șotron* – poezii pentru copii (1997), *Academia șoriceilor* - povești (1998), *Regele iepurilor* – poezii pentru copii (1998), *Poveștile lui Nicușor* – versuri (1999), *Coroana de aur* – poveste în versuri (2001), *Făt-Frumos împărat* - basm în versuri (2002), *Zâna dinților de lapte* - poezii pentru copii (2003), *Legende din Ciocănești – Bucovina* (2005), *Legende din Dorna Arini* (2005), *Ecouri din copilărie* - poezii pentru copii (2006), *Logică și perspicacitate pentru ciclul primar* (2006), *Prințul păpădiilor* – poezii pentru copii (2007), *Oul de aur* – legendă (2008), *Flori de salcâm* – antologie (2009), *Parfumul dimineții* – poezii pentru copii (2011), *Fulgii de argint* – poezii pentru copii (2012), *Lăutarii din zarzăr* - poezii pentru copii (2014), *Frunze de trifoi* – tristih & senryu & haiku (2015), *Regatul mierlei* – poezii pentru copii (2017), *Zburând cu îngerii* – haiku (2018), *În lumina curcubeului* – carte de colorat (coautor Radu Bercea, 2019), *În joc cu iezii* - poezii pentru copii (2020) ș.a.

Cel mai recent volum de versuri semnat de Gheorghe Vicol, *Împăratul cocorilor*, a văzut lumina tiparului în acest an la Editura Pim din Iași.

Adresându-se celor de vârstă mică, cele aproape 100 de pagini stau sub semnul blândeții

și al bucuriilor. Într-o notă jucăușă, stăpânind pe deplin ritmul și rima, autorul ne poartă prin cele patru anotimpuri, cartea deschizându-se cu un poem al mirării, *Ghiocelul* („Ce minune! Ce minune!/ Lângă neaua lucitoare,/ Parcă e o rugăciune/ Spusă-n zi de sărbătoare.”), și având, la final, *Ultima ninsoare* („Dimineța, pe ninsoare,/ Pițigoiu-n plop vestește/ Că e vremea în schimbare/ Și că-ncet se domolește.”).

În poemele dedicate întâiului anotimp, regăsim natura trezită dintr-un somn adânc și o stare de sărbătoare resimțită atât în rândul celor mici, cât și al viețuitoarelor: *Gât-Golaș* („Și-atunci, puiul Gât-Golaș/ Se ivește mintenaș/ Cu mutrița de ștregar/ Sus, pe paie, în cuiabar: - Ieșiți, fraților, afară/ Că-i frumos, e primăvară”); *Sora noastră* („Sora noastră cea mai mică/ A schițat o rândunică”); *Un bondar* („Ce privește regală,/ Ce emoții și ce trai,/ Sunt aici dintr-o greșală,/ Cred c-am nimerit în rai!”); *Sărbătoare* („Copiii, în hăinuțe noi,/ Se bucură de soare,/ Ies la plimbare câte doi/ Că-i zi de sărbătoare”), *Cărăbușii de mai* („Cărăbușii cei gheboși, Pelerinii lunii mai,/ Au ieșit ca niște moși/ La plimbare azi pe plai”); *În salcâmul înflorit* („În salcâmul înflorit/ Vrăbiile-au poposit/ Și-n parfumuncântător/ Stau și ciripesc de zor”), *Bucurie* („Sunt vișinii de floare plini,/ Albine fericite zboară/ Și lăcrămioarele-n grădini/ Au înflorit. E primăvară!”).

Și freamătul verii este resimțit în tot ce este viu: *Pe luncă* („Pe lângă lanul copt, de grâu,/ În care macii strălucesc,/ Sub mal, în margine de râu,/ Câțiva boboci se bălăcesc); *La bureți* („În frunzișul unui fag,/ Cucu-și cântă melodia,/ Zboară fluturi în zigzag/ Și sărută iasomia”); *Coronițele* („Crângu-i plin încă din zori/ De băieți și fete./ Ei, din miile de flori,/ Aleg margarete.”); *Gărgăunii* („Azi au dat în pârg căpșunii/ Și-au sosit de dimineță,/ Hăt din codru, gărgăunii,/ La pomana de dulceată.”); *Agitație-n zăvoi* („Ies albinele din stup/ Se grăbesc spre flori,/ Ies și iepurii, țup, țup,/ Pașnici voiajori./ Cântă broaștele în cor,/ Lin plutind pe lac,/ Berzele și un cocor/ Stau pe mal și tac.”); *Amiază de vară* („Zburdă mieii în livadă,/ Vin și iezii să petreacă/ Și cățee sar să vadă/ Cine a ieșit la joacă/ Doi copii înalță zmeie,/ Cocoțați pe o colină,/ Zărilor nasc curcubeie,/ Semn că ploaia n-o să vină.”); *În cântec de turturică* („În chindie-o turturică,/ Stând pe-o creangă singurică,/ Dintr-odată dă semnalul/ Că-și începe recitalul.”).

Atunci când *Vara s-a gândit să plece* – „Frunzele-s îngălbenite,/ Vânturile bat buiece,/ Cuiburile-s părăsite” și e *Gata, gata cu vacanța!*, „Păsările-n cârduri pleacă,/ Frunzele se pierd în vânt,/ Zorii vin cu promoroacă/ Și cu brumă pe pământ.” Când *Toamna a venit*, „A adus livezi bogate./ Doamne, câte bucurii!/ Pe sub crengile-ncărcate,/ Zi de zi se strâng copii”. „Vin ciobanii, vin la vale/ Cu-o turmă de animale,/ Vin tocmai din vârf de munte/ Și trec râul pe o punte” (*Turma*). După ce se instalează un *Frig de octombrie* cu al său „Covor de brumă-n dimineți/ Pe câmp, pe munte ori pe deal/ Și-i

promoroacă, și sunt ceți/ Și-ngheață apele la mal” și se gustă din *Darurile toamnei*, vremea dă *Semnalul iernii*: „Bruma care a căzut/ Astă-noapte pe câmpie/ E al iernii mic sărut,/ Ca o primă fantezie.// Și-a mai pus din loc în loc/ Solzii sclipitori de gheață;/ A intrat și vântu-n joc,/ Șuierând de dimineață”, considerată *Noua regină* („Așa-ncât bătrâna toamnă/ I-a zis iernii în surdină:/ - Vino, preastimată doamnă,/ Îți las locul de regină!”).

Veselia se resimte la *Așteptatul derdeluș* căci „Cum a dat prima zăpadă/ Și-ambrăcat satul în pluș,/ Pruncii au plecat grămadă/ Cu sănii la derdeluș”. Ei merg *Prin zăpadă, spre școală*, iar *Prin ninsoare*, „se-ntrec/ De plăcere chiuind”. Autorul dedică poezii și momentelor speciale din acest anotimp: *În seara de Ajun, Moșul, Bucuriile moșului, În seara de Anul Nou*.

Prin scrisul său, prin ceea ce transmite, Gheorghe Vicol demonstrează că merită cu prisosință numeroasele distincții și premii literare obținute în decursul timpului. Prin talentul său, ajunge la destinația dorită de orice autor: sufletul cititorilor. Atât la cel al copiilor, cât și la cel al oamenilor maturi care, în adâncul inimii lor, au păstrat copilăria vie și farmecul timpurilor de odinioară.

Noua regină

Toamna, în vârtej de frunze,
Ca o mantie bizară,
Pe sub nori – pufoase pânze,
S-a retras urgent aseară.

A simțit c-o-nțepă gerul
Aprig, pe neașteptate
Și-a văzut cum lasă cerul
Fulgii să albească sate.

Așa-ncât, bătrâna toamnă
I-a zis iernii în surdină:
- *Vino, preastimată doamnă,*
Îți las locul de regină!

bibliotecar Alina TANASĂ,
Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui

Lumina ecourilor interioare

Sufletul nostru cântă în mii de culori... Sufletul nostru de copil tremură la atingerea unei mângâieri, cum vibrează a cântec vioara veche a unui lăutar bătrân. Din ochii limpezi ca izvoarele munților țâșnesc lumini și umbre, susur de valuri și adieri de vânt.

Toate acestea vin spre noi ca niște ecouri ciudate, cu flori de mai prinse-n păr. Ecourile munților ce ne cheamă spre nemurire, ecoul cântecului necântat, ecoul dorului nerostit și dureros de neînțeles.

Din adâncul sufletului de copil au țâșnit spre libertate ecouri de cuvinte potrivite, de visuri înmugurite pe creanga zării și fiind gata să se desprindă la prima sărutare a cunoașterii și înțelegerii.

Eram copil și am prins ecourile nevăzute pe care le-am auzit cu ochii minții și le-am înțeles cu inima mea rănită din dragoste de necunoscut. Întâi a venit ecoul, apoi au venit cuvintele! Și le-am însăilat stângaci pe hârtie, într-un jurnal ascuns de ochii curioșilor, pitit prin colțuri să nu fie găsit de cei ai casei.

De cum am prins a lega buche de buche, am citit tot ce mi-a căzut în mână, în general clasicii ruși, care umpleau biblioteca școlii micuțe din cătunul meu, unde învățau toate cele patru clase primare, ca într-o cunoscută descriere a *Domnului Trandafir* al lui Sadoveanu.

Prima carte a avut-o pe eroina *Gulia Koroliova* care a luptat și și-a sacrificat viața în lupta împotriva nemților. În naivitatea mea îmi doream un astfel de destin pentru a arăta lumii întregi ce inimă de viteaz bate în pieptul meu de copil simplu de la țară. Apoi, cărțile s-au adunat pe prispa sufletului rafturi, rafturi. Și cuvintele se adunau nerostite, multora neghicindu-le înțelesul.

Și, într-o zi, s-au auzit ecouri îndepărtate, care treptat s-au tot apropiat și s-au lăsat percepute. Nu era ecoul vântului care şuiera pe la streășina casei, nu era ecoul primăverii care arunca cu pumnii plini de flori spre fereastra sufletului meu. Nici ecoul toamnei, ce-și număra frunzele în clepsidra timpului. Era ecoul interior al gândului nerostit, care își găsea încet-încet locul pe albul hârtiei. De fapt, era adolescența, care scria cu picături de

cuvinte într-un curcubeu de culori pe bolta inimii. Atunci am scris scrisori de dragoste pentru colegile de liceu. Îndrăgostiții care le primeau au fost primii mei critici literari, fără să știe că eram o anonimă care cunoștea lumea fără să o deslușească întru totul.

Apoi, am devenit dascăliță și mi-am apropiat copiii spunându-le povești. Ieșeam cu ei în curtea plină de vârtejul frunzelor tomnatice, ne încălzeam la soarele blând, care ne mângâia pe creștet și spuneam povești. Când s-au terminat poveștile cunoscute, am inventat noi și noi narațiuni cu acțiuni și eroi dintre cele mai năstrușnice. Fără să le pun pe hârtie, le-am ținut minte. Erau în lădița de zestre a sufletului meu.

Și erau anii aceia fără televizor, fără lumină electrică. Aveam doar un aparat de radio cu baterii care îmi aducea știrile din lume acolo, la capăt de țară, unde lumina mințile prichindeilor adunați de pe ulița satului. Darul cel mai mare erau cărțile. Acolo descopeream lucruri frumoase cu o încântare a sufletului ce simțea orice tresărire colorată cu minuni ce se întâmplau numai în povești.

Îmi era drag Ionel Teodoreanu pentru metaforele lui, am mers pe *Ulița copilăriei* și am dansat la *Bal mascat*, iar Olguța a devenit eroina mea specială. Apoi am descoperit poezia lui Nichita Stănescu și m-am minunat de bogăția sufletului omenesc. Am îndrăgit taina poeziei lui și am început să înțeleg faptul că „limba română este patria mea”.

Timpul a trecut și am aruncat jurnalele pe care le-am scris, fără să-mi dau seama că rupeam în bucățele sclipiri de gânduri. Iar poștașul nu mai ducea de mult timp scrisori de dragoste, iar eu scriam episodic, pe foi rupte din caiet, pe șervețele, pe margini de ziar, rime, gânduri, cuvinte nerostite. Nu știam cât sunt de valoroase și nici nu îndrăzneam a crede că cineva le va aprecia vreodată.

Când am văzut în manuale textele greoaie, cu înțelesuri întortocheate pentru învățăceii mei, am alcătuit o mică, dar atractivă culegere cu povestioare hazlii, create de mine, a căror acțiune se petrecea „în lumea celor care nu cuvântă.” Așa au apărut *Întamplări în camera buburzei* și *Doi iezi cucuieți*, Editura Sfera din Barlad, 2010, volume foarte apreciate de inspectorul de limba română de la acea dată. Elevii și copiii mei mi-au fost cititori și critici literari. Iar când părinții lor au fost încântați de fiii și fiicele care citeau cu drag, mi-am dat seama că a meritat să scriu, iar acest lucru era o invitație pentru a continua, sperând în împlinirea unui vis. Prinzând curaj, am scris povești cu eroi din istoria țării, aflați la vârsta copilăriei, pentru a veni în ajutorul lecțiilor de istorie, care par grele și de neînțeles. Astfel am predat istoria ca pe o poveste frumoasă și adevărată a neamului românesc. Volumul de povestiri istorice *Pași de copil prin istorie*, 2010, Editura Sfera, Bârlad, a fost lansat la Biblioteca județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui.

Crezând în mine și în frumusețea textelor care prindeau viață sub penița magică, am trimis povestioare la revista pentru copii „Doxi” (2005, 2006, 2007), la diferite publicații didactice și pedagogice, primind premii și aprecieri pentru că tot ce am scris, am scris pentru copii și a atins coarda sufletului lor. Revista „Interferențe didactice”, Bacău, mi-a publicat poezii și eseuri, pentru care am primit premii în anii 2006, 2008 și 2010. La Concursul interjudețean de artă „Povestea măștișorului” Slatina, 2009, am obținut premiul al II-lea, iar la Concursul „Măștișorul, simbol al primăverii” Călărași, 2009, tot premiul al II-lea. În anul 2011, la Bârlad, am obținut premiul al III-lea. Atunci am prins și mai mult drag de scris și m-am întors și mai mult în lumea misterioasă a copilăriei, mai ales că în viața mea au apărut nepoții.

A fost momentul când am văzut muguri de lumină, care zâmbeau prin ochii lor viitorului cocoțat pe creanga zilei de mâine. Și am lăsat roua sufletului să se transforme în fluturi jucăuși de gânduri, metafore și epitete măiestre. Picur cu picur am adunat în cupa cărților povești pentru copii, iar cunoscătorii au sorbit înțelepciune și nectar din ele. La Concursul Național „Ion Creangă” (creație literară - povești, 2011) am obținut mențiune cu *Povestea crengii de aur*, publicată în volumul *Povești de la Bojdeucă* (2012).

M-am transformat în *Bunica, hoața de povești*, volum publicat la Editura Pim, Iași, în 2018. În poveștile mele nu l-am mai pus pe lup să mănânce iezii, zmeii nu se mai băteau cu Feții-Frumoși în paloșe și buzdușane. Poveștile mele sunt despre copii normali, care plâng, fac năzdrăvăanii, au genunchii zdreliți, dar învață câte ceva din pățania lor. Poveștile mele sunt despre animale care se joacă, fac boacăne, dar merită iubite. Pentru că am înțeles dorințele copiilor, ascultându-i pe nepoții mei, care nu mai voiau povești cu violență sau întâmplări tragice.

Am cochetat și publicat online și poeme cu rimă. Pentru multe din ceea ce am scris am primit aprecieri și încurajări, care mi-au dat „vânt din pupă” pentru a continua să scriu. Mulțumesc celor care sunt alături de mine, mă citesc, mă susțin și se bucură de roadele muncii mele: Grigoraș Vasilica-poet, Olaru Nastica-profesor învățământul primar, director de gimnaziu, Octavian Gălățianu-artist, Dumitru Grui-poet, Spiridon Livia-profesor de istorie, Viky Toma-poet, Grijincu Olga-bibliotecar și multi, mulți alții.

Nu sunt scriitor și nici poet, ci doar un învățător care s-a apropiat altfel de copiii săi, ascultându-și ecourile copilăriei de altădată, dar și ecoul copilăriei de astăzi, adăugând cu răbdare ecourile maturizării în timp prin lectură continuă și scris.

Sunt umilul căutător de frumos; litera tipărită este încă un țel neatins pentru mine. Scriu mai mult pe pagini virtuale pentru că oamenii s-au dezobișnuit de a mai ține o carte în mână și a-i simți mirosul de pădure și de fragi copti.

Aș vrea ca tot ce am strâns ca pe-o comoară, neștiută decât de câțiva cititori internați, să așez într-o carte sau două, cărți de suflet pentru suflet, cu multe povești și poezii. Pentru că lumea copilăriei are nevoie de povești și de lirism, de frumos. Atâta timp cât se vor naște copii și vor trăi bunicii, poveștile nu vor pieri. Și atâta timp cât sufletul ne este tânăr, nu vor dispărea iubirea și exprimarea sentimentelor. Astfel avem speranța că lumea va fi mai bună și mai curată. Și vom visa frumos. Visurile nu ni le poate lua nimeni, ci, dimpotrivă, ne dau speranță!

Copilul

Copilul e-o minune
Cu ochi aprinși de stea
E-o lacrimă de mare,
Candoare-fulg de nea.

E ramura plăpândă
Ce crește pe altoi,
E dragostea flămândă
Ce izvorăște-n noi.

Primește-l ca pe-un dar
Ce e neprețuit,
Îndrumă-i pasul rar
Ca la orice început.

Dă-i dragoste, tărie
Din piatră de hotar,
Dă-i ca să bea dorința
Din nesecat pahar.

Gândește-te că mâine
Va deveni adult
Speranța de mai bine
Să te înalțe mult!

Ce ai clădit acum
Va rezista mereu,
Știind că la-nceput de drum
E slab, e mic,... e greu!

(din volumul *Întâmplări din camera buburuzei*, Sfera, Bârlad, 2010)

Angelica MANOLE

MEDALIOANE LITERARE

Corneliu BICHINEȚ - la 65 de ani

Profesor, prozator, om politic. S-a născut la 28 august 1956 la Bacău, iar copilăria și-a petrecut-o în satul Vladia, comuna Dragomirești, județul Vaslui.

Urmează școala primară în satul natal, apoi studiile gimnaziale și liceale la Bârlad. În anul 1983 absolvă Facultatea de Filosofie-Istorie a Universității „Al. I. Cuza” din Iași.

Funcționează ca profesor de filosofie la Oravița, Negrești și Vaslui. Între anii 1990–2000, este director al Liceului Industrial din Negrești. În perioada 2000-2020 este implicat în viața politică și administrativă.

Colaborează la reviste și publicații precum: „Adevărul”, „Clepsidra”, „Convorbiri literare”, „Cronica”, „Gazeta de Est”, „Luceafărul” etc.

Debutează editorial în anul 1994 cu volumul *Vise cu cai*. Este, de asemenea, autor al volumelor: *Dincolo de barieră* (1999), *Valea Tutovei – Valea Plângerii* (2003), *România sub Imperiul Haosului: (1939-1945)* (în colaborare cu Gheorghe Buzatu, 2007), *Arhive secrete, secretele arhivelor* (în colaborare cu Gheorghe Buzatu, 2010), *România sub Imperiul Haosului, (1919-1989)* (ediția a 2-a, în colaborare cu Gheorghe Buzatu, 2011), *Viața pe caiet* (2015), *Lumea de dincolo de barieră* (2019).

Corneliu Bichineț este „un autor care caută, prin prozele sale, să fixeze stări, să comenteze secvențe dintr-un mare joc numit existența omenească, joc în care actorii pot fi atât din spațiul rural, cât și din cel urban. Dar când ai trăit o bună parte din viață la țară, când amintirile valabile încep de atunci, când trăiești într-o parte a țării majoritar (încă) rurală, când formația, preocupările, natura interpretative te îndreaptă mai cu seamă spre această lume (după unii sortită dispariției), e firesc să transfigurezi ceea ce ai adunat o viață. Suntem ceea ce vedem, auzim și simțim; o demonstrează, pentru sine și pentru noi, autorul volumului *Viața pe caiet*.” (Constantin Dram)

Marius CHELARU - La 60 de ani

Poet, prozator, eseist și publicist. S-a născut la 30 august 1961 la Negrești, județul Vaslui. Urmează școala primară la Negrești, continuă gimnaziul la Școala generală nr. 4 din Iași, apoi Liceul „Costache Negruzzi” și Liceul nr. 8 tot din Iași, absolvent în anul 1985. Este licențiat al Facultății de Științe Economice a Universității „Al. I. Cuza” din Iași (1990).

Lucrează ca redactor la revistele „Timpul” (1990) și „Cronica” (1991-1993); redactor (1993-1998), redactor-șef (1998-1999) și director (1999-2000) al Editurii Junimea Iași; este fondator și director al Editurii Parnas în perioada 2000-2002, iar din 2000 până în anul 2004 este director al Editurii Sakura; director executiv la Editura Timpul în perioada 2001-2002. Este cofondator al Editurii Moldopres (2000) și consilier editorial la revista „Accesul” din Pașcani.

În 2003 funcționează ca redactor la revista „Poezia” pentru secțiunea eseu; în anul 2006, ca redactor la secțiunea eseu și poezie la aceeași publicație, iar din anul 2007 este secretar general de redacție și redactor la revista „Poezia” pentru secțiunea eseu. Din anul 2008 este redactor-șef adjunct la revista „Carmina Balcanica” (Iași, Brăila), iar din 5 septembrie 2008, secretar al Asociației Revistelor și Publicațiilor din Europa (ARPE).

Este membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, al Uniunii Scriitorilor din România, al Japan Universal Poetry Association – Kyoto, Japonia, al World Haiku Association, Japonia, membru colaborator al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, al Societății Române de Haiku, București, și al altor asociații din domeniu din țară și din străinătate. Actualmente este redactor-șef adjunct la revista „Convorbiri literare”.

Debutează editorial cu volumul de versuri *Pelerinul* în anul 1996. Colaborează la diverse publicații din țară precum: „Acces”, „Convorbiri literare”, „Cronica”, „Dacia literară”, „Gazeta de Est”, „Hyperion”, „Luceafărul”, „Magazin istoric”, „Oglinda literară”, „Poezia”, „Porto-Franco”, „Tomis”, „Unu” etc. și din străinătate: „Observatorul”

(Toronto), „Paravesia” (Kosovo) și alte publicații din Canada, Elveția, Iordan, Liban, Macedonia, Serbia și Muntenegru.

„...este, probabil, cel mai important orientalist al ultimei generații. Poeziile i-au fost traduse în peste 30 de limbi, cu volume de autori în 20 de limbi și în peste 100 de antologii de pe mapamond, multe țări din întreg Orientul, dar nu numai, încât, se pare, autorul este mai cunoscut în aceste spații spirituale decât în Țară.”¹⁸

Lucrări publicate: *Pelerinul* (versuri), 1996; *Două Kakemono închipuite din țara unde înflorește spiritul limbii* (poeme haiku și tanka), 1996; *Japonia, țara unde înflorește spiritul limbii* (eseuri), 1996; *Femei* (versuri), 1997; *Alt fel de sinucidere* (versuri), 1998; *Chiriașul timpului* (versuri), 1999; *Amanții iluziei* (versuri), 1999; *La descălecatul prezentului* (versuri), 2000; *Sayonara, haiku*, ediție bilingvă română-engleză, 2000; *Salmoxis versus Zamolxis* (eseuri), 2000; *Tai Ping* (roman), 2001; *Abraham și muntele nebun sau lumea lui AltFaust*, 2001; *Nume care au schimbat lumea* (dicționar), 2002; *Jihād. Chipul lui Dumnezeu în oglinda războiului sfânt* (eseu), 2004; *Cartea între Orient și Occident I* (eseuri critice), 2004; *Cartea între Orient și Occident II* (eseuri critice), 2005; *Poezia Orientului de la Khayyam la Tagore* (eseuri critice), 2005; *Poezia Orientului de la Khayyam la Tagore. Asia de Sud, Sud Est* (eseuri critice), 2005; *When the present settles down* (poezii), 2006; *Cartea între Orient și Occident III* (eseuri critice), 2006; *Cu sufletul pe buze*, (eseuri critice despre scriitori de limbă albaneză), 2006, 2010; *Istorie și poezie în cultura arabă* (eseuri critice), 2006; *Poezia Orientului. Clasic și modern* (eseuri critice), 2008; *Baladă cotidiană* (*Baladë përditshmërie*, traducere în limba albaneză de Baki Ymeri), 2009; *7 călătorii în timp prin literatura tătarilor din Crimeea și de la noi* (*Zamanin geşmesinde 7 seyahat Qirimtatarlariman, bizde ve Qirim edebiyatında*, ediție bilingvă română-tătară, traducere în limba tătară de Güner Akmolla), 2012; *Crimeea privită dinspre azi, către ieri și mâine*, 2012; *Exercițiu de singurătate* (*Exercise de solitude*, traducere în limba franceză de Elisabeta Isanos, 2013); *Prin Anatolia, din Erzincan, note și gânduri de drum*, 2014; *Colțul cerșetorului* (*Die Ecke des Bettlers*, traducere în limba germană de Christian Wilhelm Schenk și Dionysos Verlag), 2018 ș.a.

¹⁸ Codreanu, Theodor. *Scriitori vasluieni*. București, Editura Tritonic, 2019, p. 250.

Simion BOGDĂNESCU – la 70 de ani

Pe numele său real Ion Puflea, Simion Bogdănescu s-a născut la 27 octombrie 1951 în satul Hupca, comuna Bogdănești, județul Vaslui.

Poet, prozator, eseist, publicist. Este absolvent al Facultății de Filologie a Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași. În vremea studenției (1973-1977) frecventează Cenaclul „Nicolae Labiș” și colaborează la revistele „Dialog” Iași, „Forum Studențesc” Timișoara.

În perioada 1977-1982 lucrează ca profesor de limba și literatura română la Liceul „Dr. Petru Groza” din Odorheiul Secuiesc, iar apoi, timp de doi ani, la Liceul Pedagogic din aceeași localitate.

A fost redactor la secția de cultură a ziarului „Informația Harghitei” din Miercurea Ciuc. Între 1982-1990, profesează la Liceul Industrial nr. 1 Odorheiul Secuiesc.

Anul 1992 marchează începutul profesoratului la Bârlad, unde conduce Cenaclul „Aripi tinere”.

În 1969 debutează publicistic la „Aripi tinere”, revista Liceului „Mihai Eminescu” Bârlad (atunci Complexul Școlar „Gheorghe Gheorghiu-Dej”).

Debutează editorial cu volumul de versuri *Totem interior* (1991).

Publică poezii și recenzii literare în presa locală și în numeroase publicații din țară, devine membru al „Academiei bârlădene” și colaborează la publicațiile acesteia, este redactor-șef la revista „Prometeu descătușat”, colaborator la „Academia bârlădeană”, „Adevărul” Vaslui, „Adevărul Harghitei”, „Gazeta Transilvaniei” Brașov, „Dacia literară”, „Părerii tutovene”, „România literară” ș.a.

În anul 1998 devine membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Lucrări publicate: *Totem interior*, 1991; *Dioptrii*, 1992; *Adio somnoroasă – spleen călugăresc*, 1994; *Obscure*, 1996; *Elegii fără timp*, 1997; *Apa vie și smiceaua de măr*, 1999; *Șoc*, 2000; *Spic de idei*, 2002; *Oracol scufundat*, 2003; *Praf la statuie*, 2003; *Dioptrii*, 2005; *Zar bizar*, 2006; *Poeme maxime*, 2007; *Noroc/ Soroc de apă surdă*, 2008; *Așchii de spirit*, 2009; *Toiașul magului*, 2012; *Consemnări în timp*, 2013; *Pe vremea cailor păgîni*,

2015; *Strămiazănoapte*, 2016; *Corb alb și grîușor stafie*, 2017; *Valea, Poete!*, 2018; *Interior de legendă*, 2019; *Nesfânt*, 2020 ș.a.

Marcel MIRON – La 70 de ani

Poet, membru al Uniunii Scriitorilor din România. S-a născut pe 29 octombrie 1951 în comuna Cozmești, județul Vaslui.

Urmează cursurile Seminarului teologic de la Mănăstirea Neamț, apoi cele ale Facultății de Teologie din București. Este preot la Parohia „Sf. Apostol Toma” din Huși din anul 1982; funcționează ca protopop la Protopoiatul Huși în perioada 1990-2011. Debută cu versuri în revista „Lumina lină” din New York în anul 2000, iar editorial, cu volumul *Versuri albastre și aurii* la Editura Junimea, Iași, în anul 2015. Volumul este premiat de Casa de Cultură „Mihai Ursachi” din Iași, la „Zilele recoltei editoriale”, cu premiul I, pentru cel mai bun debut al anului 2015.

Colaborează la publicații precum „Convorbiri literare”, „Poezia”, „Scriptor” din Iași, „Hyperion” din Botoșani, „Lumină lină” din New York, „Gând românesc” din Alba Iulia, unde este membru în comitetul de redacție.

Lucrări publicate: *Caiere de lumină* (prefață de Virgil Șerbu Cisteianu), 2015; *Versuri albastre și aurii* (prefață de Theodor Codreanu), 2015; *De la Kogaion la Athos* (prefață de Marius Chelaru), 2016; *Spre orizonturi albastre* (prefață de Mircea Platon), 2017; *Șarpele de pe balustradă* (Argument de acad. Mihai Cimpoi; prefață, „Trupul poeziei”, de Gellu Dorian), 2018; *Poeme din anticamera vieții*, 2020.

Bibliografie:

BABAN, Ioan. *Univers cultural și literar vasluian*: Dicționar. Iași, PIM, 2008;
CODREANU, Theodor. *Scriitori vasluieni*. București, Tritonic, 2019;
IONESCU, Nicolae. *Personalități vasluiene*. În ziarul „Obiectiv”, Nr. 2793, 18 mai 2011, pp. 8-9;
Florilegiu poetic vasluian. coordonator Liliana Moga. Bârlad, Sfera, 2015;
SASU, Aurel. *Dicționarul biografic al literaturii române*. Vol. 1 (A-L). Pitești, Paralela 45, 2006.

**Material realizat de bibliotecar Anca-Elena CHELARU,
Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui**

Aglae PRUTEANU, mare actriță a teatrului românesc

Calendarul cultural al anului 2021 îmi oferă posibilitatea de a alege dintre trei mari personalități ale județului Vaslui. Grigore Sergiu (Bujor) Nedelcovici e legat de orașul Bârlad doar prin anul nașterii (1936), copilărinte în Ploiești, studiind, scriind, muncind în București și Ploiești, cunoscând prigoana și cenzura comunistă, alegând exilul (1987) în Paris unde îi apăruseră cărți trecute clandestin peste graniță. E prea puțin al nostru (chiar de-i cetățean de onoare al Bârladului) și călător între două țări (neapartenând întru totul niciuneia) spunea cândva că nu e nici francez, nici român, simțindu-se acasă doar în literatură. Mulți ani sănătoși și rodnici să se adauge vieții și creației domniei sale!

A doua personalitate este Vasile Cireș, filolog, folclorist despre care se cunosc atât de puține fapte încât aproape te întrebi dacă a trăit. Profesor la școli din Iași, colaborator al ziarelor de dinainte de 1930, autor al unor studii lingvistice și folclorice greu de identificat în jurnalele vremii sunt singurele informații, mai mult decât sumare. Sunt convinsă că acest om va fi meritat mai multe fraze decât se pot cuprinde într-un dicționar de personalități.

Aglae Pruteanu este cea de a treia personalitate vasluiană asupra căreia ne vom opri în încercarea de a contura portretul unei artiste ce a reprezentat una din culmile artei realiste. A fost și va rămâne o mare actriță ce a strălucit decenii de-a rândul pe scena Teatrului din Iași, întregind cortegiul numeros și valoros de artiști pe care Moldova i-a aliniat pe scena teatrală românească. A fost și va rămâne unică prin talentul excepțional,

prin vibrația de o impresionantă veridicitate artistică, uimitoare, prin puterea, darul de a convinge publicul din sală, cât și partenerii de (pe) scenă că povestea ce se desfășura sub ochii tuturor era fărâma de viață reală, desprinsă și derulată atunci, acolo, la timpul prezent. Să nu uităm că Vasluiul a dat actori a căror amprentă artistică este imposibil de imitat, memoria oricărui dintre noi elogiind cu ușurință pe Ștefan Ciubotărașu, Alexandru Giugaru, Eliza Petrăchescu, Any Braesky, Constantin Tănase, iar din spatele scenei admirați, apreciați fiind Jean Rînzescu (regizor), Valentin Silvestru (critic de artă, teatrolog), Victor Ion Popa (dramaturg). Străluciți slujitori ai Thaliei, stâlpi ai artei teatrale românești!

O stea în lumea teatrului românesc, Aglae Theodoru se naștea în 1866 (22 octombrie) în Vasluiul care era la vremea aceea ceva mai răsărit decât un sat. Peisajul lui urbanistic-rural etala câteva case boierești protejate de umbra arborilor bătrâni, iar „centrul” orașului era (cum s-ar fi putut altfel?) la întretăierea celor câtorva ulițe ce aveau înșirate de-a lungul lor prăvălii, cârciumi, băcănii, dar și ateliere de tot felul. La marginea târgului, în partea dinspre apus se ridica semeț Spitalul Drăghici având pe Constantin Theodoru în postul de intendent, administrând eficient întreaga zestre materială a „casei spitalicești”. Mama Ecaterina este cea care se va ocupa de educația timpurie a copilei Aglae, cântecele, basmele, legendele și amintirile șoptite cu voce blândă fiind primele fragmente literare exploatate în jocurile copilărești. Aglae Pruteanu își aduce aminte cum la numai 4 ani obținea primul ei succes în fața unui public constituit ad-hoc în curtea Mănăstirii Neamțului unde venise să-și cunoască și să-și amuze cu cântecele, jocuri sau gesturi bunicul călugărit. Răsplată pentru a sa producere artistică vor fi aplauzele, laudele spectatorilor și gluma unuia dintre monahi ce ar fi spus că merită „să dai o mie de lei și s-o privești!”.

Dulcea spontaneitate infantilă va dispărea curând, lăsând locul unei școlărițe ale cărei sensibilități emoționale ieșite din comun se manifestau mai degrabă ca un defect. Nu era tracul sau emoția induse de activitățile sau relațiile pedagogice, ci era un neastâmpăr, o neliniște interioară cu mult mai greu de disciplinat. Consumul nervos, trăirile, cât și uriașa ei capacitate ei de a se transpune în pielea personajelor istorice sau literare studiate în orele de istorie sau de citire o extaziau până la hohote de râs ori o deprimau până la boabe mari de lacrimi rostogolite pe obrajii delicați. Termină clasele primare cu note mari la compunere, memorizare, cânt. Cum părinții nu-și pot permite să-i asigure instruirea la pensionul din Vaslui, va lua lecții în particular cu o profesoară de franceză, vecină și prietenă de familie. Dragostea de literatură va fi alimentată și de nașul ei, maiorul Cazaciu, om cu deosebite calități, care se îngrijește de trimiterea regulată de cărți și reviste, astfel

încât Aglae se bucură de aparițiile editoriale ale „Convorbirilor literare”, dar și ale „Contemporanului”. Încercările de a urma Școala Centrală de fete din Iași sunt sortite eșecului, nevoită fiind să urmeze pentru scurt timp Școala profesională „Sf. Sava”. Nu finalizează cursurile de croitorie, bugetul modest al familiei determinând intenția unui aranjament marital, ce se va izbi de refuzul categoric al Aglaei. Cam asta era soarta fetelor, puțină școală și apoi măritiș cu forța, însă vasluianca noastră se opune acestor obiceiuri înrădăcinate convingându-și și obținând acordul părinților de a-și continua studiile de acasă. Sinceră să fiu, nu înțeleg acest sistem de pregătire, nu știu dacă respecta niște norme ale ministerului de învățământ, nu am cunoștință despre modul în care se făcea dovada studiilor (examen, certificat, diplomă), cum nu mă pot exprima dacă nu cumva din pricina lipsurilor financiare nu e vorba mai degrabă de abandon școlar.

Cert este că odată cu mutarea în capitala Moldovei, în 1885, Aglae Pruteanu se înscrie în anul I la Conservatorul din Iași. Stârnise admirația profesorului Mihai Galino ce întrezărise calități cu totul excepționale, ambiție, inteligență, ușurință de a învăța. Supusă unui regim de muncă intensă, își va însuși în mai puțin de un semestru tehnici de recitare, mimică și mișcare scenică fiind promovată a-și face stagiul direct pe scena teatrului, jucând alături de elevi ai anilor II și III. În timp ce studenții de anul I continuau să învețe teorie, solfegiu și dedicau ore bune exercițiilor de dicție, Aglae urca pe scena Teatrului Național din Iași evoluând încă de atunci în roluri de ingenuă, interpretând personajele principale. Rolul Anei Primăvărescu din *Odă la Eliza* (V. A. Urechia) a înregistrat un succes remarcabil, publicul întrebându-se „cine e noua artistă” nebănuind că o tânără studentă în anul I poate dovedi talent și experiență asemănătoare unui artist consacrat. Pentru Aglae Pruteanu încheierea primului an de studiu (1886) va însemna nu doar serbarea de sfârșit de an (tot pe scena teatrului) ce-i va aduce recunoașterea talentului său de către întreaga asistență (profesori, studenți), nu doar acordarea premiului I pentru ale sale rezultate excepționale, ci mai ales frumoasele vorbe și încurajări ale maestrului Galino. Profesorul va afirma public că „din punctul său de vedere, de aici înainte, nu-i mai poate fi de folos decât ca sfătuitor în calitate de coleg mai vârstnic, pentru viitoarele creații de pe scena teatrului”, socotind-o virtual absolventă și îndemnând-o să facă cerere pentru a ocupa locul cuvenit în rândul actorilor ieșeni. Promițător se întrezărea viitorul artistic, iar absența unei diplome care să demonstreze parcurgerea celor trei ani de specializare nu părea să ridice atunci majore inconveniente!

În primul an de muncă, Aglae Pruteanu joacă pe Geta din *Fântâna Blanduziei*, Julieta din *Kean* și *Venețiana*, Luiza din *Două orfeline*, Maria din *Ștregarul din Paris*, iar aprecierile sunt elogioase. Tânăra actriță apare în roluri principale sau secundare,

smulge ropote de aplauze și obține critici favorabile în publicațiile vremii, uimind nu doar prin interpretare actoricească, ci și prin timbrul, muzicalitatea vocii. A avut norocul să joace avându-i ca parteneri pe Grigore Manolescu și Aristizza Romanescu, reputați artiști ai teatrului bucureștean, care văd în ea calități necesare nu „numai pentru o ingenuă”, ci mai ales „un puternic talent pentru rolurile prime de dramă și tragedie”. Sub îndrumarea acestora, Aglae desfășoară o muncă rodnică, având mult de câștigat în ceea ce privește experiența scenică. Stagiunea din 1888-1889 va fi una din cele mai frumoase perioade ale teatrului ieșean, avându-l în postura de director de scenă pe Manolescu impunând un ritm sever și o disciplină profesională dură, însă absolut obligatorii unei activități organizate. Crease Manolescu „un curent sănătos de regenerare intelectuală” sădind în cei tineri dorința de a face să triumfe conduita artistică în locul celei funcționărești, arătându-le prin exemplul personal cum dincolo de nevoile materiale munca de actor este „chemare”, nicidecum o meserie „oarecare” pierdută în rutina zilnică.

Cu aceste bune practici și învățăminte de viață teatrală, Aglae Pruteanu pornește pe drumul marilor ei creații. În stagiunea 1893-1894 va străluci în cinci roluri din tot atâtea piese, fiind Sonia (*Crimă și pedeapsă*) în seara premierei din 24 ianuarie 1894, la scurt timp jucând pe Nușa (*Manevrele de toamnă*) sau Eliza (*Ștrengarul din Paris*). Afișele lunii februarie păstrează mărturia prezenței sale în piesele *Avarul*, *Bolnavul închipuit*. Stagiunea următoare se deschide cu *Despot Vodă* a lui Alecsandri în care juca pe Anca, iar la puțin timp după aceea apare în rolul principal din *Martha* a lui Georges Ohnet. La 18 martie împrumută Luluței din *Chirița la Iași* acea notă de ingenuitate zglobie, voioasă, caracteristică personajului conturat de bardul de la Mircești. Presa nu rămâne indiferentă la asemenea revărsare de talent, elogiile sunt consecvente și unanime, Aglae Pruteanu fiind considerată „mai presus de orice laudă”, devenind pentru aceasta „copilul răsfățat al publicului”.

A avut norocul ca traseul său profesional să fie influențat de potențialul artistic al unui alt regizor care a avut încredere în talentul ei, oferindu-i roluri ce au făcut-o celebră. Borelli este regizorul, directorul de scenă care va stimula natura creatoare a actriței noastre, mărginindu-se să-i indice liniile absolut generale ale rolului, lăsându-i libertate de concepție în compunerea personajului. Știa Borelli că Aglae are intuiție profundă și exactă, sensibilitate care făcea sala să vibreze la șoapta și privirea ei, se convinsese italianul că a noastră Aglae era înzestrată cu un ascuțit simț critic ce o ajuta să selecționeze și să dozeze toate manifestările personajului interpretat. Scoțând la lumină aceste calități, Aglae Pruteanu avea să se impună definitiv ca o tragediană de mare forță, jucând rolul Ofeliei din *Hamlet* (1895). A ezitat la început în a accepta propunerea Comisiei de teatru, dar nu

din teama eventualelor comparații cu rolul realizat la București de Aristizza Romanescu, ci din neîncredere în forțele proprii. Cum totuși îi plăceau provocările, se va dedica mai întâi studiului personajului înțelegând că trebuie să arate publicului inocență, simplitate, sinceritate. Trebuia să demonstreze scenic că Ofelia era o ființă ideală despre care fratele ei Laerte spunea că „toate gândurile negre, toate pasiunile infernului ea le preface în tot ce poate fi grație și duioșie”. Sinceră și duioasă a fost Ofelia Aglaei Pruteanu în seara premierei (2 februarie 1895), artista dezvoltând armonios imaginea eroinei, adâncind trăirile personajului grație neobișnuitei sale sensibilități. Nu i-a fost ușor să exprime tinerețea și nevinovăția căci nu era la îndemâna niciunui actor facilitatea de a exterioriza toate comorile unui suflet inocent, dar frământat în același timp de sfâșietor tragism. Aglae Pruteanu reușește să aducă în jocul ei gravitatea și puritatea, închegându-le prin surâsuri și suavități fără pic de ostentație, fără niciun fel de crispare, astfel încât „fiecare mișcare, fiecare atitudine” capătă „o formă plastică, fiecare frază, fiecare cuvânt” devine „o imagine expresivă”. Piesa aceasta a rămas timp de două decenii în repertoriul Teatrului Național din Iași, înregistrând succes la fiecare reprezentație, a fost jucată și pe scena Teatrului Național din București (1912). Arghezi și-a arătat atunci uimirea că această minune artistică „preferă să pâlpâie la Iași în loc să ardă la București”. Nu știa făuritorul „cuvintelor potrivite” că teatrul bucureștean făcuse demersuri în a o aduce pe Aglae aici prin 1903, nu știa că actrița refuzase nevoind să se despartă de orașul care a propulsat-o în lumea artistică. Trebuie amintit și Topârceanu, critic teatral exigent și zgârcit în elogii, drămuindu-și circumspect aprecierile care va scrie tot în 1912 rânduri pline de laudă și respect. „Iașul trebuie să fie mândru de această artistă în stil mare, care în *Hamlet* ne-a dat o Ofelie incomparabilă. I-am admirat cu deosebire glasul patetic, apoi grația și plasticitatea atitudinilor, pe care aș fi vrut să le văd eternizate pe pânză sau în marmură”.

De la un an la altul, stagiune după stagiune, cu fiecare rol și fiecare piesă jucată, Aglae Pruteanu e tot mai cunoscută și apreciată nu doar în Iași, faima ei ajungând în toate centrele teatrale din țară. Turneele o poartă prin localități din Moldova, trupa ieșeană poposind la Roman, Vaslui, Huși, iar în anii de început ai secolului XX (1903-1906) prezența ei fiind cerută la Craiova. În 25 februarie 1903 „o stea de întâia mărime pe cerul scenei românești” era grandios sărbătorită la Iași. Nu doar marele public, intelectualitatea universitară și presa cotidiană îi murmură numele, revista „Carmen-Sylva” îi dedică în întregime numărul din 20 februarie, tipărind articole semnate de poeți, publiciști, oameni de artă. Iată ce vorbe frumoase scrie condeierul V. Scânteie: „dacă la noi artiștii ar fi răsplătiți cu câte o cunună de câte ori se afirmă într-o creațiune, d-na Pruteanu ar trebui să-și cumpere o casă proprie în care să-și țină cununile și pe frontispiciul clădirii ar trebui

să scrie Palatul succesorilor”. În aplauzele nesfârșite ale publicului i se oferă un album omagial purtând în paginile lui dedicații, versuri, aprecieri aparținând unor nume celebre acelor timpuri.

Venirea lui Sadoveanu la conducerea Teatrului Național ieșean a fost de bun augur pentru ulterioara activitate a instituției culturale, mai ales datorită acordării unei atenții sporite în selectarea repertoriului. Aglae Pruteanu, apreciată ca „cea mai valoroasă actriță din țara noastră”, are prilejul să abordeze roluri de anvergură artistică și de o profunzime neobișnuită. Anii ce au urmat i-au adus roluri ce i-au pus în valoare talentul impresionant. A reușit un succes deosebit în *Anna Karenina*, privitorii admirând deopotrivă forța cu care erau interpretate scenele dramatice, cât și spontaneitatea, expresivitatea deosebită. Julieta lui Shakespeare a întrunit sensibilități și gingășii, farmec și poezie, până la ea nici o artistă nu a rostit mai dulce și armonios din balconul împodobit cu ghirlande de flori acel cuvânt magic: Romeo... În *Dama cu camelii* palida și fermecătoarea eroină va muri pentru dragoste, toată durerea unei inimi stinghere, tot focul unei tinereți zbuciumate topindu-se în mistuitoare dragoste fără noroc, aducătoare de chin supraomnesc și dătătoare de moarte. Aglae Pruteanu oglindește în fața publicului nu cochetăria, ci noblețea Margueritei, sacrificiul și suferința acestei femei care reușește să arate că sentimentele sale sunt demne de respect chiar dacă o întreagă societate o disprețuiește. În Sofia din *Patima cea mare*, Aglae Pruteanu a devenit pentru câteva ceasuri o femeie puternică, mândră de cochetăriile ei, jucând ca și cum și-ar fi trăit propria viață. Marchiza de Pompadour e ironică și tăioasă, mândră și disprețuitoare, e o femeie energică al cărei glas răsunător lovește ca un bici, iar în scena finală se prăbușește patetic și spectaculos de la înălțimea unor trepte, asistența și partenerii înmărmurind de teamă căci o credeau sleită de puteri. Nici vorbă de așa ceva, naturalețea, perfecțiunea jocului teatral se desfășuraseră pe scenă, erau acolo agilitate fizică și încordare neobișnuită! Momentul prăbușirii producea emoții puternice, aplauze frenetice obțineau cu acest dificil rol.

Aglae Pruteanu era în stare să înfioare prin gingășie stranie, prin sinceritate, farmec poetic în toate celebrele eroine shakespeariene, știa să convingă prin vigoare, măreție și în personajele istorice din piesele naționale, căpătând vervă și strălucire în vodevilurile lui Alecsandri. Juca cu plăcere rolurile din piesele românești manifestând sensibilitate pentru acele creații ce purtau amprenta artei naționale promovând încrederea, valorile și virtuțile morale ale poporului nostru. De neuitat vor rămâne Zâna Florilor (*Înșir-te mărgăritare*), Viorica (*Baba Hârca*), Mărioara (*Chinul*), Anca (*Năpasta*), Oana (*Apus de soare*), Doamna Clara (*Vlaicu Vodă*), în toate fiind încântătoare.

Intensitatea activității ei atinge pragul maxim în cursul stagiunii 1911-1912, jucând în cele șase luni destinate reprezentațiilor pe scena din Iași nu mai puțin de 22 de roluri principale în piese scrise de Alecsandri, Victor Eftimiu, Hasdeu, Schiller, Shakespeare, Dumas, Racine, Tolstoi, Robert de Flers, Pailleron. Chiar dacă unele erau reluări, trebuie să ne gândim la capacitatea psihologică a transpunerii în pielea atâtor personaje pe cât de dificile, pe atât de diferite. Nu uitați turneele anuale, obositoare tocmai pentru că se parcurgea țara în lung și-n lat începând cu amărâtele târguri moldovenești și ajungând până la Turnu Severin, Târgu Jiu, Giurgiu, Galați, Sulina. Peste tot spectacolele teatrului din Iași erau așteptate, biletele se epuizau imediat, căci toți voiau să vadă adevărată desfășurare, perindare de roluri și prestigioși actori din a căror mulțime se evidențiază Aglae Pruteanu. Același ritm intens și obositor îi rezervă stagiunea anului următor, până la jumătatea lunii februarie evoluând în 15 roluri mari, urmate de un șir de spectacole la Craiova cucerind încă din nou admirația fără limite a publicului din cetatea Băniei. Cu toată agitația concentrărilor militare și a zvonurilor de război, 1915 rezervă artistei rolul „copilei Oanei” din *Apus de soare*, regina din *Ruy Blas*, alături de personaje din *Baba Hârca*, *O carte de vizită*. Ziarele consemnau tot mai des cum în toate personajele interpreta noastră „emoționează cu putere până la magie”, că în toate rolurile (veselă, tristă, fericită, nefericită după cum îi impune personajul) nu vezi niciodată artista, ci sufletul în care vibrează pasiunile omenеști. „Ați observat vreodată privirea ochilor ei atât de expresivi? E atâta mînie, revoltă în supărarea lor sau dragoste și patimă reală”.

„Coana Aglaia” îi spuneau deopotrivă colegii și admiratorii, sub acest ton familiar împăcându-se dragostea și respectul celor ce-i erau în preajmă zi de zi. Toți o considerau un talent excepțional, căci trecea cu ușurință de la un gen la altul, marcând fiecare rol cu uriașa ei personalitate artistică. Nu precupețea nimic când era vorba de teatru, era gata să-și cheltuiască și ultimul strop de energie pentru prestigiul scenei, dăruind timp, ani, sănătate. Plătea din leafa lunară costumele de scenă, cumpăra adesea cărți a căror lectură îi ajutau a descoperi mai lesne personajul întruchipat. Construia personajul citind, studiind temeinic, cerceta și căuta dialogul impus de scenariul piesei, reușea a-și desluși variate comportamente psihologice, date istorice, elemente de cultură și civilizație specifice popoarelor și epocilor din care veneau personajele din drame/comedii. Predispoziția analitică a actriței este demonstrată de prezența în cabina sa a numeroase volume cu titluri precum *Observații și experiențe în artă*, *Cum îmi învățam rolul*, *Psihologia artistului înainte de spectacol*, *L'expression des emotions*, *La physionomie et les sentiments* alături de scenariul și opera literară. Pătrundea în intimitatea simțirii și gândurilor fiecărei eroine, reușea să se confunde cu acestea, resimțea un fel de voluptate, de dulce fericire

contopindu-se cu eroina, uita adesea de ea însăși. Aglae Pruteanu avea o memorie și o putere de asimilare de-a dreptul uimitoare, lucrând adesea într-un ritm infernal impus de schimbarea afișului de 2-3 ori pe săptămână. Juca uneori 14-15 premiere pe stagiune, asta însemnând tot atâtea roluri principale, niciodată redactate doar în baza memorării automate sau a intuiției sigure a talentului și meșteșugului acumulat de-a lungul carierei. Avea grijă să nu lase impresia unui joc elaborat, artificial creat și regizat, era mereu proaspătă, nouă, aducând de la rol la rol alte mijloace de expresie actoricească mergând de la patetismul versului retoric la interiorizare, jocul mut al ochilor, al mâinilor, al atitudinilor, la exprimare murmurată a stărilor incerte, la accente scoase dintr-o profundă trăire a situațiilor de încordare. Trecea cu ușurință de la expresia sentimentelor la sublinierea clară a problemelor adânc umane. „Când mă gândesc și mă uit în urmă la tot ce am jucat, mă ia groaza”, avea să mărturisească în cartea sa *Amintiri din teatru*, dar nu panica pentru atât de multe roluri frumoase puse în scenă, ci pentru impresionanta energie și putere de care a dat dovadă, întrebându-se „cum de a fost cu puțință?”, cum a fost în stare să reziste ani de-a rândul „unei munci peste măsură, unde nervii și creierul sunt veșnic puși la contribuție”, nefiind nici ușor, nici fără pericol.

Privindu-i viața, e simplu de aflat răspunsul! Pentru Aglae Pruteanu munca era singura rațiune de a fi, munca în teatru era unica ei motivație de existență. Scena devenise pentru ea spațiul și realitatea unde se simțea trăind cu intensitate. Exista chiar un contrast între prezența perpetuu activă și tulburătoare a actriței în spectacole, repetiții, discuții despre teatru și înfățișarea ei în viața de toate zilele. Era cunoscută pentru simplitatea, modestia, sihăstria în care trăia. Dincolo de luminile rampei, dincolo de porțile teatrului aproape nimic nu-i aducea bucurii și satisfacții. Soțul moare în 1904, războiul îi răpește nepotul, State Dragomir, partenerul de scenă, dispare din lumea fizică în 1920, foștii îndrumători se stinseseră demult, mari actori ai generației sale erau dați uitării. Pierduse oameni dragi, pierduse artiști-camarazi, era singură și înstrăinată, durerile sufletești și lipsurile materiale lăsându-i răni nevindecate în suflet și în trupul firav. Dar când regizorul da semnalul de intrare în scenă, Aglae Pruteanu leapăda dintr-odată griji, preocupări, neliniști, amărăciuni, mizerie și intra în lumina reflectoarelor transfigurată, plină de încântare și farmec.

După 1918 aparițiile ei sunt tot mai rare, dar când pășește pe scenă e sărbătorită de public cu ovații și aplauze minute în șir. Avea puțin peste 50 de ani, dar mai avea încă vigoare artistică. Era ascultată cu religiozitate căci oferea momente de artă sublimă făcând uz de aceeași figură de „statuă antică”, aceeași voce admirabilă, aceleași gesturi clasice. „Aș fi putut continua multă vreme (arată artista) dacă... demonul spiritului meu critic nu

mi-ar fi șoptit la cele dintâi semne de oboseală sfatul înțelept – trebuie să te oprești la timp”. S-a retras treptat, discret, cu eleganță, lăsând loc tinerilor ce veneau din urmă, fiindu-le sfătuitor și îndrumător ce se putea lăuda cu experiența celor 44 de ani de teatru și a celor peste 300 de roluri interpretate. Retragerea oficială determinată de pensionare (1931) va fi marcată prin reprezentația din 23 mai, Aglae Pruteanu dăruind pentru ultima oară iubitorilor de artă teatrală ultimul act din *Dama cu camelii*... Același joc ce a făcut-o inimitabilă, imprimând eroinelor sale explozie de sentimente și pasiune deosebită, grație în mișcări și un glas vibrând de înfiorări tragice.

Nu renunță la comunicarea cu publicul, împărtășindu-și experiența artistică prin intermediul preocupărilor literare. Din acest imbold apare volumul *Amintiri din teatru*, dar și câteva încercări în dramaturgie: *Trei fete de măritat*, *Altădată și acum*, piese într-un act. Trebuie menționate și manifestările publicistice, existând numeroase articole, interviuri și studii ale interpretei, risipite în ziare și reviste ale anilor 1910-1938, intervenții ce demonstrează nu doar dragoste pentru teatru, ci și implicarea în dezbateri publice a unor aspecte sociale. *Spicuri din istoria teatrului din Moldova*, *Din întunericul satelor*, *Pentru sănătatea morală și fizică a poporului* sunt doar câteva titluri enumerate spre a exemplifica sfera de preocupări publicistice ale actriței noastre.

Glasul ei vibrant s-a stins definitiv și iremediabil într-un început de primăvară, mâna ei delicată a încetat să mai aștearnă trăiri și sentimente într-o mohorâtă zi de 28 martie a anului 1941. Murea o mare actriță, mult apreciată de contemporani nu numai ca cea mai valoroasă, proeminentă personalitate artistică din vremea sa, ci una din cele mai mari interprete de teatru pe care le-a avut țara noastră.

Bibliografie:

- BARBU, N. *Aglae Pruteanu*. Editura Meridiane, București, 1965;
BRAN, Dumitru; ZUGRAVU, Aurel; BAUMAN, Ion. *Schiță monografică a orașului Vaslui*. Comitetul Județean de Cultură și Educație Socialistă Vaslui, 1975;
CIOBANU, Mihai; ANDRONIC, Alexandru; NECULA, Petru. *Cronica Vasluiului : documente, locuri, oameni, fapte*. Publirom, 1999;
„Dacia literară”: revistă de reconstituiri culturale. Nr. 2, 2017;
STURDZA, Petre. *Amintiri: 40 de ani de teatru*. Editura Meridiane, București, 1966.

**bibliotecar Mihaela OCHIANU,
Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui**

MEDALIOANE LITERARE

Virgil CARAIVAN

(7 februarie 1879 – 11 februarie 1966)

Prozator, urmaș al unei vechi familii de răzeși, Virgil Caraivan s-a născut la 7 februarie 1879 la Șuletea, județul Vaslui. S-a stins din viață în București la 11 februarie 1966.

Urmează școala primară în satul natal, apoi cursurile Gimnaziului „Manolache Costache Epureanu” din Bârlad și ale Liceului „Petru Rareș” din Piatra Neamț, absolvind în anul 1900.

Se înscrie la Facultatea de Drept și la cea de Litere și Filosofie ale Universității din București, dar fără a trece examenele de licență.

Debutază în anul 1901 în „Noua revistă română” cu lucrarea *Ritmul muncii în poeziile populare*.

Colaborează cu povestiri, nuvele, articole politice și traduceri la numeroase ziare și reviste precum: „Floarea darurilor”, „Foaia poporului”, „Luceafărul”, „Lupta”, „Neamul românesc literar”, „Ramuri”, „Sămănătorul”, „Viitorul”.

Între anii 1903 și 1904 scoate la București, împreună cu alți colegi, gazeta politică „Tribuna”, iar la Bârlad devine, mai târziu, director al revistelor „Răzeșul” (1926-1927) și „Documente răzeșești” (1933-1934).

În anul 1907 debutează editorial cu volumul *La șezătoare* care conține poveștile și snoavele apărute mai înainte în periodice.

Lucrări publicate: *Povești* (1908), *Povești de pretutindeni* (1908), *Doamna Ilină* (1909), *Povești franceze* (1909), *Povești corsicane* (1910), *Basme și legende străine* (1911), *Aliman voinicul* (1912), *Movila roșie* (1913), *La gura sobei* (1924).

Este, de asemenea, autorul *Bătăliei de la Mărășești... Povestire națională istorică* (1929), al unui *Memoriu de activitate ostășească în războiul de reîntregire. 1916-1918* (1934) și al schiței istorice *Când a fost întemeiată Societatea Scriitorilor Români* (1939).

Se numără printre membrii fondatori ai Societății Scriitorilor Români, fiind între 1908 și 1910 casierul acesteia.

După primul război mondial, locuiește mai mult la Șuletea, devenind unul dintre animatorii vieții culturale din Bârlad.

Gheorghe GHIBĂNESCU
(1 octombrie 1864 – 6 iulie 1936)

Istoric și filolog român, Gheorghe Ghibănescu s-a născut la 1 octombrie 1864 în satul Gugești, județul Vaslui.

S-a stins din viață la 6 iunie 1936 în Iași.

Urmează cursurile primare și liceale la Seminarul din Huși și Socola, apoi urmează Facultatea de Litere a Universității „Al. I. Cuza” Iași.

După absolvirea studiilor, este profesor la Bârlad și la Școala Normală „Vasile Lupu” din Iași.

Editează revistele „Teodor Codrescu” (1915) și „Ioan Neculce” (1921) și conduce publicația „Gheorghe Lazăr” din Bârlad. Colaborează la „Almanahul Românului”, „Analele literare”, „Arhiva”, „Opinia”, „Uricariul”, „Viitorul”.

Paleograf și slavist, este autorul unor lucrări precum: *Ispisoace și zapise* în 12 volume la Iași (1906-1922), *Surete și izvoade*, 25 de volume (1906-1933).

Se preocupă și de *Grafia chirilică la români* (1889), publicând și primul *Glosar slavo-român* (1911). Are preocupări constante și în domeniul gramaticii limbii române, publicând *Povățuitor în gramatica limbii române* (1895) și *Gramatica română. Sintaxă, ortografie, stil și compunere* (1898).

Întocmește și lucrări cu caracter monografic - *Originea Hușilor* (1887), *Originea Iașilor* (1904), *Dorohoiul* (1924), *Vasluiul* (1926) - și despre personalități istorice precum: *Ștefan cel Mare* (1904), *Cuzeștii* (1912).

Publică, de asemenea, lucrări de etnografie și folclor precum: „Originea satelor și felul de constituire” (articol apărut în revista Bârladul, anul I, nr. 20 din 11 decembrie 1887); *Cântece*, *Descântece* etc.

A fost și membru corespondent al Academiei Române de pe 11 aprilie 1905.

Ion Alexandru ANGHELUȘ
(1 octombrie 1937 - 19 iulie 1986)

Poet, eseist, prozator, profesor de limba și literatura română, Ioan Alexandru Angheluș s-a născut la 1 octombrie 1937 în localitatea Nuci, Ilfov, și s-a stins din viață la 19 iulie 1986 la Huși.

Urmează cursurile liceale la București, unde îl cunoaște pe poetul Nicolae Labiș care îi insuflă dragostea pentru poezie, apoi Facultatea de Română-Istorie. Predă, timp de aproape 30 de ani, la Liceul „Cuza Vodă” din Huși, fiind considerat unul dintre cei mai prestigioși dascăli.

Cariera literară o începe printr-un debut publicistic în „Flacăra Iașului”, iar în 1966 îi apare primul articol de critică literară în „Contemporanul”. Debutul editorial, în poezie, se produce cu volumul *Nunțile focului* (1971).

Este autor a numeroase articole de critică și istorie literară publicate în „Astra”, „Ateneu”, „Convorbiri literare”, „Cronica”, „Gazeta învățământului”, „Luceafărul”, „România literară”, „Tribuna”, „Vremea nouă”. Este redactor al revistei „Zorile” a Liceului „Cuza Vodă”, animator cultural creator al unei veritabile „Școli literare de la Huși”, o școală de scriitori (unii dintre ei, deveniți membri ai Uniunii Scriitorilor precum Ion Gheorghe Pricop sau Cristina Tamaș) ce au făcut parte din cenaclul Casei de Cultură, păstorit de acesta timp de câteva decenii.

Este autorul volumelor: *Nunțile focului* (1971), *Ambrozii și nectar* (în colaborare cu A.D. Tudosie, 1978), *Jurnal de idei* (1980), *Drumul cuvântului* (1980), *Pânda de seară* (1983), *Cumpărătorul de bufnițe* (1985).

A lăsat în manuscris mai multe volume de versuri finalizate sau în lucru (*Cai de lut*, apărut postum, în 1992; *Prinț și labirint în crepuscul. Poem simfonic*, apărut de asemenea postum în 1998, *Imperiul focului. Melodii ebraice, Spiritul legilor*), traduceri (*Albigenzii*, de Lenau în colaborare cu Otto Gwiazdomorski), studii critice (*M. Eminescu sau mitul insulei lui Euthanasius*, *Jurnalul literar al lui G. Călinescu*, *Introducere în opera lui Adrian Marino*, capitole importante din *Istoria poeziei românești contemporane*), volumul al doilea din *Jurnal de idei* și o carte de divertisment cultural *Indiscreții și anecdote*, rod al vastelor sale lecturi.

Ca o apreciere a meritelor sale în dezvoltarea culturii hușene, o stradă și cenaclul Casei de Cultură îi poartă numele: Ion Alex. Angheluș.

Valentin SILVESTRU

(20 octombrie 1924 – 25 noiembrie 1996)

Scriitor, critic de artă, gazetar, teatrolog, Valentin Silvestru s-a născut la 20 octombrie 1924 în satul Rebricea, comuna Scânteia, pe atunci în județul Vaslui. Urmează cursurile școlii primare din satul natal, absolvă Liceul Național din Iași (1942), iar în anul 1949 devine licențiat al Facultății de Litere și Filosofie din București.

Debutază în presă încă de pe vremea când era elev la Iași, cu câteva epigrame în revista „Mitică”, apărută în 1940 și tipărită sub coordonarea lui Tudor Mușatescu. În ceea ce privește activitatea de teatrolog, în 1943 îi trimite lui Miron Radu Paraschivescu, la București, la pagina culturală a ziarului „Ecou”, un articol despre Henrik Ibsen care este publicat imediat.

Debutul editorial are loc în anul 1949 cu nuvela *Trenul regal*. În toamna lui 1944 ajunge la București unde devine reporter la cotidienele „Victoria” (1944-1946) și „România liberă” (1946-1947), colaborează la „Contemporanul”, devine redactor la „Rampa” (1947-1948) și „Flacăra” (1948-1950). De asemenea, publică în „Lumea” (1946) coordonată de G. Călinescu.

În perioada următoare se dedică exclusiv scrisului, teatrului, filmului și radioului. Devine astfel director artistic al Studioului Cinematografic București (1950-1951), redactor-șef al publicației „Probleme de cinematografie” (1951-1953), profesor de estetică la Institutul de Teatru din București (1953-1959), șef al secției de artă și cronicar dramatic la „Contemporanul” (1954-1969). Din 1969 până în 1992 este titularul cronicii dramatice la „România literară.”

Colaborează la publicații precum: „Astra”, „Ateneu”, „Cronica”, „Familia”, „Ramuri”, „Teatrul”, „Tribuna”, „Viața românească” ș.a.

Este unul dintre inițiatorii Asociației Umoriștilor din România și ai Festivalului de umor de la Vaslui și președinte al juriului pentru teatru al Festivalului „Cântarea României”. De asemenea, este membru al Asociației Internaționale a Criticilor de Teatru, întemeiază și conduce Fundația „Teatrul 21”.

Primește Premiul Asociației Oamenilor de Teatru și Muzică (1978) și Premiul Uniunii Scriitorilor pentru *Elemente de caragialeologie* (1979), precum și un premiu al Academiei Române pentru volumul colectiv *Teatrul românesc contemporan* (1975).

Publică peste 50 de volume de literatură satirică, umoristică, dramatică, traduceri și adaptări teatrale, istorie literară și teatrală, memoriale de călătorie, antologii și culegeri, scenarii, dintre care amintim: *Trenul regal* (1949), *Într-o noapte înstelată* (1951), *Bordeiul de la Poarta Albă* (1952), *Jurnalul cu file violete* (1955), *O femeie aprigă* (1955), *Jules Cazaban* (1964), *Personajul în teatru* (1966), *Prezența teatrului* (1968), *Tufă de Veneția* (1971), *Spectacole în cerneală* (1972), *1000 de ore în Spania* (1972), *De ce râdeau gepizii...* (1973), *Când plouă, taci și ascultă* (1974), *Teatrul românesc contemporan* (în colaborare) (1975), *Zâna castraveților* (1976), *Elemente de Caragialeologie* (1979), *Arta îmbrobodirii* (1982), *Un deceniu teatral* (1984), *Umorul popular românesc modern* (1987), *Umorul în literatură și artă* (1988), *Jurnal de drum al unui critic teatral (1944-1984)* (1992), *Un bou pe calea ferată* (1992), *Oasele ca proprietate personală* (1993), *Alexandru Giugaru* (1996), *Praf și pulbere* (1996), ș.a.

Bibliografie:

- BABAN, Ioan. *Univers cultural și literar vasluian*: Dicționar. Iași, PIM, 2008;
CAVADIA, Mircea. *Cine ai fost dumneata, domnule Valentin Silvestru?*. Reșița, Timpul (Reșița), 1997;
CODREANU, Lina. *Pagini de cultură hușeană*. Iași, PIM, 2020;
CODREANU, Theodor. *Scriitori vasluieni*. București, Tritonic, 2019;
Dicționarul general al literaturii române. Vol. 2 (C-D). coordonator general Eugen Simion. București, Editura Univers Enciclopedic, 2004;
Dicționarul general al literaturii române. Vol. 6 (S-T). coordonator general Eugen Simion. București, Editura Univers Enciclopedic, 2007;
GRIGORAȘ, Vasilica. *Fragmente de spiritualitate românească*. București, Oscar Print, 2001;
RUSU, Dorina N. *Membrii Academiei Române. 1866 – 1999*: Dicționar; cuvânt înainte de acad. Eugen Simion. Ed. a 2-a, revăzută și adăugită. București, Editura Academiei Române, 1999.

**Material realizat de bibliotecar Anca-Elena CHELARU,
Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui**

Dialog liric cu scriitoarea Dorina STOICA

A.T.

**Vă mulțumesc, stimată doamnă,
Pentru-această amabilitate -
De-a ne oferi la ceas de... toamnă
Versuri cu sensibilitate.**

D.S.

Mulțumesc și-s bucuroasă
Liric să dialogăm.
Prin urmare, dragă doamnă,
Cu-nceputul s-o luăm!

A.T.

**Spuneți-mi, pentru început,
De ce Bacăul a rămas
Județu-n care v-ați născut
Și ați făcut numai popas?**

D.S.

Nu decide pruncul locul
Unde-i vine mamei sorocul.
Nu depinde de el când
Va sosi pe-acest pământ.
M-a născut măicuța mea
Fără a mă întreba
Dacă-mi-va plăcea, ori ba,
Poezia lui Bacovia,
Într-o primăvară ce părea
Mai curând o iarnă grea
Cu nămeții cât casa,
În satul băcăoan Răchitoasa
Din Raionul Zeletin.
Locuind aici puțin,
După ce m-au botezat
Tatăl meu a fost mutat
Cu serviciul la Bârlad.
De unde n-am mai plecat.

A.T.

**Nimic nu e întâmplător
De sus, orânduite-s toate -
Și zâmbete, și plâns, și dor...
Așa cred eu... Să am dreptate?**

D.S.

Sigur că-i adevărat,
Totul e predestinat.
Nimic nu e la-ntâmplare
Viața toată e o căutare.
Viața e un drum cotit,
Urci, cobori, ești depășit
Ierți, iubești și ești iubit,
Pleci la drum neobosit,

Ajungi de unde-ai pornit.
Ai prieteni, ai dușmani,
Ești bogat ori nu ai bani,
Cânti și singur, cânti în cor,
Poți ajunge scriitor...
Am scris, apoi am renunțat,
Iar am scris și-am aruncat
Însă-n viața mea întreagă
Poezia mi-a fost dragă!

A.T.

**Vă amintiți anul în care
V-a încercat sublimul sentiment
Că poezia este o mirare
Și pentru suflet... condiment?**

D.S.

Stați să socotesc puțin
Dacă bine minte țin,
Când aveam ani nouă
Scriam zilnic o strofă, două.
Când poezia era gata,
Alergam cu ea la tata.
Cu voce tare o citea
Și mereu mă lăuda.
Am tot scris mereu, mereu
Pân-la sfârșit de liceu.
Atunci am și debutat,
Iar apoi am renunțat
Pentru ani mulți la scris.
Credeam că e doar un vis
Și că nu voi fi vreodată
Poetă adevărată.

A.T.

**Primul volum de versuri – *De la poezie*
la rugăciune – are-un titlu grăitor.
În el citim despre... *Nevrednicie*,
*Durere, Primăvară, Viitor...***

D.S.

Aici, povestea e mai lungă
Și-i așa, un pic pe dungă,
Mi-e greu să o povestesc
Mă doare să-mi amintesc...
După ce-a murit tatăl meu
Am avut un an mai greu -
L-am căutat pe Dumnezeu.
Am trecut *De la poezie la rugăciune*
Și-am scris multe versuri bune.
Versul meu urca la cer.
Era vară, toamnă, ger,
Era primăvară apoi...
Eu tot scriam versuri noi,
Rugăciuni în vers curat
Și așa s-au adunat.
Câte-un vers și câte-un pic,
„Ce-ar fi să le și public?”
M-am gândit și fără veste
A-nceput a mea poveste.
De atunci sunt 15 ani,
Am cheltuit și niște bani...
Unii m-au luat în râs,
Pe ascuns am mai și plâns,
Dar poezia-mi rugăciune
Este un balsam, pot spune,
Ea și-a atins delicat
Orice suflet aplecat

Spre credința-n Dumnezeu
Care ne-ajută la greu.

A.T.

**În scrierile dumneavoastră
V-am observat, doamna Dorina,
Privirea către zarea-albastră
Iubind și căutând lumina.**

D.S.

*Timidă ca un porumbel
m-am făcut noapte,
apoi ziuă, și iar m-am făcut noapte.
Într-o dimineață am hotărât
să mă fac Lumină!
„Ridica-voi ochii mei la Ceruri
de unde va veni ajutorul”!
Dumnezeu nu mai are loc
de atâtea religii, sateliți,
de atâta suferință,
de atâta neiertare.
Aș vrea să-mi cadă de pe umeri
pielea ca de șarpe,
să nu mai mușc din mărul
pe care la fiecare colț de stradă
o Evă mi-l întinde, mi-l vinde.
M-aș face din ce în ce mai subțire
ca să pot trece prin urechile acului,
dincolo, în Împărăția lui Dumnezeu
cea fără de prihană,
fără peturi și pungi din plastic,
aditivi alimentari, poluare,
fără rețele de socializare,
Facebook, Instagram, fără politică!*

*

*Am zile în care sunt strună
pe care se cântă duios
o muzică lină, sfântă
asemenea unui sonet.
Am nopți minunate în care
îngeri parcă vin și-mi vorbesc,
Am clipe în care fierbinte
Pe toată lumea iubesc!*

A.T.

**Ce vă inspiră cel mai mult?
Care este muza preferată?
Să fie, oare, al vieții tumult?
Să fie rugăciunea ascultată?**

D.S.

Ca orice scriitor
Despre toate scriu ușor
Dacă harul e la mine
Scriu mult, scriu bine
Despre:
*pajiștea cu iarbă înrourată,
scriu cu pământul sub unghii
pentru mulțimea de flori,
pentru că în zori
se crapă de ziuă-n fântână,
și scriu pentru moarte
și scriu pentru nuntă.
Scriu pentru stele și lună,
pentru râurile
ce se adapă din izvoare
și scriu pentru soare!
Scriu pentru norii de ploaie,
pentru cerul senin*

*pentru boaba de strugure
din care se face vin
scriu pentru crengile de măr înflorit,
pentru cuvântul ce-l tac
și pentru cel rostit,
pentru ochi înlăcrimați,
pentru zâmbete, pentru buze,
pentru auz, pentru văz,
pentru mamă, pentru fiu și pentru iubit,
scriu când îmi vine să plâng,
dar și când sunt fericit,
scriu când mi-e bine,
scriu când mi-a fost greu
scriu pentru alții, pentru mine,
dar mai ales scriu
pentru Dumnezeu.
Și scriu!*

A.T.

**Știu că pașii vieții v-au purtat
Spre tărâmul sfânt, Ierusalim...
Călătoria-aceasta v-a schimbat
Percepția despre cum să iubim?**

D.S.

Una din marile mele bucurii
A fost s-ajung de Florii
Pe tărâmul lui Hristos
În locul miraculos
Tânjit de orice credincios.
Nici nu îmi trecea prin gând
C-am s-ating Sfântul Mormânt.
Vă pot spune că oricine
În Israel mai întâi vine
Va fi mult timp marcat

De tot ce a vizitat.

Aici va trăi Scriptura așa

Cum s-a petrecut cândva.

A.T.

Aveți multe volume publicate

De proză, cât și de poeme

Să fie unul mai cu-nsemnătate,

Mai încărcat de-a sufletului... vreme?...

D.S.

Orice carte scrisă este ca o stea

Are lumina și frumusețea sa,

E asemeni unui copil nou-născut

Orice carte publicată e un început,

E o flacără vie, o lacrimă, o răsuflare

O plantezi și o crești ca pe-o floare,

Iar când e gata, te bucuri nespus

Nicio carte nu-i decât alta mai presus!

Iubesc fiecare carte publicată

De e ficțiune sau e adevărată,

De e poezie sau proză, eseu

E-o bucățică ruptă din sufletul meu!

A.T.

Credeți c-ar fi vreun sfat de oferit

Celor care și-au pierdut credința,

Iar pe Dumnezeu L-au... dojenit

Când au simțit, de-a dreptu', suferința?...

D.S.

Să trăiești în duhul lumii

Celei fără Dumnezeu,

Și să cauți avuția, plăcerea,

Bogăția și mărirea nu e greu.

Dar e greu peste măsură
Să nu ai pe nimeni ură,
Să poți pe dușman ierta,
Să poți din ce ai a da
Celui mai sărac ca tine,
Să faci mereu numai bine,
Dacă ai credință tare
Nu există necaz mare
Căci o știe fiecare
Dacă ai o încercare
Și o treci chiar bucuros
Vei primi de la Hristos
O răsplată mult mai mare
Decât mica supărare.

A.T.

**În încheiere, vă rog, dacă doriți,
Ca un poem de suflet să ne dăruiti...**

D.S:

MACII ȘI ALBĂSTRELELE I SE ÎNCHINAU

*Pe bătăturile din palmă,
munca i-a desenat o casă din chirpici
și o grădină cu pomi fructiferi,
flori și butuci de vie tămâioasă.
Spatele ei are acum forma dealului cu fântâna
în care s-a înecat cerul, de unde căra apă.
Cele două găleți ruginite udau marginile cărării.
În fiecare dimineață de vară, macii și albastrelele
o așteptau îmbobociți ca să-i înflorească.
Tata o înjura când era acasă de zece ori pe zi.
Mama șoptea: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”
Uneori o „mângâia” cu palma grea, nu din răutate,
ci doar să nu uite că el este cel care aduce banii în casă.*

*Noi trei stăteam la răcoare în casă.
Citeam ori jucam „țomanap”, vara.
Dezghiocam porumb, scărmanam lână, strujeam pene,
pe rând citeam tare din cărțile lui Jules Verne, iarna.
Mama nu avea timp de mângâieri sau vorbe drăgăstoase.
„Copiii trebuie săruțați doar în somn, iar bătaia e ruptă din rai!”
Așa citea ea din cartea lui Makarenko
pe care o ținea pe noptieră, lângă Biblie.
Eu primeam cel mai ades bucățele din zdreanța aceea de „rai”.
De fiecare dată, în gând, îmi propuneam să nu-i mai iubesc.
Uitam însă când căpătam două cuburi de zahăr cubic, în plus.
Băiatul acela, pe braț și piept, tatuase numele meu într-o inimă însăgetată.
Nu făcea nimic rău. Îmi ducea doar ghiozdanul cu viitorul în el
când mă conducea de la școală până aproape de casă.
Tata avea o curea pe care își ascuțea briciul de bărbierit.
Era groasă și lustruită pe o parte, aspră ca el pe cealaltă.
„Iubești?”, m-a întrebat într-o seară.
Am șoptit: „nuuu”, iar în gând am țipat „Nu da, tată, nu da!”
Cureaua a mușcat din carne mai sus de genunchi.
După ce ne-am mutat din satul acela,
tata și-a găsit o gazdă ieftină undeva, în cer,
iar mama, în timp ce noi creșteam,
se făcea din ce în ce mai copil.
Nici un copil nu crede că bătaia e ruptă din rai!*

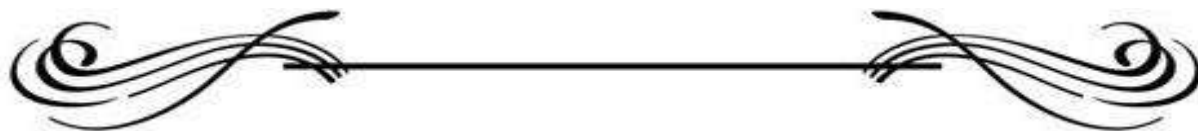
(din volumul *Timpul ce îmbătrânește în mine*, Editura Grinta, Cluj Napoca, 2018)

**realizat de Alina TANASĂ, bibliotecar,
Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui**

DUPĂ-AMIEZI CULTURALE LA VASLUI

Vremurile pe care le trăim, încărcate de tot soiul de restricții, nu au constituit un impediment în desfășurarea celei de-a VII-a ediții a „După-amiezilor culturale la Vaslui”, eveniment cultural deja consacrat, la care au fost invitate nume sonore din mediul universitar ieșean.

CONSILIUL JUDEȚEAN
VASLUI

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„NICOLAE MILESCU SPĂȚARUL” VASLUI

**ARMONII LIRICE
HARMONIES LYRIQUES**

♦ PREZENTAREA SCRITORILOR ȘI A VOLUMELOR:

MURIEL AUGRY
Acest freamăt blând al absurdului

SYLVESTRE CLANCIER
Les Cordes de la vie / Corzile vieții

MURIEL AUGRY
Philippe MOURY
ENCRE LACRÉES
CERNELURI LACERATE

♦ RECITAL POETIC SUSȚINUT DE:

MURIEL AUGRY, poetă și prozatoare franceză, director al Institutului Francez Iași
SYLVESTRE CLANCIER, scriitor francez, președinte al Academiei „Mallarmé”
VALERIU STANCU, scriitor, traducător și editor, membru al Uniunii Scriitorilor din România

PREZINTĂ:

VALERIU STANCU MARIANA STANCU
VOICU GELU BICHINEȚ

30 mai 2021, ora 11:00
BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „NICOLAE MILESCU SPĂȚARUL” VASLUI

Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui
Str. Hagii Chiriac, Nr. 2, cod 730129, Tel/fax: +40 335 401164
www.bjvaslui.ro ; www.facebook.com/bjvaslui ; bjvaslui@yahoo.com

Recital poetic al scriitorilor francezi Muriel AUGRY și Sylvestre CLANCIER

Duminică, 30 mai 2021, Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui a găzduit activitatea *Armonii lirice/ Harmonies lyriques*, în cadrul căreia scriitorii Muriel Augry și Sylvestre Clancier au fost prezentați publicului vasluian de către Valeriu Stancu, scriitor, traducător și editor, membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iași.

Au urmat prezentarea volumelor *Acest freamăt blând al absurdului* și *Cerneluri lacerate* de Muriel Augry și *Les cordes de la vie/ Corzile vieții* de Sylvestre Clancier și un recital poetic susținut de autori.

Muriel Augry este poetă, eseistă și nuvelistă. S-a născut la Paris, unde a obținut doctoratul în litere la Universitatea Sorbona.

Are o bogată activitate profesională: a fost lector de limbă franceză la Facultatea de Științe Politice a Universității din Torino (Italia), apoi la Facultatea de Litere a aceleiași universități. Și-a continuat cariera în cadrul serviciilor culturale ale Ambasadei Franței în Italia (2003-2007), apoi în Maroc, ca atașat de cooperare pentru limba franceză (2007-2011). Revenită în Franța, a lucrat la Ministerul Afacerilor Externe la Paris, unde s-a ocupat de programele de mobilitate studentescă sau premii literare, precum Premiul *Tânărului Scriitor* sau *Poésie en liberté* (2011-2015). A fost apoi numită directoare a Institutului Francez din Kenitra, Maroc, (2015-2017), al celui din Rabat (2017-2019). De la 1 septembrie 2019, este noua directoare a Institutului Francez din Iași. Având un puternic parcurs literar, și-a îmbinat profesia cu pasiunea pentru scris. Pentru eseul *Cosmopolitismul în textele scurte ale lui Stendhal și Mérimée*, la Editura Slatkine (Paris, 1990) a primit Premiul Roland de Jouvenel al Academiei Franceze.

A publicat cinci volume de poezie: *Les lendemains turquoises* ((Editura Marsam, Rabat, 2010), *Les Ecailles du Soir* (Editura L'Harmattan, Paris, 2010), *Eclats de murmures* (Virgule Editions, Tanger, 2016), *Instantanés d'une rive à l'autre* (Virgule Editions, Tanger, 2018 – a primit premiul Vénus Khoury Ghata pentru poezie ilustrată), *Les lignes de l'attente* (Editura Voix d'Encre, Montelimar, 2020); un volum de nuvele: *Rien ne va plus* (Editura L'Harmattan, Paris, 2010); o antologie poetică bilingvă: *Ne me dérive pas=Necădere din vis* (Editura junimea, Iași, 2020). Volumele sale au fost traduse în cinci limbi (engleză, arabă, spaniolă, italiană și română) și ilustrate de artiștii plastici: Marco Nereo Rotelli, Abdallah Akar, Youssef El Kahfai, Dragoș Pătrașcu.

A susținut numeroase conferințe și a participat la numeroase saloane literare: Paris, Casablanca, Marrakech, Beirut, Pisa. Este Ofițer al Ordinului „Palmes académiques”, membră a Societății Scriitorilor Francezi, a PEN clubului francez și a Parlamentului Scriitorilor Francofoni.

...Muriel Augry nu caută spectaculosul deoarece ea are darul de a transforma cotidianul, banalul, sordidul chiar, în spectaculos. Trimiterile culturale discrete, dar rafinate, dau savoare nuvelor și satisfac orizontul de așteptare al cititorului dedulcit la delicatesele adresate spiritului.

Cum viața-i de diplomat a purtat-o pe scriitoare prin țările despre care vorbește în carte, bănuim că în fiecare personaj feminin din volum există câte o fărâmbă din sufletul prozatoarei. [...] Așadar, Juliette, Hélène, Martha, Latifa, Catherine, Claire conturează, la rândul lor, un personaj: Muriel. Personaj pe care doar cei îndrăgostiți de scriitura sa îl pot descifra. Știu eu, poate doar șturlubatica Nunzia (cu extravagantele ei sociale și cu un „je-m'en-fichisme” demn de invidiat, dacă nu chiar de urmat) ar putea ieși din tiparele în care s-ar încadra Muriel Augry. Muriel Augry omul, diplomatul, scriitorul, femeia...

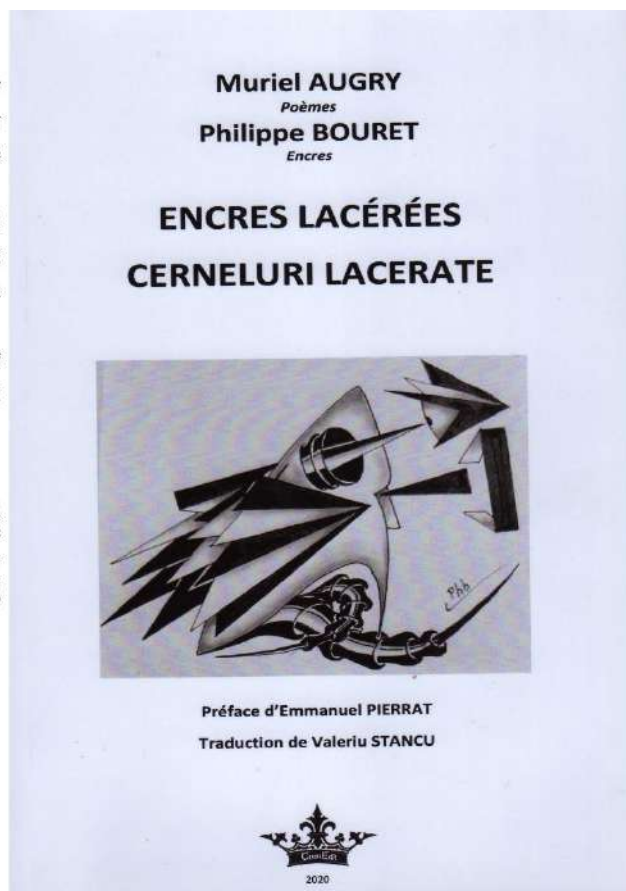
Valeriu Stancu, „Captivanta poveste a vieții de fiecare zi”, postlăță la Muriel Augry, *Acest freamăt blând al absurdului*, 2021

...Lumile imaginate de o poetesă recunoscută și de un psihanalist/ scriitor transformat în grafician, mai exact spus, Muriel Augry și Philippe Bouret, par să fi fost de la început concepute să se amestece, pentru a fi publicate împreună.

Legăturile, ornamentele întreșute puse în versuri de Muriel coincid și răspund fanteziilor desenate de Philippe. Iar cititorul nu trebuie decât să alunece de la text la imagine, înainte de a inversa principiul la pagina următoare. [...]

Tandemul nostru de autori poate fi liniștit: *Encres lacérées* = *Cerneluri lacerate* aparține de acum lucrărilor obligatorii pentru biblioteca oricărui literat și a oricărui iubitor de artă care așteaptă doar un nou volum co-semnat.

Emmanuel Pierrat (avocat și scriitor,
președintele Comitetului Scriitorilor pentru Pace
al PEN Clubului Internațional),
prefață la Muriel Augry și Philippe Bouret,
Encres lacérées – Cerneluri lacerate, 2020

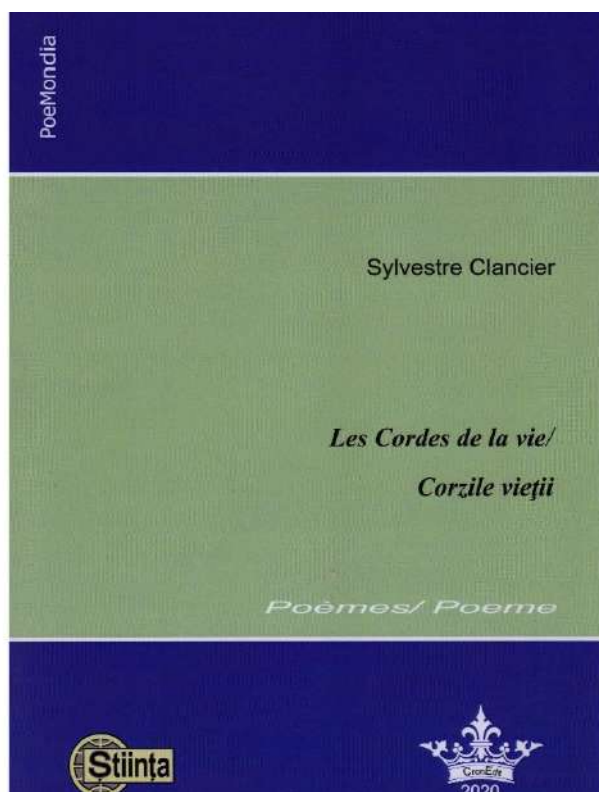
Sylvestre Clancier este scriitor francez, președintele Academiei „Mallarmé” din Franța. A debutat publicistic la 20 de ani cu poezii, iar editorial cu volumul *Saisons et rivages* în 1967. A publicat peste treizeci de volume printre care: *L’Herbier en feu et Enfrance* (1994), *Le Présent composé* (1996), *Pierres de mémoire* (2000), *L’Âme alchimiste* (2003), *Écritures premières* (2004), *Généalogie du paysage/ Quatrains limousins* (2008), *Le Livre d’Isis* (2009), *La Mémoire improbable* (2010), *Anima mia* (2014), *La Source et le Royaume* (2016), *Le Discobole du futur* (2019) etc.

A prezidat Clubul PEN francez vreme îndelungată, devenind apoi vicepreședinte al acestuia și președinte de onoare în 2018; a fost pe rând secretar general, vicepreședinte al Academiei Mallarmé și președintele acesteia în 2016. Este, de asemenea, director al *Maison de poésie* și președinte al acesteia din 2016. A avut o carieră academică ca profesor de filozofie în Quebec (în timp ce era atașat cultural la Office de la Langue Française din Quebec) și profesor de literatură și civilizație franceză la universitățile Sorbona Paris Nord și Paris 1 Panthéon-Sorbonne. Poeziile sale au fost traduse în mai multe limbi: engleză, croată, spaniolă, greacă, ebraică, italiană, macedoneană, olandeză, portugheză, română, slovacă, slovenă.

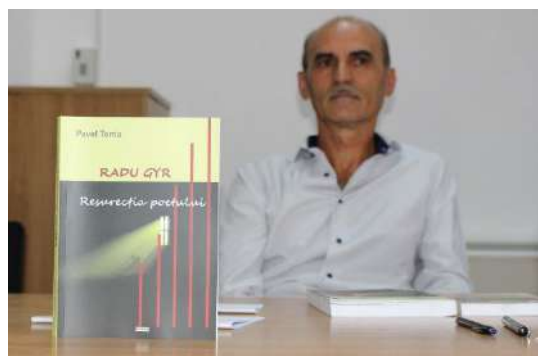
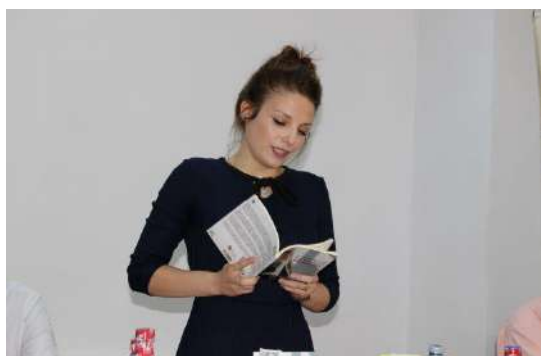
...Poezii se întâlnesc, se apropie și se îndepărtează unul de celălalt deoarece drumurile lor nu sunt niciodată trasate dinainte, sunt cel mai adesea doar niște entități imperceptibile pe care își ridică *pietrele aducerii-amine*... Acolo își desfășoară *limba lor improbabilă*, bătută de o respirație străveche și totodată purtată mereu de vânturi cu destine contrare.

... El [Valeriu Stancu] m-a tradus așa cum face pentru tine și pentru mulți alții! Iar dacă parafrazându-l pe Villon ne întrebăm *unde ne sunt prietenii*, putem răspunde: *La Iași!* Acolo vei fi primit, întâmpinat, acolo vei găsi urmele, poate uneori șterse, ale acestei Căi a poezilor și vocile lor. Dar, suntem conștienți de aceasta, în miezul scrierii noastre ștergerea devine ea însăși urmă insondabilă.

Hughes Labrusse, „Accueil/ Întâmpinare” la Sylvestre Clancier, *Les Cordes de la vie/ Corzile vieții*, 2020

Dublă lansare de carte – Ana SÂNDULESCU și Pavel TOMA

Cultură – clipe de frumusețe și înălțare sufletească

Zi frumoasă de toamnă. Sâmbătă, 11 septembrie 2021, la Biblioteca Județeană „N. M. Spătarul” Vaslui, are loc un eveniment deosebit: Lansare de carte, Arhim. Dr. Ștefan Gușă. Au prezentat: prof. dr. Pavel Toma și prof. Ioan Hodaș.

În deschidere, domnul Gelu Bichineț, directorul Bibliotecii Județene Vaslui, într-o frumoasă alocuțiune, vorbește despre valoarea monografiilor care „evidențiază o localitate, o mănăstire, o personalitate”.

Amintește apoi despre truditorii vasluieni, care „scormonesc” prin arhive în căutare de mărturii. Foarte sugestiv, continuă: „Nu se știe când, nu se știe datorită cui, odată, acele lucruri vor ieși de sub tipar și vor fi aduse la cunoștința noastră. Vor fi adevărate documente. Realizatorii de monografii se gândesc la generațiile ce vor urma.” Continuă cu vorbele lui Dimitrie Gusti: „Marea monografie a țării se naște din micile monografii.”

Despre autor spune că este „un truditor mai aparte al arhivelor, în primul rând”. A făcut „zidirea în timp și în alte județe”, ce va rămâne peste vremuri un însemn pentru posteritate. Cartea lansată este „un adevărat document, mărturii istorice de necontestat.”

Preotul Cosmin Gubernat, delegat din partea Episcopiei Hușilor, prezintă întreaga activitatea a Arhim. Dr. Ștefan Gușă, lucrările realizate de-a lungul vieții pastorale prin înălțarea bisericilor și mănăstirilor, a monumentelor istorice, scrieri - opere trainice. Prin opera de pe Movila lui Burcel, loc cu rezonanță, „a marcat istoria locului, o operă care nu este singura. Numele Părintelui îl întâlnim oriunde și dincolo de Prut”. Monografiile sunt de interes pentru generații care își caută originile. Cel mai important este că ele întrețin foarte bine „sentimentul de apartenență”. Trecând pe lângă Movila lui Burcel nu vor vedea doar un deal, ci o mănăstire unde pelerinii se vor opri și se vor închina. Preotul Gubernat, prin vorba blândă, pătrunzătoare, reușește să creeze „starea de duminică”, așa cum a denumit-o, transmițând emoții și sentimente de înălțare sufletească.

Prof. dr. Pavel Toma, în cuvântul său, apreciază că monografia, în primul rând, are „ceva deosebit prin persoana celui care a scris-o” și în al doilea rând prin faptul că „este de acest tip, deosebită față de altele”. Face referire la termenii de „zidire” și „ziditor”, gândindu-se la mănăstirile și bisericile înălțate de părinte și „ziditor” în sensul „cuvântului

scris” – lucrările pentru cele trei doctorate (teologie, filozofie și filologie). Părintele este investit „cu har”. Cartea este ilustrată cu multe documente și transmite un mesaj „care ajunge direct la suflet”, legenda „Movila lui Burcel”. Amintește de inițiativa și strădania părintelui de a da valoare Movilei lui Burcel, de faptul că a devenit un loc de credință și de importanța toponimiei.

Prof. Ioan Hodaș, care a realizat prefața cărții, reamintește de Nicolae Iorga care a zis că nu vom avea o adevărată istorie a poporului român până când nu vom cunoaște istoria fiecărui sat, a fiecărui județ sau ținut. Prezintă în versuri autorul și cartea, procedeu mai rar întâlnit, și recită, din creația proprie, poezia:

Și dacă...

Și dacă vitejia, răbdarea-nțelepciunea
Îi sunt virtuți supreme ca și vioiciunea,
De i-au fost dedicate: sculpturi, picturi, lucrări
E tot ce trebuie, lui Ștefan, la immortalizări.

Și dacă azi, Movila icoană a rămas
E că pe dânsa Ștefan are-un demn urmaș
Și numele i-l poartă până și înălțimea
Și fapta de credință ce este mănăstirea.

Și dacă-un bucium sună și azi printre cetini,
E buciumul lui Ștefan, Ștefan din Mălini,
Ce sună către Putna să-i dea Domnului știre
Că moldovenii săi îl au în nemurire.

Și dacă voievodul e mit și adevăr,
Cum rar se mai găsește între pământ și cer,
E adevăr și Ștefan, părinte-arhimandrit,
Ce pentru câte face va deveni un mit. (fragment)

„Astăzi este vorba despre Movila lui Burcel. Personalitatea lui Ștefan cel Mare, foarte bine ilustrată și documentată de părinte în teza de doctorat în filologie *Ștefan cel Mare și Sfânt: mit și adevăr*. Părintele, îndemnat de iubirea epocii ștefaniene, a studiat și cercetat multe documente legate de Marele Voievod. Tot ce s-a făcut pe Movilă nu a fost ușor, dar ctitorul a fost și este un luptător puternic și inteligent care nu cedează și nu se lasă ușor învins de vâltorile vieții. A fost și este de neclintit în a plămădi istorie, cu simțăminte românești. Pe unde trece pune în valoare locurile pe care calcă.”

Prof. Ionescu Nicolae vorbește despre importanța cărții și „osârdia multă” depusă de părinte pentru a înălța pe Movilă un monument unic de o rară frumusețe: trei cruci, femeia - simbolul „Daciei Romane” și harta României Mari cu semnificații istorice.

Înv. Șerban Doina, în cuvântul său, afirmă că părintele a adus din Nordul Moldovei „trăire înălțătoare” pe aceste meleaguri și a recitat versuri despre Ștefan cel Mare.

Prof. Cozma Vasile, posesor al unor documente de valoare privind istoria locurilor, insistă pe istoria Movilei lui Burcel și apreciază că de când s-au construit biserica și mănăstirea și s-a înălțat monumentul, „acestea domină Valea Vasluiului”. De asemenea, recită un fragment din *Apus de soare* de Barbu Ștefănescu Delavrancea.

„Arhim. Dr. Ștefan Gușă a dorit să lumineze un colț de Univers și a reușit cu multă trudă, de care nu s-a plâns niciodată, să înalțe biserici și mănăstiri pe meleaguri vasluiene, dar și locașuri de cult dincolo de Prut: în Cimitirul de la Țiganca, în incinta Spitalului din Leova și în localitatea Ștefan Vodă.

În scurtul răgaz din alergarea sa prin viață, construind și înălțând oaze de închinăciune, s-a așezat la masă, a prins clipa și a conceput lucrări pentru trei doctorate și această carte-document prezentată astăzi.

Cele trei virtuți creștine: credința, nădejdea și dragostea, l-au împresurat și l-au însoțit oriunde. Dăruite de Dumnezeu la Botez, au fost sădite în suflet, iar prin voință, fapte bune au fost dezvoltate și cultivate. Și astfel a derulat proiecte la care unii nici nu au visat, măcar. Credința l-a apropiat de Dumnezeu, a fost întărită și dovedită prin realizări ce stau mărturie, în diferite colțuri ale țării. Cu nădejde multă în Dumnezeu, s-a înarmat cu ea și a izbândit în cele propuse. Rugăciunile stăruitoare au sporit nădejdea. Cea de-a treia virtute, dragostea, adică năzuința spre tot ce este bun și adevărat, dragostea creștină, e putere dumnezeiască revărsată în sufletul său; a rămas în lumină și a reușit să înalțe adevărate monumente, mărturii peste timp care vor răspândi raze de lumină.”(prof. Silvia Hodaș, semnatara postfeței cărții).

În încheiere Arhim. Dr. Ștefan Gușă captează atenția auditoriului rostind cuvinte pline de înțelepciune. Cu multă modestie spune: „Eram dator să fac asta!” (Referindu-se la antevorbitori care au scos în evidență realizările deosebite.). Precizează câteva date istorice despre movilă și continuă: „Dacă fiecare am căuta la locul de muncă să punem suflet, să facem ceva, să lăsăm ceva după noi, s-ar schimba multe în țara asta... să rămână ceva după noi. Nu neapărat să scriem! Cine nu poate să scrie poate pune un pom, poate sădi o vie, poate face un izvor, o fântână”. Din proiectele viitoare enumeră: o monografie a satului Mălini, satul natal, și ridicarea unui lăcaș de cult la Țiganca unde „în cimitir sunt 1200 de ostași; de jur împrejur sunt șapte cimitire, dealurile sunt pardosite cu osemintele moșilor și strămoșilor noștri. Vom încerca să facem și o monografie a locurilor istorice”. Apoi, într-o frumoasă rostire românească, recită versuri din *Legenda Movila lui Burcel* și poezia *Dorobanțul*.

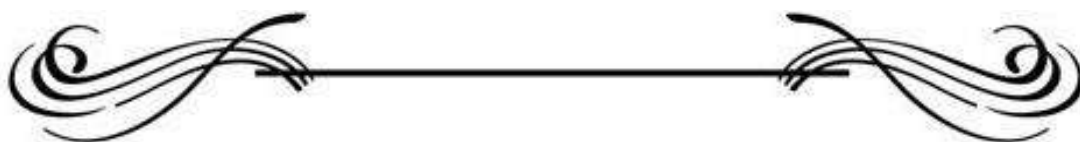
Un public minunat, prieteni care l-au sprijinit în demersurile sale (pe lângă cei care au luat cuvântul, fam. primar Agafiței Doru, Săvuc Dan), iubitori ai cărții, împătimiți ai scrisului au ascultat cu emoție. În sală s-a așternut o liniște profundă. Nici respirația parcă nu se auzea de după mască. Ochii exprimau trăirile profunde ce i-au cuprins pe toți. „Sărbătoare de duminică” la fel ca într-un lăcaș de cult, de astă dată „altarul culturii” din biblioteca vasluiană.

Participanții au ascultat cu sufletul la gură cuvintele celor care au vorbit despre valoarea cărții, valoarea omului, despre valorile umane.

Manifestarea s-a încheiat cu multe felicitări și urări de sănătate adresate Pr. Arhim. Dr. Ștefan Gușă și cu sesiunea de autografe.

prof. Silvia HODAȘ,
12 septembrie 2021

Nocturna Bibliotecilor

Campanie inițiată de Asociația Națională a Bibliotecarilor și Bibliotecilor Publice din România (ANBPR) la nivel național, amplul eveniment cultural a ajuns în 2021 la a XI-a ediție.

Anul acesta, timp de trei zile la începutul lunii Brumărel, Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui a invitat publicul vasluian de toate vârstele la o serie de activități inedite.

The poster is for the 'Nocturna Bibliotecilor' event, organized by the County Library 'Nicolae Milescu Spătarul' Vaslui. It features logos for the County Council, ANBPR, and the library itself. The title 'NOCTURNA BIBLIOTECILOR' is in large, stylized letters, with the subtitle 'Biblioteca - spațiu coeziv al comunității' in a cursive font. The event is divided into three days: Friday, Saturday, and Sunday, each with a list of activities and times. The background is dark with a starry pattern, and the text is in various colors (red, white, yellow) to stand out. At the bottom, there is contact information for the library.

NOCTURNA BIBLIOTECILOR
Biblioteca - spațiu coeziv al comunității

Vineri, 1 octombrie 2021
ora 17:00 – 21:00
► Un permis, o carte CADOU
► Vocea cititorului (opinii / sugestii despre bibliotecă, servicii, lectură)
► Autograf foto pentru bibliotecă
► Face Painting
► Expoziție de carte: Comoara din cărți

ora 17:00 – sala lectură
► Istorii cu eroi nemuritori

ora 18:00 – sala de lectură
► Seara poveștilor pentru copii

ora 18:00 – sala TinArt
► Amonii de toamnă – recital muzical susținut de grupul DOMISONG

ora 19:30 – sala TinArt
► Vizionare film: DRUMUL TATEI de Violeta Gorgos, regizor la TVR Iași

Sâmbătă, 2 octombrie 2021
ora 17:00 – 21:00
► Un permis, o carte CADOU
► Vocea cititorului – opinii / sugestii despre bibliotecă, servicii, lectură
► Autograf foto pentru bibliotecă
► Face Painting
► Lectura în familie la bibliotecă
► Expoziție de carte: Comoara din cărți

ora 17:00 – sala de lectură
► Vizionare film: COCO

ora 18:00 – sala TinArt
► Amonii de toamnă – recital muzical susținut de grupul FolclorART din Boțești - Gugești

ora 19:00 – sala de lectură
► Invitație la lectură în limba franceză la Clubul Lecteurs en herbe

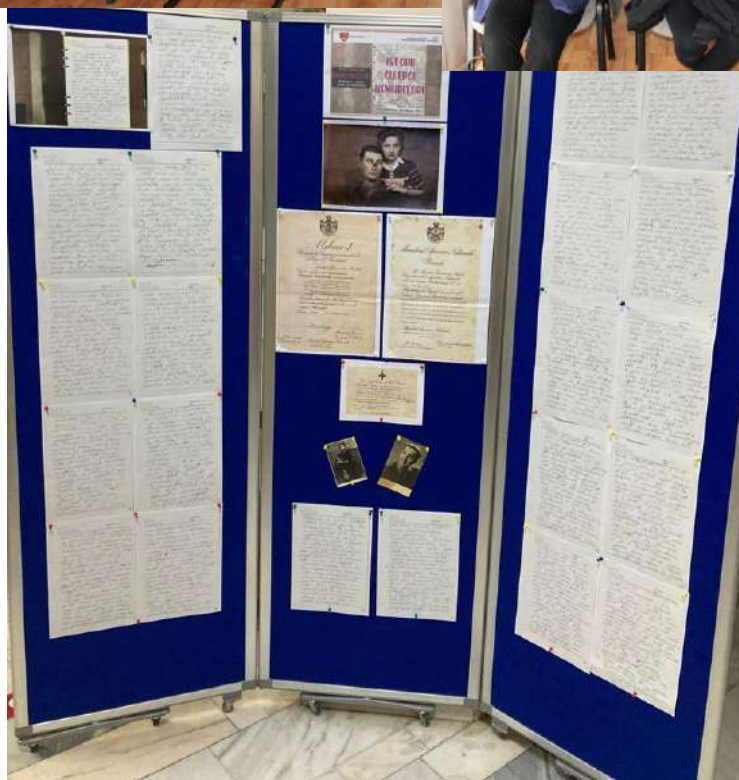
ora 19:30 – sala de lectură
► Seară de poezie vasluiană cu Cenușarul "ProLITERA", invitat special: poeta Daniela Oatu

ora 19:30 – sala TinArt
► Seară de karaoke

Duminică, 3 octombrie 2021
ora 19:00 – Centrul de Afaceri
► Concert și dublă lansare de album Oglinzi susținut de: Costin Soare - chitară
Valentin Șerban - vioară

INTRAREA LIBERĂ,
respectând normele sanitare în vigoare

Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui
Str. Hagi Chiriac, Nr. 2, cod 730129, Tel/fax: +40 335 401164
www.bjvaslui.ro ; www.facebook.com/bjvaslui ; bjvaslui@yahoo.com

 **CONSILIUL JUDEȚEAN
VASLUI**

 ANBPR

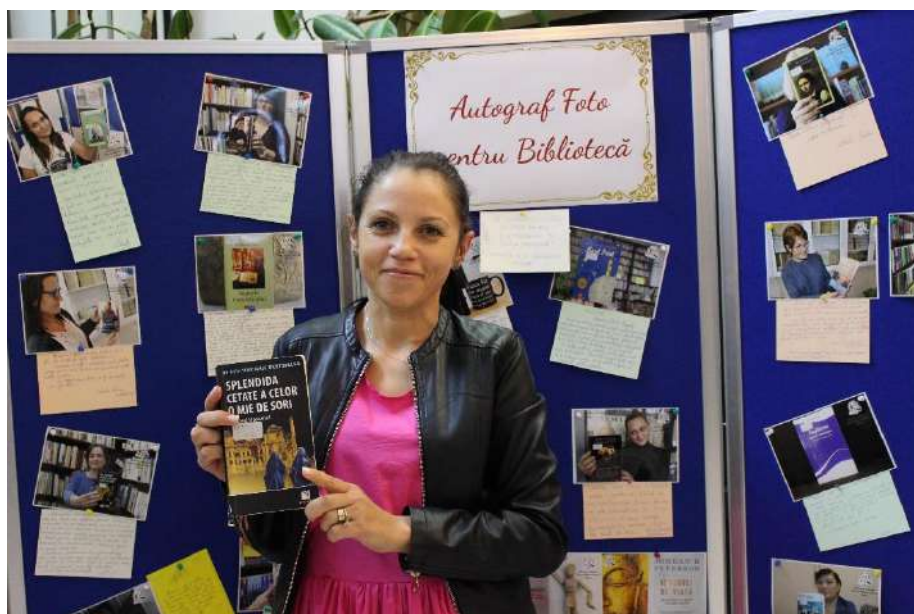
 **BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„NICOLAE MILESCU SPĂTARUL” VASLUI**

NOCTURNA BIBLIOTECILOR

Biblioteca - spațiu coeziv al comunității

Avem deosebita plăcere de a vă invita la
Armonii de toamnă - recital muzical
susținut de grupul **DOMISONG**
vineri, 1 octombrie 2021, ora 18:00,
Biblioteca Județeană "N. M. Spătarul" Vaslui

CONSILIUL JUDEȚEAN
VASLUI

ANBPR

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„NICOLAE MILESCU SPĂATARUL” VASLUI

NOCTURNA BIBLIOTECILOR

Biblioteca - spațiu coeziv al comunității

Avem deosebită plăcere de a vă invita
la Biblioteca Județeană "N. M. Spătarul" Vaslui,
vineri, 1 octombrie 2021, ora 19:30,
la vizionarea filmului
DRUMUL TATEI
regizor Violeta GORGOS, TVR Iași

„Drumul Tatei” este o confesiune a protagonistului
într-o narațiune cinematografică plină de culoare, cu
emoții firești, cu oameni buni, cu peisaje dintr-o Românie
care merită bătută la pas. O altfel de poveste de iubire.
Un film cât o lecție de omenie și de patriotism profund,
nezgomotos, un film trăit nu numai de protagonist, dar și
de familia sa.

Partener media: **TVR IAȘI**

CONSILIUL JUDEȚEAN
VASLUI

ANBPR

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„NICOLAE MILESCU SPĂTARUL” VASLUI

NOCTURNA BIBLIOTECILOR

Biblioteca - spațiu coeziv al comunității

Avem deosebită plăcere de a vă invita la
Centrul de Afaceri Vaslui,
duminică, 3 octombrie 2021, ora 19:00,
la concertul și dubla lansare a albumului

OGLINZI

susținut de: **Costin SOARE** - chitară
Valentin ȘERBAN - vioară

Costin Soare este unul dintre cei mai apreciați și activi artiști români, îmbinând în mod fericit o frumoasă carieră concertistică (chitarist și lutist) cu cea pedagogică (profesor la C.N.A. „Dinu Lipatti”, București și cadru asociat dr. la Universitatea Națională de Muzică din București), fiind, de asemenea, director artistic al *Festivalului Internațional „Serile de chitară”*, proiect de succes în cadrul căruia concertează chitariști de top din întreaga lume.

Valentin Șerban este câștigătorul marelui premiu al secțiunii de vioară la Concursul Internațional George Enescu (ediția 2020/21). A concertat în România, Franța, Germania, Austria și Italia. Este membru al Orchestrei Les Dissonances din Paris din 2018 și concertmaestru invitat al Orchestrei Române de Tineret.

Cei doi muzicieni vor cânta, atât „în oglindă”, o serie de lucrări spectaculoase pentru vioară și chitară de Bartok, Paganini și Piazzolla, cât și lucrări solo de Bach, Tárrega, Barrios, Villa-Lobos și Dediu.

